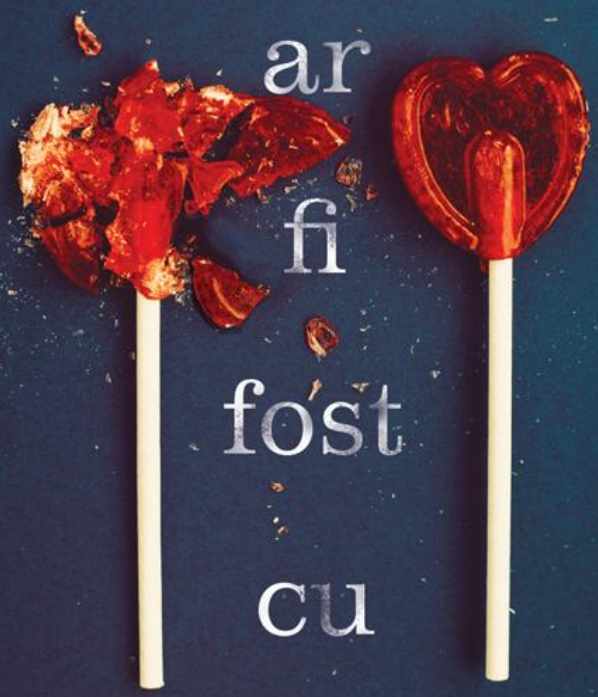
LAURA NOWLIN

YOUNG ADULT

Dacă ar fi fost cu mine

BESTSELLER NEW YORK TIMES

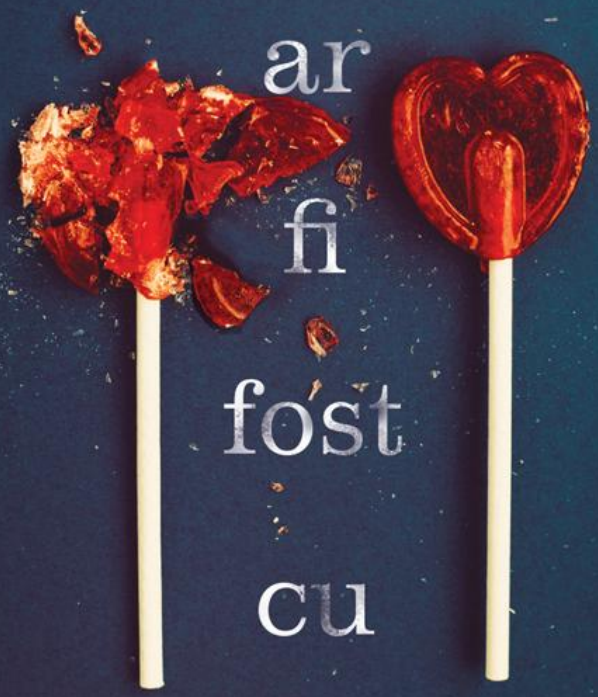
FICTION CONNECTION

TREI

LAURA NOWLIN

YOUNG ADULT

Dacă ar fi fost cu mine

BESTSELLER NEW YORK TIMES

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

Laura Nowlin

Dacă ar fi fost cu mine

Traducere din limba engleză de
Irina Stoica

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Mihaela Stan

Design copertă: Belle & Bird Design

Ilustrație copertă: ©Helena G.M./Arcangel

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mirela Voicu

Corectură:

Irina Muşătoiu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: If He Had Been With Me

Autor: Laura Nowlin

Copyright © Laura Nowlin, 2013, 2019

Romanian edition published by arrangement with Ilustrata Agency

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2095-6

ISBN (EPUB): 978-606-40-2146-5

Pentru soțul meu, Robert;

Fără tine, nu aș fi știut să scriu despre dragostea adevărată

unu

Nu eram cu Finny în acea noapte de august, dar imaginația mi-a gravat atât de adânc scena în minte, încât îmi pare o amintire.

Ploua, bineînțeles, și el era cu Sylvie Whitehouse, iubita lui, în mașina roșie pe care tatăl lui i-o făcuse cadou când împlinise șaisprezece ani. Peste doar câteva săptămâni urma să împlinească nouăsprezece.

Se certau. Nimeni nu spune de ce. Oamenilor nu li se pare un detaliu important în povestea asta. Ce nu știu ei e că mai există și o altă poveste. Povestea care se ascunde sub și printre detaliile celei pe care ei o văd. Ce nu știu ei, motivul certei lor, este esențial pentru povestea mea.

Pot să-mi imaginez scena — strada udă, girofarul ambulanței, mașinile de poliție care gonesc prin întunericul nopții, avertizându-i pe trecători: a avut loc o catastrofă, vă rugăm să conduceți cu atenție. O văd pe Sylvie cocoșată pe bancheta din spate a mașinii de poliție, lovind agitată cu picioarele asfaltul ud în timp ce vorbește. Nu o aud, dar o văd cum le spune polițiștilor motivul pentru care se certau și eu știu, știu, știu, știu. Dacă ar fi fost cu mine, totul ar fi fost diferit.

Parcă îi văd în mașină, înainte de accident — ploaia torențială, lumea și asfaltul atât de ud și de alunecos, încât pare să fi fost uns cu ulei, special pentru ei. Se mișcă lin în noapte, din păcate sunt împreună și se ceartă. Finny se încruntă. Nu e atent. Nu se gândește la ploaie sau la mașină ori la șoseaua udă de sub ei. Se gândește la cearta cu Sylvie. Se gândește la motivul certei și mașina brusc derapează spre dreapta, făcându-l să tresară. Mi-o imaginez pe Sylvie țipând și pe Finny încercând să facă ceva și învârtind prea mult de volan.

Finny poartă centura de siguranță. Nu are nicio vină. Sylvie nu poartă. Când se ciocnesc, ea zboară prin parbriz spre cerul nopții și, în mod incredibil, miraculos, se alege doar cu câteva tăieturi pe față și pe brațe. Deși e adevărat, e greu de imaginat, atât de greu încât nici măcar eu nu pot să-mi reprezint scena asta în minte. Pot să văd doar momentul de după, momentul în care plutește prin aer, brațele, care par să i se miște cu încetinitorul, părul, murdar pe alocuri de sânge și udat de ploaie, care îi flutură ca al unei sirene, gura deschisă și buzele rotunjite într-un țipăt de panică, întunericul umed care îi înconjoară silueta perfectă.

Sylvie aterizează lovindu-se de asfalt cu un bufnet puternic și își pierde cunoștința.

Zace pe jos, chircită. Finny e teafăr. Respiră greu și, în stare de șoc și confuz, se holbează în întunericul nopții. E rândul lui să plutească. Nu-i trece niciun gând prin minte. Nu simte nimic, nu se gândește la nimic; există, perfect și nevătămat. Nici măcar nu aude ploaia.

Rămâi, îi șoptesc. Rămâi în mașină. Rămâi în momentul ăsta.

Dar, bineînțeles, nu se întâmplă așa.

doi

Phineas Smith este băiatul mătușii Angelina. Mătușa Angelina nu este, de fapt, mătușa mea, este prietenă cu mama din copilărie, sunt și acum cele mai bune prietene — și vecine. Mamele noastre au fost însărcinate în același timp, într-o primăvară și o vară de acum mulți ani. Mama mea era deja căsătorită de mai bine de un an cu iubitul ei din liceu, pozele de la nunta lor stăteau aranjate frumos în casa lor din suburbie. Tatăl meu era — încă este — mai mereu plecat cu munca, dar pe mama n-o deranja asta prea mult, o avea pe Angelina. Angelina rămăsese însărcinată cu iubitul ei. Bărbatul respectiv era căsătorit, bogat și mult prea în vârstă pentru ea. În plus, refuzase să creadă că era copilul lui. A fost obligat să se supună unui test de paternitate la câteva săptămâni după ce s-a născut Phineas și de-abia atunci a făcut un gest corect — i-a cumpărat mătușii Angelina casa de lângă cea a mamei, dar, după ce scria cecul lunar pentru pensia alimentară, se prefăcea timp de treizeci de zile că nici ea și nici copilul nu există.

Mama nu lucra, dar mătușa Angelina preda arte plastice la Vogt, școala primară de peste drum, așa că și-au petrecut toată vara împreună. Ne-au povestit că, în vara în care erau însărcinate, mătușa Angelina mergea de la casa ei de pe Church Street — cu burta mare, grea, ieșită în afară, ca și cum ar fi deschis drumul — până la casa noastră mare, în stil victorian, de pe Elizabeth Street și că petreceau toată ziua împreună, pe terasa din spate, cu picioarele sprijinite de balustradă. Beau limonadă sau ceai rece și intrau în casă doar ca să se uite la I Love Lucy după-amiaza. Stăteau lipite una de cealaltă, ca eu și Finny să putem să ne lovim cu piciorușele, ca și cum am fi fost gemeni.

Toată vara și-au făcut planuri pentru noi.

Phineas s-a născut primul, pe 21 septembrie. O săptămână mai târziu, ca și cum mi-ar fi lipsit cel care mă lovea, am apărut și eu.

În septembrie, oamenii spun că anotimpul lor preferat e toamna. Nu zic asta în nicio altă lună din an. Uită însă că septembrie este, de fapt, o lună de vară. În St. Louis, ar trebui să fie evident. Frunzele sunt în continuare verzi și afară e cald, dar oamenii se apucă să-și decoreze ușile de la intrare cu sperietori de ciori. Când frunzele încep să-și schimbe culorile și vremea se răcește la final de octombrie, deja s-au săturat de toamnă și se gândesc la Crăciun. Nu se opresc niciodată; nu se întreabă niciodată dacă nu cumva le au deja pe toate.

Mama m-a botezat Autumn[1]. Oamenii îmi zic mereu „A, ce nume frumos“, dar par să-l uite imediat, fără să se gândească la ce ar trebui să însemne cuvântul ăsta pentru ei, nuanțe de roșu, schimbare și moarte.

Phineas mi-a înțeles cu adevărat numele înaintea mea. Numele meu avea ceva ce lipsea din al lui, niște legături, un înțeles, o poveste. M-a surprins să văd cât de dezamăgit a fost în clasa a patra, când ne-am căutat cu toții semnificația numelui în diverse cărți. Fiecare carte prezenta semnificația și originea numelui său în mod diferit: șarpe, nubian, oracol, ebraic, arab, origine necunoscută. Numele meu însemna exact ce se înțelegea din prima; nu era nimic de descoperit. Mie mi se părea că, dacă semnificația și originea unui nume sunt necunoscute, asta n-avea cum să fie o dezamăgire. Nu am priceput atunci că un băiat crescut fără tată tânjea după semnificație și origine.

Au fost atât de multe lucruri pe care nu le-am înțeles despre el în decursul anilor, dar acum totul are sens, normal că are sens, normal, normal.

Am crescut în Ferguson: o mică suburbie a orașului St. Louis, cu case victoriene, biserici de cărămidă și un centru mic și cochet, cu magazine deținute de aceleași familii, generație după generație. Presupun că a fost o copilărie fericită.

Eram diferită și puțin ciudată și nu aveam niciun alt prieten, în afară de Finny. El ar fi putut să aibă și alți prieteni apropiați, dacă ar fi vrut; era bun la sport și nu avea nimic ciudat. Era simpatic și timid și toată lumea îl plăcea. Fetele se îndrăgosteau de el. Băieții îl alegeau primul când se stabileau echipele la sport. Profesorii îl puneau mereu să răspundă.

Eu voiam să aflu mai multe despre procesele vrăjitoarelor din Salem, pentru cursul de istorie. Citeam cărți pe ascuns în timpul orelor și refuzam să mănânc colțul din stânga jos din orice sendviș. Credeam că ornitorincii sunt o conspirație guvernamentală. Nu puteam să fac roata și nici să lovesc cu mâna ori piciorul vreo minge sau să servesc în jocurile cu mingea. În clasa a treia, m-am autodeclarat feministă. În timpul Săptămânii Meseriilor din clasa a cincea, le-am spus colegilor și profesoarei că visul meu era să mă mut la New York, să port helancă neagră, să stau în cafenele toată ziua, să mă gândesc la lucruri profunde și să inventez povești.

După câteva clipe de confuzie, doamna Morgansen a adăugat Scriitor independent sub poza mea polaroid, pe care a pus-o pe peretele cu viitori profesori și fotbaliști. După ce m-am consultat cu ea, am fost și eu de acord că era destul de bine. Cred că se simțea mulțumită că reușise să-mi găsească o etichetă, dar uneori mă întreb dacă i-ar fi păsat la fel de mult în cazul în care aș fi fost și urâțică, nu doar ciudată.

Toată viața oamenii mi-au zis că sunt frumoasă. Mai degrabă adulții, decât ceilalți copii. Mi-o spuneau când mă vedeau pentru prima dată, și-o spuneau în șoaptă unii altora când credeau că nu sunt atentă. A devenit un lucru pe care îl știam despre mine, așa cum știam că al doilea prenume al meu e Rose sau că sunt stângace. Eram frumoasă.

Nu că m-ar fi ajutat cu ceva. Toți adulții credeau că îmi e de folos sau că măcar ar trebui, dar, cât am fost copil, frumusețea mea i-a bucurat mai degrabă pe adulții din jur decât pe mine.

Pentru ceilalți copii, trăsătura mea definitorie era un alt lucru pe care a trebuit să-l accept pur și simplu — eram o ciudată.

Nu am încercat niciodată să fiu ciudată și uram faptul că mă vedeau așa. Parcă m-aș fi născut fără capacitatea de a înțelege dacă lucrurile pe care urma să le spun sau să le fac erau ciudate, așa că nu puteam decât să fiu întotdeauna „eu“. Mă consola prea puțin faptul că eram „frumoasă“.

Finny a fost mereu de partea mea; se lua de oricine mă tachina, le închidea gura celor care mă necăjeau și mă alegea mereu prima în echipa lui, la orele

de sport.

Toată lumea considera că eram a lui Finny și că noi doi eram împreună. Colegii noștri nu prea înțelegeau exact de ce, dar măcar ne lăsau în pace. Și eu eram fericită, îl aveam pe Finny.

Rareori ne aflam departe unul de altul. În pauze eu stăteam pe un povârniș și citeam, iar Finny juca kickball cu băieții pe terenul de alături. Lucram la toate proiectele de echipă împreună. Ne duceam acasă împreună și mergeam la colindat împreună. Ne făceam temele unul lângă celălalt la masa din bucătărie. Tata fiind plecat mai mereu, mamele se invitau reciproc la cină. O săptămână trecea ușor cu Finny alături, ne despărțeam doar când dormeam, dar chiar și atunci ne duceam la culcare știind că nu suntem prea departe unul de celălalt.

În amintirile mele din copilărie, văd mai întâi vara. Lumina jucăușă și frunzele verzi. Eu și Finny ne ascundem prin tufișuri și prin copaci. Toamna sunt zilele noastre de naștere și mergem împreună la școală în lumina aurie. El și mama lui petrec Crăciunul la noi. Tata apare și el. Tatăl lui Finny îi trimite câte un cadou scump și nemaipomenit. Un set pentru experimente de chimie. Crose de golf personalizate. Finny ridică din umeri și le pune deoparte. Iarna înseamnă un vârtej de alb și mâini ascunse în buzunare. Finny mă salvează când ceilalți copii vor să arunce cu bulgări de zăpadă în mine. Ne dăm cu sania sau stăm în casă. Primăvara e un tablou verde-deschis și eu stau în tribune în timp ce Finny joacă fotbal.

Am început să mă gândesc la toate aceste momente ca la „Înainte“.

---

[1] „Toamnă“ (N.t.).

trei

Merg spre stația de autobuz, cu ghiozdanul pe umăr. S-au strâns deja câțiva copii acolo, dar nu-și dau atenție unii altora. Îmi țin privirea în pământ. Am cizmele vopsite cu argintiu. Părul și unghiile sunt negre. Mă opresc în colț și stau deoparte. Nimeni nu zice nimic.

Stația de autobuz e în vârful unui deal mare de pe Darst Road. Eu și Finny obișnuiam să coborâm cu bicicleta pe deal. Mie mi-era mereu frică. Lui Finny, niciodată.

Mă uit la ceilalți copii, deși mă prefac că nu-i bag în seamă. Suntem șapte cu totul. Pe unii îi recunosc din gimnaziu sau chiar din școala primară, pe alții nu îi știu.

E prima mea zi de liceu.

Îmi las din nou privirea în pământ și studiez tivul deșirat al rochiei mele negre. Am tăiat dantela cu o unghieră săptămâna trecută. Mama zice că pot să mă îmbrac cum vreau, atâta vreme cât am note bune. Dar nu cred că-și imaginează că n-o să fiu una dintre fetele populare anul ăsta.

În ultima zi de școală, eu și Sasha am mers la magazin și am stat o oră să alegem vopsea de păr. Ea voia să mă vopsească roșcat, datorită numelui meu. Mie mi s-a părut cam penibil, dar nu i-am zis nimic; de când am fost date afară din Clică, Sasha e singura mea prietenă.

— Bună, zice cineva.

Toată lumea își ridică brusc privirea. Finny stă lângă noi, înalt, blond și suficient de chipeș încât să apară într-un catalog de modă. Toată lumea se uită repede în altă parte.

— Bună, se aude o voce de fată.

E undeva în spatele meu și nu o văd. Ar fi trebuit să-i răspund și eu lui Finny, dar am prea multe emoții ca să pot să zic ceva.

*

Aseară, mamele au organizat la el acasă ceea ce ele numesc „grătarul de sfârșit de vară“. În timp ce ele se ocupau de mâncare, eu stăteam pe terasa din spate și mă uitam la Finny cum lovea o minge de gard. Mă gândeam la o povestire pe care o începusem cu o zi înainte, prima mea încercare de a scrie o poveste de dragoste în stil gotic. Mă gândisem deja la un final cât de poate de tragic și acum încercam să stabilesc detaliile nenorocirilor prin care trece personajul principal, în timp ce mă uitam la el cum se joacă. Când ne-au trimis să luăm farfuriile de carton din bucătărie, în sfârșit a vorbit cu mine.

— De ce te-ai vopsit? m-a întrebat.

— Nu știu, i-am răspuns.

Dacă m-ar fi întrebat cineva de ce eu și Finny nu mai suntem prieteni, aș fi zis că a fost un accident. Mamele noastre ar fi zis că ne-am îndepărtat în ultimii ani. Nu știu ce ar fi zis Finny.

În școala primară, toată lumea se gândea că prietenia noastră e neobișnuită, dar o accepta. În gimnaziu părea bizar că suntem prieteni și inițial a trebuit să le explicăm colegilor de ce, dar am început să ne vedem din ce în ce mai rar, deci nici n-a mai fost nevoie de explicații.

Din cine știe ce motiv, ciudățenia mea a devenit acceptabilă și, în primul semestru din clasa a șaptea, am ajuns una dintre fetele populare. Ne ziceam Clica. În fiecare zi mâncam la prânz împreună, după care ne duceam la

toaletă și ne periam părul. În fiecare săptămână ne dădeam cu ojă de aceeași culoare. Aveam porecle secrete și brățări ale prieteniei. Nu eram obișnuită să fiu admirată sau invidiată ori să am prietene și, cu toate că Înainte Finny îmi fusese mereu suficient, m-am bucurat de popularitatea asta de parcă aș fi râvnit la ea ani întregi.

Finny a intrat într-un grup de băieți mai tocilari, dar nu într-atât încât să se ia lumea de ei și mereu îi făceam cu mâna când îl vedeam la școală. El îmi răspundea la salut de fiecare dată.

Mergeam la cursuri diferite, ceea ce însemna că aveam teme diferite. După câteva săptămâni, am încetat să mai învățăm împreună și am început să-l văd mai rar. Să fii una dintre fetele populare îți ocupă mult timp. După școală voiau să mă duc pe la ele, să ne uităm la filme sau să ne aranjăm părul. În weekend, mergeam la cumpărături.

Când se întâmpla să mă mai văd cu Finny, nu prea mai aveam despre ce să vorbim. Fiecare moment petrecut în tăcere era o altă cărămidă pusă la zidul care se ridica între noi.

Am încetat să mai fim prieteni.

Dar nu a fost o alegere. Nu cu adevărat.

*

Mă uit la cizmele mele argintii și la dantela deșirată când autobuzul oprește în stație. Toți ne îndreptăm spre mașină, cu capul în pământ. Tot în tăcere ne urcăm în autobuz, unde toată lumea vorbește. Deși nu aveam niciun motiv să cred că Sasha nu va fi acolo, răsuflu ușurată când o văd pe o banchetă din mijloc. Poartă un tricou negru și e dată cu dermatograf negru.

— Bună, îi zic în timp ce mă așez lângă ea și îmi pun ghiozdanul în poală.

— Bună, îmi răspunde.

Din moment ce n-am lăsat-o să mă facă roșcată, s-a vopsit ea într-o culoare nefirească.

Ne zâmbim. Transformarea noastră e completă. Oarecum.

*

Pot să spun exact de ce eu și Sasha nu mai eram prietene cu Alexis Myers sau cu celelalte fete.

Nu m-am dus la probe pentru echipa de majorete.

Voiam s-o fac. Voiam să fiu majoretă. Voiam să fiu populară, să fiu iubita unui jucător de fotbal — ăsta e sportul popular la liceul McClure, nu fotbalul american — și să fac orice presupunea apartenența la Clică. Dar nu am putut să inventez o coregrafie și s-o execut singură la probe, și asta a fost.

Alexis, Taylor și Victoria au intrat toate în echipă, dar nu și Sasha. N-am fost date afară din Clică în mod oficial, dar la prânz vorbeau doar despre tabăra de majorete și despre fetele mai mari care păreau așaaaaaa de drăguțe.

În ultima zi de școală, Alexis, Taylor și Victoria au apărut la școală cu părul împletit. Nu ne-au spus și nouă că era zi de cozi împletite. Obișnuiam să ne împletim părul toate în aceeași zi. Când le-am întrebat la prânz de ce nu ne-au anunțat și pe noi, doar s-au uitat una la alta și au început să chicotească. M-am gândit că și-au dat seama până la urmă de adevărul pe care îl țineam ascuns; eram o Fată Frumușică, dar nu și o Fată Populară. Eram diferită. Eram altfel. Așa că am decis să renunț și să redevin Fata Ciudată, iar Sasha s-a luat după mine.

*

În autobuz, Sasha se apleacă spre mine și îmi spune:

— Arăți cool.

— Și tu, îi răspund.

Dau să mă întorc și văd o fată care poartă uniforma albastru cu roșu. Părul blond îi flutură într-o coadă la spate. Simt cum mă cuprinde gelozia când văd că se așază lângă Finny. Până la finalul lunii vor începe deja să iasă împreună și mama îmi va spune că Finny a cunoscut-o pe Sylvie Whitehouse la școală, în timp ce el era la un antrenament de fotbal și ea era cu echipa de majorete.

— Ce crezi că o să zică lumea? întreabă Sasha.

Mai că îmi vine să-i spun să nu fie așa de fraieră.

— Nu știu, îi răspund.

patru

În primele zile, eu și Sasha mâncăm de prânz singure, pe ceea ce încep să numesc Scările spre Nicăieri. Treptele de ciment coboară din curtea din fața liceului, pe un deal, spre un câmp plin de iarbă și buruieni, care nu mai e folosit deloc.

Alexis și celelalte fete își poartă uniformele de majorete și zâmbesc cu subînțeles de fiecare dată când ne văd, de parcă noul nostru look li se pare ostil. O fată nouă, Sylvie, care s-a transferat recent de la Școala Catolică St. John, stă la masa lor. Aproape toți elevii din clasa a noua vin de la același gimnaziu, dar mai apar și câțiva copii catolici, ai căror părinți nu și-au mai permis să plătească taxele la un liceu privat. Copiii ăștia au avut aceiași colegi de la grădiniță și acum par pierduți și confuzi în marea de elevi de la liceul McClure High. Primele zile de școală sunt mereu jenante, până când toată lumea își găsește locul. Încet-încet, fiecare își formează propriile legături și începe să apară un tipar care va fi respectat tot restul anului, poate chiar tot restul liceului.

Sasha a cunoscut o fată de la St. John care poartă la gât și o cruciuliță, și un craniu, pe același lanț. Sunt colege la ora de sport și aleargă umăr la umăr câteva zile, până când Sasha o invită să stea cu noi. O cheamă Brooke și îl aduce cu ea și pe iubitul ei, Noah, și pe verișorul ei, Jamie. A doua zi, apar mai mulți oameni — prietenul nu știu cui, cineva coleg cu altcineva care pare cool. Curând, avem un adevărat grup pe Scările spre Nicăieri. Unii pleacă după câteva zile, când descoperă alte grupuri, câțiva rămân. La finalul celei de-a doua săptămâni de școală, pe Scările spre Nicăieri se formează o gașcă de prieteni.

Suntem patru fete și trei băieți. Brooke și Noah sunt deja împreună și foarte devotați unul altuia. Chiar seamănă, sunt amândoi bruneți și pistruiați și, când râd, fac mici riduri la coada ochilor.

Asta înseamnă că eu, Sasha și Angie concurăm pentru Jamie și Alex. Angie, blondă și puțin mai plinuță, e în continuare îndrăgostită de un băiat de la fosta ei școală. Alex are ochi frumoși, dar e scund și cam amețit, încă puțin imatur. Din modul în care Sasha se uită la Jamie, îmi dau seama că ne vom lupta pentru el.

Prima dată când l-am văzut pe Jamie, am simțit fluturi în stomac: are ochii verzi și niște gene imposibil de lungi. Pe lângă asta, are părul negru, puțin cârlionțat și foarte ciufulit. E înalt, slab și palid.

Jamie e plin de viață și amuzant și zâmbește des. Îmi aduce aminte de Puck, din Visul unei nopți de vară. Jamie îi provoacă pe ceilalți băieți la tot felul de prostii, în timp ce noi, fetele, îi privim și râdem. Joacă fotbal pe câmp cu un pantof de-al lui Brooke, aruncă biluțe de hârtie pe geamurile deschise ale unei clase, cântă tot felul de melodii, parodiindu-i pe cei din corul liceului. Își dă capul pe spate și râde de fiecare dată când îi reușește vreo șotie. Mă uit la el și mă gândesc la momentul în care Peter Pan îi spune lui Wendy că nu se poate abține să nu se laude când e mândru de el însuși.

Eu și Sasha încercăm să-i captăm atenția lui Jamie, fiecare în stilul ei. Sasha îl tachinează și încercă să îl farmece cu personalitatea ei mai băiețoasă, dar deschisă. Eu ba fac pe inocenta, ba flirtez cu el. Ea aleargă pe scări și ia parte la jocurile băieților. Eu zâmbesc la glumele lui și îl privesc pe sub gene. Sasha bate palma cu el. Eu îl încurajez de pe scări. E o bătălie, dar niciodată nu ne atacăm. Amândouă știm că, indiferent cum se va termina totul, noi vom rămâne prietene.

Încet, dar oarecum pe neașteptate, pentru că se întâmplă în doar câteva zile, i-o iau înainte Sashei. Ea mai încearcă să îi atragă atenția câteva zile, în pauza de prânz, dar devine evident că Jamie e interesat de mine. Stă lângă mine pe scări. Îmi oferă cartofii lui prăjiți. Mă gâdilă. Îmi zâmbește în timp ce joacă fotbal cu pantoful cu ceilalți băieți, iar eu simt numai fluturi în stomac. Jamie. Jamie. James. Jamie.

Într-o după-amiază de luni, în timp ce stăm pe Scările spre Nicăieri, Jamie mă ia de mână, ca și cum e clar de multă vreme că mâna mea îi aparține și

că poate să o apuce oricând vrea și toată lumea se comportă de parcă e ceva complet normal. Îi strâng și eu mâna, în timp ce mă uit în jos, încercând să-mi ascund zâmbetul larg și sentimentele. Deși pe dinăuntru tremur toată, încerc să par la fel de relaxată ca el. Logic că suntem împreună, logic. Logic.

În ziua aia, Alexis și celelalte fete se uită la mine cu interes, când mă văd trecând pe lângă ele cu Jamie, apoi se întorc, de parcă nu le-ar păsa deloc. Dar n-au cum să nu fi observat. Jamie e incredibil de atrăgător. Un Adonis brunet, un prinț gotic. Și acum e doar al meu.

cinci

Jamie vrea să facem următorul pas, dar îi spun că nu sunt pregătită. Suntem împreună din a treia săptămână de școală, dar e de-abia noiembrie și mă miră că vorbim deja despre asta. Cu câteva zile în urmă, la telefon, mi-a spus că mă iubește; i-am zis că nu mă simt pregătită să spun și eu asta, iar acum, când stăm întinși pe pat, unul lângă celălalt, cu ochii în tavan, mă întreb dacă nu cumva a zis-o ca să obțină ce vrea.

— E în regulă, îmi spune și mă ia de mână.

Suntem amândoi complet îmbrăcați în uniformele excentrice adoptate de grupul nostru. Nu suntem nici goth, nici hipsteri, doar ciudați. Fetele își vopsesc părul în culori nenaturale și băieții încearcă să arate de parcă de-abia s-au dat jos din pat. Purtăm cu toții bocanci și ne roadem unghiile. Știu că, de fapt, ne conformăm și noi, doar că în alt fel, dar nu trebuie să zic asta cu voce tare. Ce ne leagă e ideea că suntem diferiți — și, prin urmare, oarecum mai buni — de toți ceilalți copii de la școală. Și clar suntem mai buni decât copiii populari.

Acum, că am ajuns la liceu, nu mai vreau deloc să fiu una dintre fetele alea cu părul strâns în coadă și cu fustă plisată. Mă bucur că în sfârșit pot să fiu eu însămi, chiar dacă tot am anumite limite. Cu noii mei prieteni, e bine că sunt ciudată, câtă vreme sunt la fel de ciudată ca ei.

— Casa ta e foarte ciudată, îmi zice Jamie.

Mă întorc și mă uit la el. E prima dată când vede interiorul casei. Părinții mei sunt la un festival de toamnă organizat de cei de la serviciul tatei. Jamie nu s-a simțit bine de ziua mea și mama încă nu m-a convins să-l invit la masă.

— Ce vrei să spui?

— E perfectă. Până și camera ta.

Nu e un compliment.

Mă uit la pereții lila și la mobila albă, de răchită. Dau din umeri.

— Mama a aranjat-o, îi zic, deși nu e chiar adevărat.

Ea a decorat restul casei și da, e perfectă, exact așa cum e și ea. Totul se asortează; totul e așezat la milimetru. Ar putea foarte ușor să apară într-o revistă de design interior, alături de o poză cu mama, arătând impecabil, prefăcându-se că citește ziarul la masa din bucătărie, pe care tronează o vază cu lalele albe. Doar camera mea am decorat-o împreună. În revistă, eu aș fi îmbrăcată în uniforma de majoretă. Aș zâmbi.

— Ar trebui să-ți pui niște postere măcar, continuă Jamie.

Mă întorc pe-o parte și-mi pun capul pe umărul lui. Mă gândesc cât de frumos e, în modul ăla tradițional, înalt, cu părul negru. Zice că ar vrea un piercing în sprânceană și eu tot încerc să-l conving să renunțe.

— Da, probabil o pun, îi răspund.

Îl plac mult pe Jamie, chiar dacă, deocamdată, nu sunt sigură că îl iubesc. E inteligent și diferit și e liderul grupului nostru. Câtă vreme sunt cu el, n-am cum să fiu dată afară. Își așază mâna pe capul meu și începe să se joace cu părul.

— Te iubesc, Autumn.

Deodată se aude ușa de la intrare. Amândoi ne ridicăm brusc.

— Mama ta e acasă? întreabă Jamie.

N-am voie să fiu singură cu el, din moment ce părinții mei nu l-au cunoscut încă. Mă mir că m-a convins să-l las să vină. Mă uit la ceas. Ei ar trebui să se întoarcă de-abia peste câteva ore. Clatin din cap.

— Probabil e Finny.

— Vorbești serios?

— Da.

I-am povestit lui Jamie despre trecutul meu sordid, despre zilele popularității și ale părului prins în coadă. I-am povestit totul ca și cum ar fi fost o lume din care m-am bucurat să scap. Cum aproape am devenit una dintre ele. Știe și că mama mea și mama lui Finny sunt cele mai bune prietene. I-am spus că ne jucam împreună când eram mici. A existat o poză cu mine și cu Finny care cumva a supraviețuit despărțirii noastre din școala generală; în ultimii doi ani am vorbit cu Finny doar când a fost musai, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să dau poza jos până azi-dimineață, când am aranjat totul înainte să vină Jamie. Am ascuns-o în primul sertar, sub un morman de șosete.

Acum toată lumea știe cine e Finny, exceptând, poate, cei care nu-i spun așa. Toată lumea de la școală îi zice Finn. A fost singurul boboc ales în echipa de fotbal a liceului. El și câțiva dintre prietenii lui, care obișnuiau să fie niște tocilari, au fost incluși în Clică, deși grupul nu-și mai zice așa. E foarte imatur să ai un nume pentru gașcă. Mi se pare ciudat că, doar cu câteva luni în urmă, le consideram pe fetele astea cele mai bune prietene ale mele, dar și mai ciudat mi se pare că Finny e acum prieten cu ele.

Cu greu am evitat să ne invităm unul pe celălalt la aniversările noastre. În gimnaziu, n-ar fi fost mare scofală, din moment ce la petrecerile mele veneau doar fete, iar la ale lui, doar băieți. Anul ăsta, din moment ce am avut petreceri mixte, mamele noastre s-au gândit că o să ne invităm. Ce nu înțeleg ele e că anul ăsta eu și Phineas am fost despărțiți de ceva mult mai important decât o simplă distanțare. Acum ne mișcăm în planuri de existență complet distincte și, dacă am încerca să ne ducem unul în lumea celuilalt, am cauza niște schimbări care ar da peste cap întreaga structură a universului nostru. Finny e popular acum. Eu sunt neadaptata care și-a găsit alți neadaptați cu care să stea.

N-au vorbit despre asta de față cu noi; mama s-a certat cu mine pe tema asta și, când i-am zis că e exclus ca el să vină, a oftat și mi-a zis:

— Ce se întâmplă cu voi doi anul ăsta?

Am înțeles atunci că și el a avut aceeași discuție cu mătușa Angelina.

— Ce să caute Finn Smith la tine acasă? întreabă Jamie.

— Probabil a venit să ia ceva.

— Ca de exemplu?

Dau din umeri. Nu știu cum să-i explic.

— Haide să mergem să vedem.

Nu comentez, deși simt un gol în stomac.

Jamie rămâne în spate, pe hol, cât mă uit eu în bucătărie. Finny stă ghemuit în fața frigiderului deschis, astfel încât de-abia i se vede capul blond.

— Bună, îi zic.

Se uită la mine peste umăr. Până în gimnaziu, am fost de aceeași înălțime. Dar în ultimii ani a crescut mult și acum are peste 1,80 metri. E ciudat să-l văd cum se uită în sus la mine.

— A, bună, răspunde.

Se ridică și mă privește din partea cealaltă a bucătăriei. Roșește ușor.

— Scuze, ușa din spate era descuiată, n-am crezut că e cineva acasă.

— Nu m-am dus cu ei, îi explic.

— Aha. Aveți niște ouă?

— Ăăă, da.

Traversez bucătăria și deschid iar frigiderul. Finny se dă într-o parte, să-mi facă loc. Înainte să mă aplec, observ că se uită spre ușă și îmi dau seama că l-a zărit pe Jamie, care stă în continuare în hol.

— De câte ai nevoie? îl întreb.

— Nu știu. Mama mi-a zis să trec pe la voi să văd dacă aveți ouă.

Mă ridic și îi dau tot cofrajul.

— Mersi.

— N-ai de ce.

— Ne mai vedem.

— Pa.

Rămân pe loc și aud cum închide ușa înainte să pornesc spre hol.

— Uau! zice Jamie. Voi chiar vă știți.

— Doar ți-am spus.

— Da, dar a fost ciudată faza.

Dau din umeri iar și mă îndrept spre scări.

— Face des asta?

— Locuiește alături.

— Da, dar... în fine.

Nu mai zice niciunul dintre noi nimic până ajungem înapoi în camera mea. Eu mă întind prima pe cuvertura cu flori, apoi se așază și el lângă mine. Ne sărutăm și, după ceva vreme, îi dau mâinile la o parte și stăm unul lângă celălalt, fără să vorbim. Mă întreb dacă asta înseamnă să fii îndrăgostit. Nu sunt sigură. Brusc, Jamie rupe tăcerea.

— Zici că ar fi trebuit să fii una dintre ele. Dar, cumva, nu ești.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. Camera ta. El.

— Ei bine, nu sunt.

Încep să-l sărut din nou. Îl sărut ca să-l împiedic să se mai gândească la asta. Nu se mai aude nimic, în afară de respirația noastră.

Dar eu mă gândesc. Mă gândesc la cum aș fi mers cu mătușa Angelina să-l luăm pe Finny de la antrenamentul de fotbal. Mă gândesc la cum m-ar fi întrebat majoretele dacă e iubitul meu. Mă gândesc la cum aș fi stat lângă Finny în autobuz în prima zi de școală.

Am fi putut să ajungem împreună, îmi zic, în timp ce Jamie își freacă pelvisul de al meu. Mi-ar fi spus deja că mă iubește, dar nu mi-ar fi cerut să facem sex. Nu încă.

Văd totul ca și cum s-a întâmplat deja, ca și cum asta s-ar fi întâmplat. Pot să vizualizez totul, în cele mai mici detalii, pentru că, în ciuda celor întâmplate, îl cunosc pe Finny și știu ce s-ar fi întâmplat.

— Te iubesc, îi zic lui Jamie.

Șase

Păpușa începe să plângă din nou.

— N-o să fac sex niciodată, zice Sasha.

Se ghemuiește lângă raionul de îmbrăcăminte și scoate păpușa din marsupiu. Vânzătoarea, care împăturește niște haine lângă tejghea, se uită lung la noi. Sasha ridică tricoul păpușii și îi introduce în spate cheița pe care o are prinsă de brățară. Păpușa tot nu se oprește din plâns.

— Exact asta vor ei să zici, îi spun, încercând să acopăr zgomotul, în timp ce mă uit peste umăr la vânzătoare. Am impresia că ea crede că e un copil adevărat.

Câteva clipe mai târziu, țipetele păpușii se mai domolesc. Sasha o ține în continuare pe braț, cu cheia întoarsă în spate. Dacă o scoate înainte să treacă cele două minute, păpușa o să înceapă iar să plângă și, dacă cipul din interior înregistrează că o ignoră, Sasha o va da în bară cu proiectul și va lua notă proastă la studii familiale. Sasha se uită la vânzătoare și dă din umeri.

— Ei bine, funcționează. N-o să fac sex niciodată.

— Alex știe asta?

Mă întorc la raionul cu haine la reduceri și mă uit prin ele.

— Dacă începe să plângă la film, o să-i spun, zice Sasha și zâmbește.

Urmează să ne întâlnim cu băieții mai târziu. A fost un semestru bun. Îmi plac noii mei prieteni și noile mele haine. Până la vacanța de Crăciun, o să

am doar note de la 8 în sus și mama a zis că pot să mă îmbrac cum vreau, câtă vreme notele mele rămân bune.

Scot un corset fals, negru cu bretele late de dantelă. Sasha ridică din sprâncene.

— Aș putea să-l port cu un cardigan.

De data asta râde de mine, dar eu chiar vorbesc serios. Îmi place ideea de a combina ceva sexy cu ceva școlăresc. Mă duc la vânzătoare și îi zic:

— Vreau să probez asta.

Se uită la mine și dă din cap. Privirea i se întoarce însă spre Sasha, care stă ghemuită și încearcă să pună păpușa la locul ei. Mă conduce până la cabina de probă și descuie ușa.

— Mulțumesc.

— Câți ani aveți, fetelor? mă întreabă, cu spatele încă la mine.

— Cincisprezece.

Ziua Sashei e de-abia în martie, dar eu deja am împlinit cincisprezece ani.

— Hmmm, zice și dă să plece.

O parte din mine o urăște pe femeia asta, dar o altă parte vrea s-o apuce de mânecă și să-i spună că de fapt sunt un copil cuminte.

— E o păpușă, îi explic.

Se întoarce spre mine.

— Poftim?

— E o păpușă. Un proiect pentru școală.

Mă privește printre gene, apoi pleacă.

O oră mai târziu ajungem într-un magazin cu bijuterii ieftine; în timp ce Sasha caută un colier pentru sora ei mai mică, văd o coroniță. E argintie, cu pietre transparente, precum cele folosite acum nici două luni, la bal. Atunci am râs și ne-am dat ochii peste cap, dar atunci voiam o coroană, nu și lucrurile pe care le simboliza. O ridic și mi-o pun pe cap. Mă tot uit cum îmi stă cu ea, mă admir, apoi mă dau în spate, ca să văd cum arată cu blugi și tricou. Îmi place.

— Ce o să faci cu asta? întreabă Sasha și vine lângă mine la casă.

— O s-o port. În fiecare zi.

— Bună ziua, Majestate, îmi zice Jamie mai târziu, când ne întâlnim la cinema.

Mă bucur că e de acord. Îl apuc de mână și el mă sărută.

În timpul filmului, păpușa începe să plângă din nou, iar eu și Sasha ne uităm una la cealaltă și izbucnim în râs. Râdem atât de tare, încât trebuie să ies cu ea pe hol, în timp ce întoarce din nou cheița în spatele păpușii. Stăm pe hol și râdem împreună, ea cu păpușa ei, eu cu coroniță, în timp ce oamenii se uită ciudat la noi.

*

Primul semestru a mers bine. Genul de fericire care te păcălește, care te face să crezi că așa o să fie mereu, că o să ai mereu motive să râzi.

Șapte

— De ce porți coronița aia? întreabă Finny.

Felul în care o spune îmi aduce aminte de modul în care m-a întrebat de ce m-am vopsit, numai că de data asta mă enervează.

— Pentru că îmi place, îi răspund.

E Ajunul Crăciunului și punem pe masa din sufragerie farfuriile de porțelan pe care le-a primit mama la nuntă. Tata bea whiskey în fața bradului. Mamele sunt în bucătărie.

— OK, scuze, îmi zice.

Mă uit la el. Poartă un pulover roșu care ar arăta aiurea pe orice alt băiat, dar pe el îl face să pară un elev la o școală privată de pe Coasta de Est, care-și petrece verile vâslind sau ceva de genul ăsta. Merge în jurul mesei și pune câte un șervețel în dreptul fiecărui loc. Eu vin în urma lui și așez tacâmurile.

— Scuze, îi spun.

— Nu-i nimic.

E greu să-l enervezi pe Finny.

— Chestia e că aud destul întrebarea asta la școală.

— Și atunci de ce o porți?

— Pentru că îmi place, îi răspund, dar de data asta zâmbesc și el începe să râdă.

La masă, mamele ne lasă să bem jumătate de pahar de vin. Recunosc că-mi place să fiu tratată ca un adult și vinul mă adoarme. Tata vorbește mult cu Finny despre cum e să fie singurul boboc din echipa de fotbal. Pare mulțumit că are ce să discute măcar cu unul dintre noi, ca și cum nu e mare diferență între mine și Finny, ca și cum are aceleași îndatoriri față de amândoi. E ușor de înțeles de ce ar crede asta; singurele momente când e acasă pentru perioade mai lungi sunt sărbătorile, iar Finny și mătușa Angelina își petrec mereu sărbătorile cu noi. Poate o consideră pe mătușa Angelina cealaltă soție a lui.

Mama și mătușa Angelina vorbesc despre toate celelalte Crăciunuri de care-și amintesc și le compară cu cel de anul ăsta. Fac asta în fiecare an. Și, în fiecare an, avem cel mai frumos Crăciun.

Mi-ar plăcea și mie să cred că e așa, dar nu pot, pentru că eu știu care a fost cel mai frumos cu adevărat. Aveam doisprezece ani și a fost ultimul nostru Crăciun din școala primară.

Ninsese chiar în noaptea dinaintea Ajunului. Aveam o geacă nouă și mănuși care se asortau cu fularul. Eu și Finny am mers la râu și am făcut găuri în gheața de la mal. Mamele ne-au pregătit ciocolată caldă și am jucat Monopoly până a venit tata de la serviciu și nu a mai contat nimic în afară de faptul că era Crăciunul.

De atunci n-a mai nins de sărbători și în fiecare an au fost alte și alte lucruri care au contat și s-a simțit din ce în ce mai puțin atmosfera festivă.

Jamie își petrece Crăciunul cu bunica lui, în Wisconsin, și mă bucur că mi-e dor de el. E o durere surdă, dar care îmi place.

Jamie, mă gândesc, Jamie, Jamie, James și îmi aduc aminte de senzația pe care mi-o lasă în gură limba lui. Nu-mi place la fel de mult cum aș fi crezut, dar încep să mă obișnuiesc. Acum îi spun tot timpul că-l iubesc, iar el n-a mai adus vorba de sex. Mi-a făcut cadou de Crăciun un jurnal nou și, deși nu l-am terminat pe cel vechi, o să-l încep de Anul Nou. O să se întoarcă acasă atunci și o să petrecem revelionul împreună. Jamie, Jamie, James.

— Autumn, îmi zice tata, ești Zâna Fondantelor[2] anul ăsta?

Brusc se lasă liniștea și încerc să înțeleg ce vrea să zică. Apoi o văd pe mama cum își mușcă buza și îmi dau seama că tata se referă la coronița mea. Nu a băgat de seamă că o port de trei săptămâni, în fiecare zi. Respir adânc.

— Da, îi răspund. M-am gândit să fac cina puțin mai festivă.

Îmi zâmbește și mai ia o bucată de carne. E mândru de el. Mama îi zice ceva lui Finny și, treptat, conversațiile reîncep. După câteva minute, îmi cer scuze și mă duc în camera mea.

Am cumpărat niște postere: unul cu Jimi Hendrix care se tăvălește pe scenă cu chitara în brațe, altul cu Ophelia în apă, cu ochii spre cer, și o fotografie alb-negru cu un copac fără frunze. Îmi place cum se potrivesc în camera mea lila cu alb, cam ca în cazul corsetului și al cardiganului sau al coroniței și al blugilor rupți. Dar nu mă uit la postere. Mă arunc pe pat și mă uit în tavan.

Când cineva bate la ușă, mă prefac că dorm. Câteva clipe mai târziu, ușa se deschide oricum și apare capul lui Finny.

— Hei, m-au trimis să-ți spun că am terminat de mâncat.

— Bine, îi răspund, dar nu mă mișc.

Aștept să plece. Nu se clintește; stă acolo, ca și cum ar trebui să fac eu ceva. Nici eu nu mă mișc. Mă uit în continuare la tavan, până când vorbește din nou.

— E foarte aiurea că n-a observat, comentează Finny.

— Măcar tatăl meu e aici de Crăciun.

Expresia i se schimbă doar pentru o secundă. Parcă s-a mai închis o ușă între noi.

— N-am vrut să spun asta.

— E-n regulă. Toată lumea te așteaptă jos.

După ce pleacă, mai stau puțin în pat. Mă gândesc la cum aș fi putut să-i spun lui Finny că nu-mi pasă, că mă doare, că nu contează pentru mine, dar că aș fi vrut să conteze pentru tata. Îmi imaginez cum Finny mă ia în brațe și-mi spune că totul va fi bine, că e normal să ai sentimente contradictorii față de cineva. Mergem jos și mă ține de mână în tip ce ne uităm la It's a Wonderful Life, pe canapea. Când el și mătușa Angelina pleacă, mă sărută de noapte bună în fața casei și vedem că începe să ningă.

Îmi cobor picioarele din pat, îmi șterg lacrimile și mă duc jos.

---

[2] Personaj din Spărgătorul de nuci (N.t.).

opt

Petrecerea are loc la mine acasă, pentru că e mai mult spațiu, dar și pentru ca părinții mei să-l cunoască pe Jamie înainte să plece la petrecerea de revelion organizată de cei de la biroul tatei.

Jamie s-a comportat bine cu ai mei. A dat mâna cu ei, s-a uitat în ochii lor și n-a mirosit deloc a fum. Tata a fost mulțumit. Mama la fel și, deși mă enervează s-o recunosc, la asta a contribuit, probabil, și faptul că Jamie arată bine și acum poate să stea liniștită că nu sunt chiar ultima fraieră din liceu.

Sasha, Brooke și Angie o să rămână aici peste noapte. Mama lui Alex o să vină să-i ia pe băieți după miezul nopții. Până atunci, suntem singuri.

Brooke a furat o sticlă de șampanie de la părinții ei. E înfășurată în sacul ei de dormit și ne-am dat seama prea târziu că am fi putut s-o punem în frigider.

Mâncăm pizza și ne uităm la un film. Filmul nu e prea bun. Băieții fac glume și fiecare încearcă să fie cel mai amuzant, să ne facă să râdem cel mai mult. Jamie câștigă, evident. Mă las pe spate pe canapeaua de piele și mă simt ca o regină consoartă.

După film, mai stăm de vorbă și acum toată lumea încearcă să fie amuzantă. Vorbim în mare parte despre colegii de școală. În cele din urmă, ajungem să discutăm despre sex, așa cum îmi dau seama că se întâmplă mereu. Niciunul dintre noi nu a făcut sex până acum, dar suntem suficient de tineri încât să nu fie jenant; e pur și simplu ceva ce se va rezolva în timp. Ne tachinăm și povestim despre cei de la școală, cine, ce și unde a făcut. Râdem și ne batem cu perne. Sexul e ceva despre care putem glumi. Sexul pare la fel de posibil, de real ca ideea că lumea se va sfârși la miezul nopții.

Miezul nopții. Sunt entuziasmată de sărutul cu Jamie, ca și cum ar fi primul. Am mai fost sărutată la miezul nopții o singură dată până acum și de-abia aștept ca sărutul ăsta să-l înlocuiască pe ăla, să fie un sărut pe care mi-l voi aminti pentru totdeauna.

La 23:50 mergem în bucătărie să luăm oale și tigăi. La 23:55 stăm în fața ușii de la intrare și îl rugăm pe Jamie să ne spună cât e ceasul, din 30 în 30 de secunde. Din cine știe ce motiv, am decis că telefonul lui e cel mai sigur.

Și apoi, așa cum se întâmplă mereu, momentul vine și trece și, deși o parte din mine e iar surprinsă că nu mă simt cu nimic diferit, alerg pe iarbă cu ceilalți, bat în oală și mă uit la stele și la artificiile ilegale lansate de vecinii mei. Țipăm de parcă am fi aflat niște vești minunate. Ne strigăm La mulți ani unii altora, copacilor și oamenilor pe care nu-i vedem, care strigă și ei spre cer. Țipăm, ca și cum spectacolul nostru vesel va alunga toate fricile, ca și cum știm deja că nu ni se va întâmpla nimic rău anul ăsta și ne bucurăm.

— Jamie, vino și sărută-mă! strig.

Arunc oala și lingura de lemn pe iarbă și îmi întind brațele spre el. Pășește încrezător spre mine, mă prinde de șolduri și mă trage la pieptul lui. Ceilalți bat în oale. E un sărut bun, ca toate săruturile noastre. Ceilalți aruncă oalele și se sărută și ei. Eu îmi ridic oala și lingura și, în acele câteva momente de liniște, înainte să începem iar să zăngănim, îmi dau seama că nu suntem singuri.

La zece metri distanță, Finny, Sylvie, Alexis, Jack și restul bat și ei în oale și râd uitându-se la cer. Privirea mea o întâlnește pe a lui Finny, care se uită în jurul lui, înainte să-mi facă pe ascuns cu mâna. Îi răspund la salut, dar nu-mi ridic mâna mai sus de șold, îngrozită că vreunii dintre prietenii lui ar putea crede că le fac lor cu mâna. Chiar atunci, toată lumea pare să își dea seama de prezența celorlalți și intrăm într-o competiție pe care nimeni n-o va recunoaște vreodată cu voce tare. Noi ne distrăm mai mult decât ei. Noi ne iubim mai mult. Suntem mai zgomotoși. Avem mai multe lucruri care să ne entuziasmeze anul ăsta. Țipăm, strigăm și ne sărutăm mai mult. Băieții încep să cânte, ridicăm mâinile și ne învârtim pe stradă.

Și, bineînțeles, ne simțim așa de bine, încât nici nu-i băgăm în seamă.

Apoi Jamie face ceva care dovedește din nou că e liderul nostru.

— E timpul pentru șampanie! strigă și începem iar să țipăm, un sunet aprobator care inundă întreaga stradă.

Alergăm pe peluză și râdem, înainte ca celălalt grup să apuce să reacționeze. Ne-am săturat de bătut în oale; avem chestii mai interesante de făcut înăuntru.

Bem șampania caldă din pahare de apă și ne purtăm de parcă nu e mare scofală.

Amețiți pentru prima dată în viața noastră, începem să ne provocăm să ne sărutăm. Brooke și Angie se sărută. Eu îl sărut pe Noah. Sasha îl sărută pe Jamie. După care decidem că fiecare dintre noi trebuie să-i sărute pe toți ceilalți, ca să pecetluim legătura eternă a prieteniei noastre. Râdem și ne îngrămădim unii în alții. Pe tine te-am sărutat? Dar noi doi? Doamne, l-am sărutat pe Alex de două ori.

Spălăm toate paharele de două ori. Jamie și băieții se ocupă de sarcina bărbătească de a sparge sticla pe alee, după care mătură cioburile. Când se întorc în casă, mestecăm cu toții gumă mentolată și ne adunăm în bucătărie. Fiecare fată stă cu iubitul ei, așteptând separarea inevitabilă. Ne ținem de mână și noi, fetele, ne sprijinim capul pe umerii băieților, oftând și spunând ce somn ne este. Băieții ne zâmbesc cu indulgență. Angie stă la masa din bucătărie și rabdă, așa cum face mereu.

— Hei, Finn Smith ne-a făcut cumva cu mâna? întreabă Noah.

Brooke deschide ochii și ridică brusc capul.

— Da, am văzut și eu.

— Probabil îi făcea cu mâna lui Autumn, răspunde Sasha.

— De ce ar face asta? întreabă Angie și Noah în același timp.

— Obișnuiau să fie cei mai buni prieteni, spune Sasha.

Privirile tuturor sunt ațintite asupra mea.

— Locuiește alături, le explic. Mamele noastre sunt prietene. Prietene foarte bune.

— Petrec Ziua Recunoștinței și Crăciunul împreună, continuă Sasha. În fiecare an.

— Doamne, ce ciudat! zice Brooke.

— Suntem ca niște veri, îi explic. Dacă Jamie ar fi unul dintre puștii populari, tot ar trebui să te vezi cu el, nu-i așa, Brooke?

— Eu? întreabă Jamie și toată lumea începe să râdă.

— Oricum, e ciudat, comentează Sasha. Parcă în gimnaziu petreceați timp împreună câteodată, nu? Adică ați putea să fiți încă prieteni, chiar dacă...

— Hei, nu eu sunt cea care a dat probă pentru echipa de majorete, îi zic și brusc nu mai sunt centrul atenției.

— Ce-ai făcut?! întreabă Alex, ca și cum l-ar fi trădat.

Sasha îl imploră s-o ierte, dând vina pe tinerețe, pe lipsa de experiență și pe naivitate.

— Nu știam ce fac, zice, cu mâinile împreunate.

O ascultăm și, după ce a fost suficient de melodramatică, Jamie îi spune că e absolvită de păcate și o îmbrățișăm cu toții; tocmai atunci sună la ușă și mama lui Alex.

Nu mai vorbim despre trecutul nostru pentru tot restul nopții, în schimb ne desfacem sacii de dormit și ne îngrămădim una în cealaltă pe podeaua din sufragerie. Discutăm despre băieții noștri și despre care dintre fetele

populare e cea mai fițoasă. Nu cădem de acord, fiecare o alege pe cea cu care se simte în concurență.

— Sylvie pare foarte arogantă, le zic. Urăsc asta.

— Dar Victoria se uită urât la mine, spune Angie. Pe bune acum. Așa.

Râdem toate când o imită, pentru că seamănă mai degrabă cu Popeye, decât cu Victoria. Eu și Sasha suntem cu atât mai încântate, cu cât am crezut mereu că are o față amuzantă, chiar și atunci când era prietena noastră.

Părinții mei ajung acasă înainte să adormim. Se ceartă și încearcă să nu-i auzim, iar fetele se prefac că nu observă. După câteva minute, îl aud pe tata cum se duce sus. O secundă mai târziu, mama bagă capul în sufragerie.

— V-ați distrat bine de revelion? întreabă pe un ton vesel.

— Da, doamnă, zic fetele și dau din cap.

Mama se uită direct la mine.

— Și tu, scumpo?

Dau aprobator din cap, dar ea mă privește ciudat înainte să ne lase iar singure.

Dacă nu aș fi oprit-o, probabil Sasha ar fi adăugat că eu și Finny ne petreceam și fiecare revelion împreună.

nouă

Mereu mi s-a părut că iarna e un anotimp mort. Mi-aș dori să fiu precum copacii. Mi-aș dori să mă prefac că sunt moartă sau cel puțin să dorm toată iarna. Coronița mea își păstrează locul de cinste pe cap. În scurtă vreme, nimeni nu mai zice nimic despre asta.

În al doilea semestru, renunț la ora de sport și mă duc la ora de educație pentru sănătate. În prima zi, domnișoara Adams, profesoara noastră, ne spune că a practicat schiul nautic ca profesionistă, dar nu menționează cum a ajuns să predea. După nici o lună, pare evident că, pentru fiecare boală despre care ne povestește, știe pe cineva care a suferit din cauza asta. Cei mai mulți au fost în echipa de schi nautic. Angie e și ea în clasă cu mine, așa că domnișoara Adams devine subiectul nostru de conversație preferat în pauzele de prânz.

Drumul spre stație și momentele până la venirea autobuzului sunt iadul meu personal. Bat din picioare pe loc, îmi țin privirea în pământ și umerii aplecați și urăsc vremea asta rece. Am grijă să stau mereu cu spatele la Sylvie și la Finny. Nu am mărturisit nimănui, dar detest să-i văd împreună; ceilalți ar face prea mare caz de asta și ar crede că înseamnă cu totul altceva. Pur și simplu ea nu-mi place și ei doi împreună mă enervează.

În unele dimineți, mă gândesc că Sylvie vorbește special mai tare, ca eu s-o aud. Când e foarte frig, îmi zic că e ridicol și că sunt o proastă că mă gândesc la asta. E frig și nimic nu mai contează; vreau doar să ajung în autobuz și apoi la Jamie.

— Mă gândeam că poate în weekendul ăsta mergem la petrecerea aia... știi tu care.

— Da.

— Toată lumea o să fie acolo, chiar cred că ar trebui să mergem.

— Merge și Jack?

— Toată lumea merge, Finn.

*

— Copii, ne zice domnișoara Adams, nu e de glumă cu tulburările de alimentație. Am văzut ce efecte pot avea. O fată din echipa mea de schi nautic a suferit de anorexie. Alta, de bulimie. Erau niște fete foarte frumoase, dar bolile astea sunt foarte serioase.

*

Eu și Jamie vorbim la telefon în fiecare seară, înainte de culcare. Vorbim despre cum o să ne căsătorim într-o zi și despre ce fel de casă vom avea și câți copii. Mă miră cât de mult își dorește și el lucrurile astea, niște lucruri normale, nimic mai mult.

Uneori dragostea mă dezamăgește. Credeam că, atunci când ești îndrăgostit, simți mereu ceva special, un sentiment puternic, care îți aduce aminte mereu că iubești persoana de lângă tine. Dar se pare că nu e întotdeauna așa. Uneori știu că-l iubesc pe Jamie, dar n-o simt și mă întreb cum ar fi să fiu cu altcineva.

Cel mai mult îl iubesc atunci când ne certăm și mi-e teamă că o să mă părăsească. După ce ne certăm, îmi doresc foarte mult să fiu cu el și, a doua zi, vreau să-l țin tot timpul de mână. Uneori el mă iubește mai mult decât îl

iubesc eu și vrea atenție din partea mea, dar eu aș vrea să mă lase în pace, să pot să citesc sau să vorbesc cu Angie despre domnișoara Adam. Alteori ne iubim amândoi mult și e greu să închidem telefonul noaptea și-mi doresc să fie mereu așa.

*

— Copii, și eu am fost tânără cândva, zice domnișoara Adams. Știu ce presiune mare e să faceți sex. Nu doar din partea partenerului, dar și din partea prietenilor, a mass-mediei și chiar a propriului vostru corp. Poate fi foarte greu. Dar vă rog, vă rog din suflet, fiți atenți. Știu că aveți impresia că nimeni din jurul vostru nu are nicio BTS, dar așa se transmit bolile astea. Îmi aduc aminte cum le-am ținut pe mai multe colege de mână când au aflat că au o BTS. O fată a făcut herpes și, așa cum am învățat după aceea, boala asta nu se vindecă niciodată. Gândiți-vă cum e să o ai pentru tot restul vieții.

*

Într-o dimineață, Sylvie și Finny par să se certe. Vorbesc în șoaptă și brusc Finny pare să zică mai mult decât un simplu „da“.

Acum, când chiar vreau să aud ce-și spun, nu pot. Mă uit în spate, la ei. Finny stă lângă ea, cu privirea în pământ. Sylvie stă cu fața la el, îl ține de braț și încearcă să-l privească în ochi. De la depărtare, n-ai zice că se ceartă.

— Te rog, îmi dau seama că zice ea la un moment dat.

El clatină din cap și nu răspunde.

De Ziua Îndrăgostiților, Jamie îmi dă un inel în semn de promisiune. Îmi petrec toată ziua arătându-le colegilor inelul și spunându-le că am cel mai tare iubit din lume. Îmi mai dăruiește și o coroniță. E aurie și are mai multe ornamente.

Spre mirarea tuturor, primăvara vine mai devreme anul ăsta.

Zece

De-abia când ajung la ușă, îmi dau seama că mi-am uitat cheile la școală, în dulap. E joi și mama merge mai întâi la terapie, după care la sală. O să ajungă acasă de-abia la 17:30. E 14:20 acum și e de-abia început de martie. Nu mai ninge, dar tot e frig afară și stă să plouă.

Rămân în fața ușii de la intrare câteva secunde. Am două variante. Una e să stau aici și să sper că nu o să înceapă să plouă, apoi să încerc să îi explic mamei mai târziu de ce nu am ales a doua variantă.

*

— Am rămas pe-afară, îi zic când deschide ușa.

Chiar și așa, i se citește confuzia pe față preț de o clipă.

— A, OK, spune Finny.

Se dă la o parte și mă lasă să intru. Port bocancii Doc Martens și o coroniță nouă, roz. El poartă o pereche de pantaloni bej și un pulover. Deja și-a scos pantofii. Are șosete verzi. Îmi vine să zic ceva. Ce fel de băiat poartă șosete verzi?

— Când ajunge acasă mama ta? întreb.

— La 16:00.

Mama lui are o cheie de rezervă.

— Dar unde e?

— E ziua de terapie.

Îl urmez în sufragerie, unde se așază pe canapea. Mereu e puțin dezordine în casa mătușii Angelina, genul de dezordine în care sunt cărți prin colțurile camerei și peste tot vezi perne și pantofi. Mătușa Angelina nu a terminat niciodată de amenajat casa; pe peretele de deasupra capului lui Finn sunt trei pete de vopsea, de la niște mostre. Sunt acolo de când mă știu.

— La ce vrei să ne uităm? întreabă Finny, în timp ce ia telecomanda și mă privește.

— Cred că o să citesc ceva.

Îmi propusesem să revizuiesc o poezie pe care am început-o în ora de istorie, dar n-am de gând să-mi scot caietul și să încep să scriu aici, de față cu el.

Mă așez în fotoliul din partea cealaltă a camerei. E de un albastru-intens și mătușa Angelina zice de ani de zile că o să-l ducă la retapițat, după ce alege nuanțele pentru cameră. Când îl aud pe Finny butonând, îmi iau cartea din ghiozdan și mă uit la el.

Finny arată ca un înger dintr-o pictură renascentistă sau ca membrul unei familii regale moderne. Părul îi rămâne blond toată iarna și capătă reflexii aurii vara. Roșește mult, și pentru că e palid, dar și pentru că e timid și se rușinează ușor. Știu sigur că Sylvie a făcut primul pas și l-a întrebat dacă n-ar vrea să iasă cu ea.

Finny nu spune niciodată nimănui ce simte cu adevărat; trebuie să-l cunoști foarte bine ca să-ți dai seama dacă e trist sau speriat. Astăzi nu reușesc să citesc pe fața lui ce părere are despre faptul că sunt aici. Fie nu-i pasă deloc, fie e enervat.

Ne vedem des, dar petrecem rar timp singuri. Și chiar dacă uneori ne mai luăm partea când apare câte o problemă cu mamele, nu vorbim decât despre

lucruri superficiale.

Acum câțiva ani, eu și Finny am întins o sfoară între ferestrele camerelor noastre și am legat la fiecare capăt un pahar, ca să putem vorbi noaptea. Deși am încetat să mai vorbim, nu am dat jos niciodată sfoara, care într-un târziu a putrezit.

Lui Finny îi sună telefonul și iese din cameră, fără să zică nimic.

Mă uit în jos la cartea mea și mă apuc să citesc. A început să plouă și sunetul picăturilor îmi distrage atenția. Finny obișnuia să mă roage să ies cu el afară, să salvăm râmele de pe trotuar. Îl deranja să le vadă uscate pe asfalt a doua zi. Ura ideea ca oricine — orice — să fie trist sau rănit.

Când aveam opt ani, am auzit-o pe mama lui plângând în dormitor după o despărțire și Finny i-a strecurat șervețele pe sub ușă. Când aveam unsprezece ani, i-a dat un pumn în stomac lui Donnie Banks, pentru că mi-a zis că sunt o ciudată. A fost singura bătaie la care a luat parte și cred că doamna Morgansen l-a pedepsit doar pentru că așa scria în regulament. Mătușa Angelina nu l-a pedepsit deloc.

— Autumn e deja aici, îl aud zicând.

Urmează o pauză.

— A rămas blocată pe-afară.

O pauză și mai lungă.

— Bine. Și eu te iubesc, adaugă după câteva clipe.

De data asta se uită la mine când se întoarce în cameră.

— O să luați masa cu noi astă-seară, mama zice că e mai bine să așteptați aici.

— Dar azi ar trebui să se întoarcă tata, îi răspund.

Finny dă din umeri. Tata anulează cinele în familie atât de des, încât bănuiesc că nici nu mai are rost să menționeze asta. Dau și eu din umeri și mă întorc la cartea mea.

Ridic privirea doar atunci când o aud pe mătușa Angelina venind.

— E cineva acasă? întreabă.

— Suntem aici, îi răspunde Finny.

Oprește sonorul televizorului și mama lui intră în cameră.

— Bună, copii!

Chiar și după ce se oprește, fusta lungă, în carouri, i se învârte în jurul gleznelor. Mirosul uleiului de paciuli inundă camera.

— Bună, îi răspundem.

Mătușa Angelina se uită la mine și zâmbește ușor. Același zâmbet pe care îl afișează și Finny când e pus pe joacă.

— Autumn, de ce porți un tricou cu Jimmy Carter? mă întreabă.

— Nu știu. De ce poartă băiatul tău șosete verzi?

Se uită la Finny.

— Phineas, porți șosete verzi?

Finny se uită în jos.

— Păi, da.

— De unde ai luat șosete verzi?

— Erau în sertarul cu șosete.

— Eu nu ți-am cumpărat niciodată șosete verzi.

— Erau acolo.

— Mi se pare foarte suspect, intervin eu.

— De acord. Finny, eu și Autumn o să mergem puțin în bucătărie și, când ne întoarcem, ar fi bine să ai o explicație bună pentru toată povestea asta cu șosetele.

Eu și Finny ne uităm surprinși unul la celălalt. Îmi mut privirea rapid și las cartea jos. Mătușa Angelina mă așteaptă la ușă. Când ajung în dreptul ei, îmi pune o mână pe umăr și mă conduce spre bucătărie.

— Scumpo, mama ta nu are o zi prea bună, îmi spune încet. Tatăl tău nu mai are cum să ajungă diseară și asta a supărat-o foarte tare.

Pentru alți copii, poate n-ar fi mare lucru. Dar când mama ta a fost internată de două ori din cauza depresiei, înveți să citești printre rânduri.

— Bine, îi zic.

Ultima dată când mama a ajuns la spital, eram în clasa a șasea. Am stat două săptămâni cu mătușa Angelina și cu Finny. Pe atunci era distractiv. Toată lumea îmi spunea că mama o să se facă bine. Îmi povesteau despre dezechilibrele chimice și îmi explicau că e o boală ca oricare alta, iar mama o să-și revină. Am acceptat ce mi-au zis, așa că eu și Finny ne-am petrecut serile în dormitorul de oaspeți, desenând diferite forme cu degetul, unul pe spatele celuilalt și încercând să ghicim ce sunt.

Mă îndoiesc că va fi la fel și de data asta. Nimic nu va fi la fel. În primul rând, de data asta o să întreb de ce, dacă e vorba de un dezechilibru chimic, pare că tata îl cauzează.

— O să fie bine. Trebuie doar să fim foarte înțelegători cu ea, da?

— Am priceput, îi răspund.

Ce vrea să-mi spună printre rânduri este să nu fac o criză adolescentină la masă.

— Mama ta te iubește foarte mult.

— Am priceput, zic iar. E în regulă.

— Bine, încheie mătușa Angelina și mă strânge ușor de umăr.

În ciuda promisiunii de a afla mai multe despre șosetele misterioase, mătușa Angelina nu vine cu mine înapoi în sufragerie. Când mă întorc, Finny oprește iar sonorul televizorului și se uită la mine, în timp ce mă așez.

— E totul bine?

— Da. Nu e întotdeauna așa?

Râde, expirând scurt pe nas, apoi devine iar serios și înclină capul într-o parte. Mă întreabă dacă vreau să vorbesc despre asta. Clatin din cap și el își mută rapid privirea. Televizorul își recapătă sonorul și eu mă întorc la cartea mea.

*

În clasa a șasea, trebuia să se strecoare în dormitorul de oaspeți, pentru că nu mai aveam voie să dormim împreună. Nu prea încălcam regulile și aveam emoții de fiecare dată, dar nu i-am zis niciodată să nu vină. Adevărul e că, dacă mamele n-ar fi zis ceva, nici nu m-aș fi gândit că lucrurile s-ar putea schimba, doar pentru că eram mai mari. Stăteam pe burtă, unul lângă altul și ne atingeam doar când desenam ceva pe spatele celuilalt. Eu desenam flori, inimioare și animale. Finny desena rachete și mingi de fotbal.

În ultima mea seară aici, mătușa Angelina a venit și s-a oprit în pragul ușii. Lumina din hol îi contura silueta în întuneric. Cred că ea ne vedea mai bine

decât o vedeam noi pe ea.

— Phineas, ce cauți aici? a întrebat.

— Autumn e tristă.

De-abia când el a zis asta, mi-am dat seama că e adevărat. A urmat o tăcere lungă. Finny a rămas lângă mine, în timp ce se uita la ea.

— Încă cincisprezece minute, a zis mătușa Angelina și a plecat.

Era rândul lui Finny să deseneze ceva pe spatele meu. Am închis ochii și m-am concentrat la formele pe care le desena pe mine. Mereu mă gâdila, dar nu râdeam niciodată.

— Două case, am zis. Și patru oameni.

— Sunt casele noastre, mi-a explicat. Și familia noastră.

*

Mama nu se mai duce la sală și vine direct acasă. Mătușa Angelina comandă pizza și mâncăm în fața televizorului, lucru pe care nu-l facem niciodată la noi. După masă, le zic că am teme de făcut și mă duc acasă. Mama mai rămâne. Îmi spune că o să vină mai târziu.

Când ajung acasă, îl sun pe Jamie și-i povestesc tot. Plâng și îi spun că mi-e frică. Îi spun că am aflat că ești internat doar dacă ai gânduri suicidare. Îi spun că se pare că se transmite genetic.

Jamie îmi zice că o să mă iubească mereu și că o să aibă grijă de mine, orice ar fi. Îmi zice asta iar și iar și iar.

unsprezece

Ploile de primăvară inundă câmpul de la baza Scărilor spre Nicăieri. Băieții aleargă în jurul acestui lac temporar, amenințându-se că o să se împingă în apă sau prefăcându-se că sunt pe cale să sară, ca să ne facă pe noi să țipăm.

Auzim că n-o să se ducă mai nimeni la Balul Primăverii, prin urmare decidem că sigur e cool și că o să mergem noi.

Toate fetele vin la mine acasă, să ne pregătim împreună. Ținuta e lejeră, așa că purtăm toate blugi. Eu o să port și corsetul pe care l-am cumpărat cu Sasha toamna trecută.

Brooke vrea să ne machieze pe toate, așa că ne așezăm pe rând în fața ei, iar celelalte stau și se uită. Pe mine mă machiază ultima și atunci și zice:

— Autumn, n-o să rămân la tine peste noapte.

— De ce? întrebăm toate în cor.

Lucrurile tuturor, inclusiv ale lui Brooke, sunt înghesuite pe patul meu. Brooke rămâne cu fondul de ten în mână și respiră adânc.

— Pentru că părinții lui Noah sunt plecați din oraș și mă duc la el.

Urmează un moment de tăcere.

— O să..., începe Angie, dar se oprește.

Brooke se uită la noi toate și dă din cap în semn că da. Începem să țipăm și Brooke își acoperă fața cu mâinile.

— Fetelor!

— Doamne, Dumnezeule! zice Sasha.

— De ce? întreb eu, dar imediat mă gândesc că poate nu a fost cea mai bună idee.

Brooke își ia mâinile de pe față și zâmbește.

— Pentru că-l iubesc. Și e ceva ce vreau să fac.

— Vai! zice Angie.

— Uau! exclamă Sasha. Acum o să mă gândesc la asta toată noaptea.

Izbucnim toate în râs.

— O să mergem pe jos până la el acasă după bal. Spune-i mamei tale că nu m-am simțit bine și că am plecat mai devreme, OK?

Încuviințez din cap.

— O să trec să-mi iau lucrurile mâine.

— O să ne povestești totul, nu? întreabă Angie.

— Păi...

— Trebuie! sare și Sasha.

Suntem cu toate de acord că trebuie să ne povestească.

Când vin și băieții, ne ducem jos și mama ne face poze, înainte să ne suim în dubița cu care o să mergem la școală. Jamie arată super și îi șoptesc asta pe drum. Zâmbește, nu zice nimic, dar, când îl strâng de mână, mă strânge înapoi.

Dintre cei 1 500 de elevi ai liceului, doar 60 vin la Balul Primăverii. Ringul e doar al nostru, așa că dansăm împreună în mijloc și îi strigăm DJ-ului titluri de melodii, pe care chiar le pune. Pentru că suntem așa de puțini, nu ne oprește nimeni când începem să dansăm pe mese. Nu contează cum

dansăm, pentru că oricum nu e mai nimeni care să ne vadă, iar mișcările și solicitările noastre în materie de muzică devin din ce în ce mai ridicole. Formăm un șir când auzim conga. Dansăm Macarena, în timp ce „Electric Boogie“ răsună din boxe. Dansăm până la epuizare, bem punci, apoi mergem iar să dansăm. La prima piesă lentă, Jamie o invită la dans pe directoarea noastră, doamna Black, care acceptă, în uralele tuturor.

Ne felicităm și cădem de acord: Balul Primăverii e cool tocmai pentru că nu vine mai nimeni.

Mai durează până când DJ-ul pune iar o piesă lentă. Inima deja îmi bate cu putere și de-abia mai pot să respir, așa că aproape mă prăbușesc în brațele lui Jamie. Arată așa de bine, încât am fluturi în stomac când mă uit la el. Îi înconjor gâtul cu brațele și ne legănăm pe ritmul muzicii.

— Te iubesc, îi șoptesc.

Dar n-o zic doar ca să-mi aduc aminte; de data asta, chiar așa simt.

— Și eu te iubesc.

— Ai auzit de Brooke și de Noah?

Jamie își dă ochii peste cap și oftează.

— Da, s-a lăudat toată după-amiaza.

— Serios? Ce a zis?

Jamie dă din umeri.

— A zis doar că o s-o facă.

— Și?

— Și ce?

— Și ce altceva a mai zis?

— N-a mai zis nimic altceva. A zis doar că o s-o facă în seara asta.

— Asta nu înseamnă că s-a lăudat.

— Ba da.

— De ce?

— Despre ce vorbești? Tocmai ți-am zis că s-a lăudat toată după-amiaza.

— Nu înțeleg de ce zici că s-a lăudat, dacă doar a zis că o s-o facă. E doar o propoziție.

— Nu contează. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu?

— Că nu vreau, bine?

— Dar de ce...

— Autumn, nu vreau să vorbesc despre cum o să facă ei sex, bine?

— Bine.

Dansăm pe ultimele acorduri în tăcere. După ce se termină melodia, o rog pe Angie să vină la baie cu mine. Vorbim despre cum ne stă părul și cât de bine ne simțim și, normal, puțin despre Brooke.

— E cam ciudat, nu? zice ea. Că Brooke n-o să mai fie virgină mâine. Pare ireal.

— Da, știu.

Mergem înapoi în sală. Mă uit la Jamie de departe și încerc să-mi recapăt buna dispoziție de mai devreme, dar nu reușesc. Mă întreb dacă, atunci când îl sărută pe Noah, Brooke își imaginează uneori că e cu altcineva. Mă întreb dacă e singurul băiat la care se gândește atunci când se atinge.

Îmi spun că relațiile necesită multă muncă. Nimeni nu e perfect. Nimeni nu trăiește fericit până la adânci bătrânețe.

*

Luni, pe Scările spre Nicăieri, Brooke ne zice că nu te simți cu nimic altfel după, doar că îl iubești și mai mult decât înainte.

— Dar nu e ceva de genul: „Doamne, nu mai sunt virgină!“

— Serios? întreb.

Cred că eu doar la asta m-aș gândi. Cred că m-aș uita în oglindă și aș repeta asta întruna.

— Da, e ca și cum...

Nu termină propoziția, se uită spre băieți, care stau lângă apă. Vor să vadă cine poate să arunce pietre cel mai departe. Îl privesc pe Jamie cum câștigă. Îmi imaginez că sunt pregătită s-o fac cu el.

— A durut? întreabă Angie.

— O, da.

doisprezece

— Ce știi despre Sylvie? mă întreabă mama.

Iau o linguriță de înghețată și mă uit la ea. Stăm pe terasa gelateriei Train Stop, singura din oraș. E prima zi călduroasă de mai.

— Iubita lui Finny?

Mama dă din cap că da.

— Nu știu. De ce?

— Întrebam pur și simplu.

— Ai început să te gândești la ea din senin?

— Păi...

— Păi ce?

— Eu și Angelina vorbeam despre ea zilele trecute și mă întrebam ce părere ai și tu.

— E OK, îi zic. Nu prea o cunosc.

Mâncăm în tăcere câteva minute, apoi o întreb:

— Mătușa Angelina nu o place?

— A, ba da, dar cred că n-o să treacă niciodată peste faptul că tu și Finny nu sunteți împreună.

Mă lovește ușor cu piciorul pe sub masă.

— Mamă! îi zic și mă uit urât la ea. Am deja un iubit!

— Știu, știu. Atât doar că am crezut mereu că așa o să se întâmple.

— Ei bine, nu s-a întâmplat. Nici măcar nu mai avem același grup de prieteni.

— Știu, zice din nou.

Oftează. Îmi dau ochii peste cap și mă întorc la înghețata mea.

Când îmi închipui cum ar fi dacă eu și Finny am fi împreună, niciodată nu mă gândesc că mai sunt și alți oameni în jurul nostru. Nu mă gândesc că ar fi trebuit să devin majoretă ca să fiu prietenă cu Finny. În imaginația mea, Finny nu face parte din grupul meu și nici eu din al lui; suntem doar noi doi, așa cum obișnuiam să fim. La școală, mâncăm de prânz împreună și mă conduce la ore. Ne facem temele împreună. Mă duce la filme de artă în oraș. Seara, stăm culcați pe iarbă și vorbim. Ne facem CD-uri cu muzică. Ne trimitem bilețele. Ne ținem de mână în stația de autobuz. Îmi imaginez cum îl ador fără niciun dubiu. Sunt sigură că așa ar fi, dacă aș fi îndrăgostită de el.

— Oare mătușa Angelina îl întreabă pe Finny ce părere are despre Jamie?

Mama zâmbește.

— Da, scumpo. E o conspirație.

— Din moment ce ați vorbit despre Sylvie, de unde știu că nu vorbiți și despre Jamie?

— Pentru că îl plac pe Jamie.

Ia ultima gură de înghețată.

— Îmi dau seama că e un băiat bun. Și părinții lui par oameni cumsecade.

— Dar nu sunteți sigure că și Sylvie e o fată bună?

Îmi place direcția în care merge conversația, dar nu vreau s-o arăt.

— Este?

Dacă zvonurile sunt adevărate, Sylvie nu e o fată bună. Circulă o poveste despre cum s-a sărutat cu Alexis în Roata Mare, în timp ce băieții se uitau și se pare că tot grupul se îmbată din când în când. Dar învață bine, așa că majoritatea adulților nu-i bănuiesc de nimic.

Mi-e greu să mi-l imaginez pe Finny beat sau cu o fată care se sărută cu altă fată, doar de amuzament. Mă întreb dacă tot timid e și atunci când bea, dacă a roșit când le-a văzut pe Sylvie și pe Alexis sărutându-se.

Mă întreb ce-ar face mătușa Angelina dacă ar ști cum sunt prietenii lui Finny.

— A, Sylvie e majoretă, îi răspund. E în consiliul elevilor și are șanse să fie șefă de promoție. E prea ocupată să fie perfectă ca să își bage heroină în vână.

— Bine, bine, zice mama.

Ne ridicăm, aruncăm paharele de plastic și linguriţele și ne îndreptăm spre mașină.

Îmi imaginez că Finny o iubește pe Sylvie, dar că uneori și-ar dori să fie diferită, așa cum și eu îmi doresc ca Jamie să fie altfel. Îmi imaginez că s-a simțit excitat când a văzut-o sărutându-se cu Alexis de față cu toată lumea, dar a rugat-o să nu mai facă asta vreodată. Îmi imaginez că se simte liber și încrezător când bea cu prietenii lui, că se simte inclus, că simte că face parte din ceva.

În mașină, cobor geamul și las vântul călduț al serii să-mi mângâie fața. Mama nu zice nimic. Mă întreb unde sunt mătușa Angelina și Finny, despre ce vorbesc.

Îmi imaginez că eu și Finny ne strecurăm din casă și mergem să ne distrăm lângă râu. Îmi imaginez că nu trag perdelele, ca el să mă vadă când mă

schimb. Îmi imaginez că mâna lui urcă încet pe coapsa mea, în timp ce ne uităm la un film, înveliți cu pătura.

Îmi imaginez că, deși suntem prieteni din copilărie, n-am fi rămas copii doar pentru că eram împreună.

treisprezece

Ultima zi de școală pare să fie efectiv ultima zi, ca și cum aș fi eliberată pentru treizeci de ani, nu pentru trei luni. Examenele grele de final de an au trecut; azi mai am doar examenele la engleză și la educație pentru sănătate. O să merg la grupa de avansați la engleză de la toamnă, iar examenul de la educație pentru sănătate ar trebui să fie simplu. Drogurile și sexul nu sunt bune, schiul nautic e benefic.

Ne îmbrățișăm și țipăm pe Scările spre Nicăieri. Sasha e singura care mai învață, noi suntem mai mult sau mai puțin liberi. Jamie mă sărută zgomotos și mă ia în brațe.

— Of, de-abia aștept să se termine ziua de azi, zice el.

— Și eu, răspunde Noah.

— Tot nu mi-ai scris în album, iubitule, îi zic.

E deja a treia zi când îl rog. Îmi tot spune că o să scrie mai târziu.

— Știu, știu, dă-l încoace.

Îi dau albumul și el își deschide ghiozdanul.

— De ce nu scrii acum? îl întreb.

— N-am chef acum. Ți-l înapoiez la prânz.

Pune albumul în ghiozdan și trage fermoarul.

— Bine.

Mi-am dat seama că e mai simplu să-l las să facă ce vrea, atunci când vine vorba de lucruri mărunte.

— Hei, fetelor, mama zice că poate să ne ducă ea în oraș mâine.

— Super, răspunde Sasha, îngropată încă în notițe.

— A, da? Știți că și noi o să ieșim mâine în oraș, ca băieții? întreabă Alex.

— OK, răspund eu.

— Și o să facem chestii de băieți, la care voi n-o să fiți invitate, adaugă Jamie.

— Bine, așa să fie, orice ar însemna asta, zice Brooke. Noi doar mergem la mall.

— Hei, băieți, haideți să mergem la mall, propune Noah.

— Nu, răspunde Sasha. Nu puteți să mergeți la mall. Noi mergem.

— Putem să mergem să ne facem manichiura, zice Alex.

— Și părul. Am nevoie de niște șuvițe, continuă Jamie.

— Mai taci! intervine Brooke. Nici măcar nu știi ce sunt șuvițele.

— De ce vă purtați ciudat de fiecare dată când facem ceva singure? întreabă Angie.

— Da, credeți că mergem să complotăm împotriva voastră? întreb eu.

— Nu, răspunde Jamie, dar, pentru prima dată, nici el, nici ceilalți băieți nu mai au replică.

Băieții încep să vorbească despre cum o să meargă la Noah mâine, să se joace pe calculator.

*

Te iubesc, mi-a scris Jamie. Ești cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Tot ce îmi doresc pe lumea asta e să mă căsătoresc cu tine și să avem propria familie. Să ai o vară frumoasă. Cu mine.

Închid albumul și-l pun înapoi în ghiozdan. Jamie nu mi l-a dat la prânz, iar acum tocmai s-au terminat orele. M-a rugat să nu-l citesc de față cu ceilalți, așa că le-am zis că am nevoie la baie, înainte să mergem pe jos până la Jamie acasă. Trag apa, deși n-am folosit toaleta, pentru că Brooke a venit la baie cu mine. Când ies din cabină, ea se analizează în oglindă. Mă spăl pe mâini și mă uit la ea.

— Hei, ești bine?

— Da, răspunde după câteva clipe. Scuze, eram pe altă planetă.

— E OK. Tot nu-mi vine să cred că nu mai suntem boboci. Ție?

— Nu, nu chiar.

*

În piscina lui Jamie ne prefacem că ne luptăm, așezate pe umerii băieților, încercând să ne trântim în apă. Eu și Jamie câștigăm și el se dă mare, cu mine pe umeri, după care mă scapă brusc, ca să mă facă să țip. Mă încrunt, așa că vine să mă sărute, dar mă bagă iar sub apă. Începe un război, cine poate să scufunde pe cine, dar, deși noi suntem mai multe, băieții câștigă. Ei bat palma, noi ne dăm ochii peste cap.

Ne sprijinim de peretele bazinului, acolo unde apa e mai puțin adâncă și băieții ne iau în brațe. Soarele ne încălzește capetele și apa. E vară și suntem liberi.

Sosește pizza și mâncăm lângă piscină, până când simțim că n-o să mai avem nevoie să mâncăm vreodată. Decidem să ignorăm regula de o oră și sărim înapoi în piscină. Băieții încep să se lupte, în timp ce noi stăm pe margine și ne uităm la ei. După ceva vreme, mă plictisesc și mă gândesc să mă duc cu Jamie în camera lui, să stăm puțini singuri, când îmi dau seama că Brooke și Angie sunt plecate de multă vreme. Intru în casă și traversez desculță bucătăria. Ușa de la baie e închisă. Îmi sprijin capul de ea. Le aud vorbind de cealaltă parte. Bat ușor.

— Hei, ce se întâmplă? întreb.

Urmează câteva momente de liniște, apoi vocile se aud din nou. Angie crapă ușa.

— Ești singură? întreabă.

— Da.

Mai deschide ușa puțin, doar cât să mă strecor înăuntru.

Brooke stă pe marginea căzii. Are ochii roșii și și-a pus tricoul și pantalonii scurți.

— Doamne, ce s-a întâmplat?

Brooke se uită în jos, la picioarele noastre pe gresia din baie.

— L-am înșelat pe Noah.

Angie se sprijină de chiuvetă, cu brațele încrucișate. Aflase deja. Brooke izbucnește iar în plâns. Mă așez lângă ea.

— Cu cine? întreb.

Brooke nu se oprește din plâns.

— Cu colegul ei de laborator, Aiden, îmi răspunde Angie. Au fost prieteni tot semestrul.

— Aiden Harris sau Aiden Schumacker?

— Aiden Harris, răspunde Angie.

— Pur și simplu ne-am simțit bine în timpul orelor, zice Brooke. Nu credeam că înseamnă ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a invitat pe la el, să învățăm împreună pentru examen. M-a sărutat și, preț de o secundă, l-am lăsat.

— Atât?

— L-am oprit și am plecat. Nu voiam să-i spun vreodată lui Noah, dar urăsc să am secrete față de el.

Începe iar să plângă. Cineva bate la ușă.

— Hei, fetelor! zice Sasha. Ce se întâmplă?

O tragem înăuntru și îi spunem toată povestea.

— A fost doar un sărut? întreabă Sasha.

Brooke dă din cap afirmativ.

Mai bate cineva la ușă.

— Hei! se aude vocea lui Jamie. Ce faceți acolo?

— Complotați? întreabă Alex.

Sasha deschide ușa și scoate capul.

— Uitați ce e, avem o problemă chiar serioasă, așa că încetați cu glumele.

— Ce vrei să spui? întreabă Noah.

Lângă mine, Brooke începe să plângă și mai tare.

— Ce se întâmplă? Brooke?

— Brooke, scumpo, vrei să vorbești cu el? o întreb.

Brooke își șterge nasul și dă din cap că da.

Angie și cu mine ne ridicăm brusc și ne îngrămădim în spatele Sashei.

— Vrea să stea de vorbă cu el, le spun.

Sasha deschide ușa, doar cât să ieșim noi și să-l lăsăm pe Noah să intre. Închidem ușa în urma lui și ne întoarcem spre restul băieților.

— Ar trebui să mergem afară, zice Angie.

— Da, confirm eu.

— Ce se întâmplă? E bine Brooke? întreabă Jamie.

— Nu putem să vă spunem.

Închidem și ușa din spate și ne îndreptăm spre piscină.

— De ce nu?

— Pentru că sunteți băieți, zice Sasha.

Ea, Angie și cu mine ne așezăm pe marginea piscinei, cu picioarele în apă.

— Noah a avut voie să intre.

— Pentru că îl privește direct.

— Cum îl privește direct? întreabă Alex.

— Nu putem să vă spunem asta, zice Angie și eu dau din cap aprobator.

— Ce prostie! E verișoara mea, spune Jamie.

— Știu. Dar nu pot să-ți spun.

— Nu e treaba noastră, explică Sasha.

Încuviințăm toate trei din cap.

— Se despart? întreabă Alex.

— Posibil, răspunde Angie.

— Doamne, sper că nu, adaug.

— N-o să se despartă.

— OK, asta e deja o prostie, zice Jamie.

El și Alex se așază pe șezlonguri. Noi, fetele, începem să șușotim. După ceva vreme, Noah iese și o roagă pe Angie să vină cu el. Se întoarce câteva minute mai târziu, singură.

— E bine?

Angie dă din cap.

— Da. I-a spus totul lui Noah. O să meargă acasă și o să vorbească despre asta.

Stăm cu picioarele în apă și încercăm să facem valuri, dar nimeni nu mai zice nimic. Am spus tot ce era de spus și tot nu vrem să le explicăm băieților. În cele din urmă, după jumătate de oră, ne luăm lucrurile și ne pregătim să mergem acasă. Alex o să mai rămână la Jamie.

Când îl sărut pe Jamie, nu mă ia în brațe și nici nu mă privește în ochi.

— Pa, îmi spune.

— Pa, te iubesc. O să te sun.

— OK.

*

Seara ne certăm la telefon. Deși încep să plâng, tot nu mă iartă până nu-i spun secretul lui Brooke. Cum aude, devine iar drăguț și nu mai vorbim despre ceartă.

A doua zi, la mall, în timp ce mâncăm, Brooke ne povestește despre discuția cu Noah. Ne spune că Noah a iertat-o, că știe că îi pare rău și că nu-i place deloc s-o vadă plângând.

— Nu-mi vine să cred cât de mult mă iubește.

Se uită în jos, la farfuria plină cu cartofi prăjiți și zâmbește.

Încep să mă întreb ce ar fi spus Jamie dacă am fi fost noi în locul lor, dar alung gândul repede. Nouă nu ni s-ar putea întâmpla niciodată asta.

paisprezece

De Ziua Independenței, mergem la târgul din parc. A venit cu noi și iubitul lui Angie, care e elev la Hazelwood, așa că ne bucurăm că suntem patru cupluri. Ne plimbăm printre puținele tarabe și ascultăm muzică. De fiecare dată când vedem pe cineva de la școală, ne oprim ca Angie să-l prezinte pe Mike. Sunt și Finny și Sylvie aici, dar pentru ei nu ne oprim. Târgul e atât de mic, încât trecem pe lângă ei de multe ori. Știam că o să fie aici, dar, de fiecare dată când îi văd, imaginea cu ei doi împreună îmi sare în ochi ca ilustrațiile dintr-o carte pop-up. Mâncăm hotdogi și prăjituri și noi, fetele, ne hotărâm să mergem la mini-grădina zoologică.

Mă îndrăgostesc de o căpriță maro, care se îndrăgostește și ea de mine; când am luat-o în brațe, m-a lins și-a pus capul pe pieptul meu. Îl întreb pe Jamie dacă putem să avem și noi o căpriță când ne căsătorim. Îmi răspunde că nu, apoi spune că ar fi totuși posibil, dacă asta ar însemna că nu trebuie să taie el iarba.

Mă așez pe un balot de fân, ținând-o în brațe pe Augusta, căprița mea, ca pe un bebeluș. Se uită la mine și fie e captivată de strălucirea coroniței mele, fie crede că sunt mama ei. Încep să îngân un cântec de leagăn pe care l-am inventat pentru ea, dar, când ridic privirea, îl văd pe Finny cum se uită la mine și zâmbește în colțul gurii. Sylvie e ghemuită lângă el, se uită la purcelușii din țarc. Mă opresc din cântat și mă uit urât la el. Finny râde pe înfundate.

— O, Finn, uite, mă place! zice Sylvie.

Finny se întoarce și se așază lângă ea. M-am maturizat destul de mult în ultimele luni, așa că îmi aduc aminte că de fapt n-o cunosc mai deloc; poate e chiar o fată drăguță.

Jamie și ceilalți vin lângă mine. S-au distrat cât au putut la târg și acum vor să meargă înapoi la Sasha acasă.

— Dar nu vreau s-o las pe Augusta aici.

— Ai și botezat-o? mă întreabă Jamie.

Dau afirmativ din cap.

— OK, lasă capra jos și îndepărtează-te încet, zice Alex, cu mâinile întinse în față.

— Gluma asta n-are niciun sens.

Jamie mă trage de braț.

— Haide, mi-e cald, îmi spune.

Oftez și o sărut pe Augusta pe creștet, după care o las jos. Când plec, aleargă după mine, cât o lasă funia, și behăie.

— OK.

Jamie mă ia de mână și mă duce cât mai departe de țarc. Mă uit peste umăr. Finny stă aplecat și o mângâie pe Augusta pe cap.

Ajungem la Sasha acasă, unde ne petrecem după-amiaza, până se mai domolește căldura, după care ne întoarcem în parc, înainte de apus. Dar eu n-o să pot să stau cu ei. Tata a zis că o să vină acasă ca să vedem artificiile împreună, așa că mama vrea să facem asta toți trei, ca o familie. O familie care îi include, bineînțeles, și pe mătușa Angelina și pe Finny.

— Chiar trebuie să pleci? mă întreabă Jamie.

Dau din cap că da și îl sărut ușor.

— O să-mi fie dor de tine.

Arată așa de bine, încât mă termină gândul că n-o să-l mai văd până mâine.

— Sună-mă când ajungi acasă, îmi spune și mă sărută iar, de data asta mai lung.

Roșesc de mândrie și zâmbesc. Înainte să plec, le fac celorlalți cu mâna; îmi fac și ei cu mâna și se uită la mine cum mă îndepărtez. Când mă uit înapoi, îi văd cum pleacă împreună.

*

Mama, tata și mătușa Angelina stau pe marginea lacului, de unde privim mereu artificiile.

— Bună, scumpo, îmi zice mama.

Zâmbește și se ține de mână cu tata. El se ridică și mă ia în brațe.

— Ai avut o zi frumoasă, Autumn? mă întreabă.

Dau din cap afirmativ, după care el face câțiva pași în spate și se uită la mine, puțin confuz.

— Ți-ai făcut ceva la păr?

— M-am făcut brunetă la loc. Ieri.

— Ieri?

— Da.

Ne zâmbim. Suntem amândoi mulțumiți că a observat atât de repede schimbarea subtilă.

— Finny mi-a spus că te-ai împrietenit cu o capră azi, îmi zice mătușa Angelina.

— Da, vreau și eu o capră, mamă, zic, apoi mă uit la mătușa Angelina. Finny a vorbit despre mine?

— Mi-a povestit în detaliu cum ai legănat și i-ai cântat unei căprițe.

Mătușa Angelina vede ceva peste umărul meu.

— A, uite-l.

Mă întorc.

— Bună tuturor!

Sylvie zâmbește larg și face cu mâna. Tata se ridică.

— Pe cine avem aici?

— Unchiule Tom, ea e Sylvie. Sylvie, unchiul Tom.

— Bună, zice ea și zâmbește iar.

— Îmi pare bine de cunoștință. Haide, zice tata și se trage într-o parte, mă mut eu pentru ca voi, fetele, să puteți sta una lângă cealaltă.

Se pare că tata nu observă diferența mai puțin subtilă dintre mine și Sylvie.

Stau între tata și Sylvie. Finny e în partea cealaltă, iar mamele vorbesc lângă tata.

Mă uit fix la bucata de cer unde vor fi artificiile. Finny și Sylvie se țin de mână lângă mine. Am de ales. Fie continui să stau lângă ei fără să zic nimic, fie încerc să fiu prietenoasă și să port genul de conversație superficială pe care o mai avem eu și Finny uneori.

— Cât crezi că mai durează? întreabă Sylvie și Finny se uită la ceas.

— Zece minute.

Sylvie oftează.

— Ai remarcat vreodată că timpul se scurge mai încet când aștepți să înceapă artificiile? întreabă ea.

— Timpul se scurge mereu mai încet când aștepți ceva.

— Cred că se scurge și mai încet când aștepți să înceapă artificiile.

Finny dă să zică ceva.

— De acord, spun eu repede.

Sylvie se uită la mine, surprinsă.

— Cred că are de-a face cu faptul că, atunci când nu ne uităm la ceas, ne uităm la lumina din ce în ce mai slabă de pe cer. Și astfel percepem în fiecare moment anticiparea.

— Aha, zice Finny.

— Posibil, zice și Sylvie.

Arată de parcă ar crede că se va întâmpla ceva, dacă e de acord cu mine. N-am mai vorbit niciodată până acum, în afară de politețurile obligatorii de la școală sau din stația de autobuz: Scuze. Mersi. Scuze, ți-a scăpat asta.

— Deci, după logica ta, dacă privim lacul în loc să privim cerul, timpul se va scurge mai repede, spune Finny.

— La fel de repede ca atunci când așteptăm orice altceva.

— OK, atunci haide să privim lacul.

Privesc lacul. Cândva, pe vremea pe care acum o numesc Înainte, tata ne-a dus pe mine și pe Finny la pescuit. Mă plictiseam și m-am suit într-un copac ale cărui ramuri atârnau deasupra apei. Finny se distra, așa că și-a

petrecut toată după-amiaza spunându-mi să nu scutur crengile, ca să nu sperii peștii. Am încercat să stau nemișcată pentru el. A prins un pește mic. Mătușa Angelina n-a știut cum să-l curețe, așa că l-a pus în congelator unde, după ce l-a uitat acolo, a înghețat bocnă. Eu și Finny îl mai scoteam uneori, să vedem cum mai arată. Ne treceam degetele peste solzii lui rigizi și îi atingeam ochiul înghețat și vorbeam despre cum trebuie să fie atunci când mori. Câteva luni mai târziu, când mama lui și-a adus aminte de pește și l-a aruncat, am fost triști.

— Am fost la pescuit odată, îi explică Finny lui Sylvie.

— Serios?

— Și eu tot la asta mă gândeam, spun și încep să râd.

— La peștele nostru înghețat?

— Da.

— Nu cred că timpul se scurge mai repede, zice Sylvie, dar tocmai atunci încep artificiile.

Timp de o oră nu mai scot o vorbă și îi las pe ei să șușotească. Sylvie își pune capul pe umărul lui. Mă gândesc la Jamie, care e și el aici, în același parc, și se uită la artificii fără mine. Îmi imaginez că mă sprijin de el, că îi simt respirația și sufăr, ca și cum nu l-aș mai fi văzut de câteva săptămâni.

Artificiile lasă dâre de fum pe cer și mirosul de sulf coboară spre noi. Lângă mine, Sylvie chicotește. Mi-aș dori să nu fie aici. Nu e drept; trebuia să fim doar noi, familia.

Mi-aș dori să fiu singură fie cu Jamie, fie cu Finny.

Gândul mă sperie și mă uit la fața frumoasă a lui Finny, luminată de culorile de pe cer. Nu-mi permit să mă întreb de ce îmi imaginez uneori că suntem împreună, dacă asta înseamnă ceva. Îl iubesc pe Jamie.

Îmi întorc privirea spre cer.

cincisprezece

Eu și Jamie ne ținem în brațe și ascultăm ploaia. Părul ud mi se lipește de pieptul lui dezgolit și el își ține mâna în sutienul meu. Simt aerul răcoros pe piele.

Mă bucur că a început să plouă.

Oftez și îmi vâr nasul în umărul lui. Mirosul lui mi-e atât de familiar, atât de liniștitor, încât simt cum mi se relaxează toți mușchii, cu fiecare respirație.

— Dormi? șoptește el.

— Nu încă.

Încerc să-i urmăresc cadența respirației. Sunt mulțumită, lucru care nu se întâmplă mereu atunci când suntem împreună. Dar nu i-am spus-o niciodată; din moment ce mereu tac atunci când mă sărută, tot ce trebuie să fac e să nu zic nimic atunci când nu se mai freacă de mine și crede că și eu am terminat.

Azi, în schimb, am simțit cum mi se încordează degetele de la picioare și mi-am înfipt degetele de la mâini în spatele lui. Fiind aproape dezbrăcați, s-a simțit așa de real, încât n-am putut să mă gândesc la nimic altceva în afară de momentul acela, alături de el.

— Te iubesc, îmi spune și își mută ușor mâna pe sânul meu.

— Chiar mă iubești?

— Știi bine că da.

Mă gândesc la viitorul nostru, la cât de perfect va fi. O să cumpărăm o casă, o să avem o familie și o să fim fericiți împreună. Jamie e perfect și viața lui va fi perfectă, așa că, dacă fac parte din viața lui, și eu voi fi perfectă. Îl mângâi pe piept și tresare.

— Nu, mă gâdili.

— Scuze.

Îmi pun mâna la loc pe umărul lui. Alt moment de tăcere. Ochii încep să mi se închidă.

— Te vreau, zice Jamie.

Genele mele îi ating pielea când deschid ochii.

— Și eu te vreau. Dar nu încă.

Simt cum oftează lângă mine.

— De ce nu? întreabă, deși i-am explicat deja.

— Vreau să fie special.

— O să fie.

— Cum? Aici, în camera asta?

Mă uit în jur, la camera lui, cu postere cu trupe rock pe pereți și figurine din animeuri pe rafturi, cu șosetele lui murdare pe podea și fereastra care dă spre curtea din spate. Când visez la cum va fi prima dată, îmi imaginez o cameră frumoasă, un pat cu baldachin auriu și vedere spre Turnul Eiffel sau o pădure deasă, o pătură de catifea și flori de câmp peste tot.

— Da, zice el. Sau în camera ta.

Mă strâmb, încerc să-mi găsesc cuvintele și să nu mă panichez la gândul că am putea s-o facem pentru prima dată în camera mea sau, și mai rău, în a

lui.

— Nu, nu înțelegi. Trebuie să fie perfect. Absolut perfect.

Jamie începe să se foiască și vrea să se ridice. Mă trag într-o parte și îl privesc.

— Dacă suntem noi doi, asta e tot ce contează, nu? mă întreabă.

— Da.

Rostesc ultimul cuvânt încet, dându-mi seama cât de incomplet e răspunsul meu, cât de multe lucruri nu spun.

— Și nimic în viață nu e cu adevărat perfect. Serios, ce mai aștepți?

— Să simt că e momentul potrivit.

Mă uit în jos la pătură și culeg o scamă.

— Când o să fie asta?

Ridic din umeri, dar nu mă uit la el.

— Ești supărat?

— Nu, sunt frustrat.

Vocea lui aspră sună de parcă vine de departe.

— O să mă părăsești?

Jamie vine repede lângă mine și mă ia în brațe.

— Nu o să te părăsesc niciodată. Niciodată.

— Și eu te iubesc, îi zic în cele din urmă.

Șaisprezece

Eu, Sasha și Brooke stăm pe jos în camera ei, citim reviste. Angie e plecată cu Mike. Jamie e plecat o săptămână cu familia lui, la Chicago. Ceilalți băieți fac cine știe ce prostii acasă la Alex.

Completăm teste din reviste. Testele au titluri precum „Cât de bine flirtezi?“ sau „Știi cum să obții ce vrei?“. Potrivit revistelor, toate suntem incredibil de echilibrate. Există răspunsuri multiple și e ușor să-ți dai seama care e răspunsul corect; o variantă arată că ești prea mult într-un fel, alta, că nu ești suficient și una se dovedește exact ce trebuie, ca o Goldilocks adolescentă. Ne-am petrecut toată după-amiaza alegând răspunsuri și aflând că suntem minunate, că ar trebui s-o ținem tot așa și că totul va fi bine. Ar trebui să fie plictisitor, dar nu e, e liniștitor.

— „Nu ți-e frică să riști, dar știi mereu când e timpul să faci un pas înapoi, dacă lucrurile devin prea serioase“, citește Sasha. „Din acest motiv, prietenii tăi se pot baza pe tine și știu că vă puteți distra fără ca lucrurile să scape de sub control. Îți poți folosi rațiunea să ajuți o persoană timidă să iasă din carapace, dar poți și să temperezi un copil rebel. Deși uneori mai greșești, ca în noaptea în care ai luat o amendă pentru depășirea vitezei regulamentare sau ca la petrecerea unde ai fost prea timidă ca să-l inviți la dans pe băiatul pe care îl placi, rațiunea ta și dorința de distracție te vor duce mereu acolo unde trebuie să fii.“

Aruncă revista deoparte și întinde mâinile deasupra capului.

— Când se întoarce Jamie? întreabă. Am chef să înot.

— Vineri, răspundem și eu, și Brooke în același timp.

Zâmbim. Ne place să spunem în glumă că suntem verișoare prin alianță.

— Mi-e așa de dor de el, le zic, pentru că ăsta e adevărul și îmi place. Nu-mi vine să cred că suntem împreună de aproape un an.

E început de august. Mai sunt șase săptămâni până la aniversarea noastră și de-abia aștept. Pentru mine, momentul ăsta o să valideze cuplul nostru într-un mod nou, vom putea spune că suntem într-o relație de durată și relația noastră va fi un reper pentru alte relații mai scurte.

— Da, la fel și eu cu Alex, zice Sasha.

Mă gândesc cum a fost anul trecut, când eu și Sasha ne-am luptat pentru Jamie și el m-a ales pe mine. Zâmbesc și mă simt mândră.

— Eu și Noah facem un an și jumătate în octombrie, spune Brooke.

Mă simt mai puțin mândră.

— Sunteți așa de drăguți, comentează Sasha.

Trebuie să recunosc că sunt drăguți. Brooke și Noah par să nu se certe niciodată — deși Brooke jură că se mai ceartă și ei din când în când — și fiecare face mereu ce îi cere celălalt, așa că vedem constant cum unul sare să-i aducă celuilalt un suc sau să-i facă masaj.

— N-am mai fost de mult singuri, se plânge Brooke.

Iau o altă revistă. Sasha îi răspunde lui Brooke cu un oftat empatic și eu mă uit la ea, suspicioasă. Răsfoiește o altă revistă, căutând testul de la sfârșit.

— Doamne! Uite unul bun pentru Autumn!

— Cu ce e? întreb și mă uit peste umărul ei.

Sunt curioasă și-mi place să fiu în centrul atenției.

— „Te place MAI MULT decât ca pe o simplă prietenă?“

Mă uit la ea și nu înțeleg.

— Cine? întreb.

Sasha râde.

— Finn Smith. Îți aduci aminte cum se holba la tine în clasa șaptea, în pauza de prânz?

— Nu.

Îmi aduc aminte că îi făceam cu mâna la cantină. Nu-mi aduc aminte să se fi holbat cineva.

— Chiar așa făcea? întreabă Brooke.

— Da, zice Sasha. Dar nu arăta așa de bine ca acum.

— Crezi că arată bine? întreb.

Eu asta cred, dar mă surprinde să aud că și ea crede la fel. Finny e cuminte, e tăcut și introvertit, nu e fermecător și expansiv, precum ceilalți băieți din grupul nostru.

— Da, răspunde Sasha și-și dă ochii peste cap. Adică n-aș ieși cu el, dar da, arată bine.

— Chiar că da, recunoaște și Brooke.

— OK, dar nu mai suntem prieteni, așa că nu pot să fac testul.

— Normal că poți, zice Brooke. Răspunde doar cu ce era adevărat atunci.

— Nu pot…

— „Unu“, începe Sasha. „Îți suni prietenul cel mai bun, plângând, după ce te-ai certat cu mama ta. A doua zi, la școală: A, te întreabă dacă ești bine, B, nu zice nimic, din moment ce a închis repede ieri sau C, te ia în brațe și își aduce aminte toate detaliile conversației.“

— Păi, C, răspund.

Deodată, răspunsurile de Goldilocks nu mai par așa de clare; nu știu care e răspunsul corect, știu doar care e adevărul.

A. Roșea când era întrebat dacă sunt iubita lui.

C. Nu vorbea niciodată despre alte fete de față cu mine.

B. Părea că se simte în largul lui când mă atingea.

A. Zicea că sunt cea mai bună prietenă a lui.

Mă uit peste umărul Sashei, cât îmi calculează scorul. Răsuflu ușurată când văd că nu toate răspunsurile mele sunt într-o extremă, dar multe sunt. Când termină, Sasha se uită la mine triumfătoare.

— „Fată, ești oarbă?“ citește ea. „Tipul e mort după tine...“

— OK, ajunge, îi zic. Aveam doișpe ani. Nici măcar nu aveam hormoni.

— Aveați treișpe ani în clasa a șaptea, îmi amintește Sasha și ați fost prieteni până de Crăciun.

— S-a întâmplat ceva de Crăciun? întreabă Brooke.

— Nu. Pur și simplu ne-am îndepărtat în primul semestru.

Sasha ridică din umeri.

— Păi, se pare că era îndrăgostit de tine.

— Fii serioasă, jumătate din întrebările astea oricum nu ni s-ar fi potrivit când eram copii. Uită-te și tu: „Cât de des întârzia acasă ca să petreacă timp cu tine?“ sau „Ce-ar trebui să se întâmple ca să fugă la mașină să-ți aducă manualul de biologie, deși căminul lui e în partea cealaltă a campusului?“

— Dar tot ai dat niște răspunsuri, zice Sasha și are dreptate.

Chiar am dat niște răspunsuri.

— Am ghicit doar. Oricum nu contează. E cu Sylvie Whitehouse…

— Și tu ești cu Jamie, conchide Brooke.

— Exact.

Sasha ridică din umeri și continuă să răsfoiască revistele.

Șaptesprezece

Prima zi din clasa a zecea o să fie călduroasă și înăbușitoare; simt asta. Mi-am pus o coroniță nouă, pe care am luat-o odată cu celelalte lucruri pentru școală. E neagră și are pietre închise la culoare. Port o fustă plisată roșie și o cămașă neagră. În loc de ghiozdanul de anul trecut, am o geantă tip poștaș verde-închis, pe care am cusut mulți nasturi. Totul e nou-nouț.

Sunt gata de clasa a zecea.

Grupul din stația de autobuz e mai mic anul ăsta; acum suntem doar cinci. Finny și Sylvie. Un elev dintr-a unsprezecea, Todd, cu care nu am vorbit niciodată. Și o fată vizibil emoționată, care pare prea mică chiar și ca să fie boboacă. Sunt aproape sigură că vine de la o școală privată și că e îngrozită.

Finny și Sylvie se țin de mână. Ea are o uniformă nouă de majoretă. Îmi place mai mult decât cea veche, dar tot nu simt vreo dorință s-o port și eu.

Fata nouă se uită la mine circumspectă când mă opresc la locul meu obișnuit de pe trotuar. Ca de obicei, mă izbește amintirea zilelor când mergeam cu viteză pe deal, cu bicicleta. Lui Finny nu îi era niciodată frică. Mie, tot timpul.

— Bună, îi zic fetei noi și zâmbesc.

Mormăie un răspuns și zâmbește și ea, un zâmbet slab, de recunoștință.

— Eu sunt Autumn.

Azi mă simt generoasă. Și am și un plan.

— O să ne distrăm mult la ora de chimie, zice Sylvie.

— Eu sunt Katie.

— Ai fost la St. John? o întreb pe Katie, Fata cea Nouă.

Dă din cap afirmativ.

— Și tu?

— A, nu, eu nu.

Preț de o clipă, simt nevoia să mă uit în spate, la Finny. În clasa a patra, tata a vrut să mă transfere la St. John și cred că ar fi și reușit, dacă n-aș fi plâns în fiecare seară la masă și dacă n-aș fi refuzat să mai mănânc. Voiam să rămân la Vogt, unde era și Finny. Pe vremea aia, credeam că să fiu departe de Finny e cel mai cumplit lucru care mi s-ar putea întâmpla. Faptul că-l știam pe Finny aproape, că era în aceeași clasă cu mine făcea fiecare test să pară mai puțin înfricoșător, fiecare glumă pe seama mea, mai puțin dureroasă. Obișnuiam să mă uit la el și să simt că totul e bine. Gândul că ar fi trebuit să suport fiecare zi fără el îmi distrugea și ultima fărâmă de încredere în mine, de echilibru, de speranță. Totul s-a terminat atunci când mătușa Angelina le-a zis părinților mei că și Finny se simțea oribil și că începuse s-o implore să-l transfere și pe el.

Atenția mi-e distrasă în asemenea măsură de amintirea asta, încât îmi ia câteva clipe să-mi dau seama că planul meu depășește orice așteptare.

— Da, a fost în clasă cu mine, zice Katie, Fata cea Nouă.

— A, da? întreabă Todd dintr-a unsprezecea. Îl știi și pe Taylor Walker?

Katie, Fata cea Nouă, dă din cap că da.

— E verișorul meu.

Încep să vorbească despre Taylor și despre celelalte cunoștințe comune. Undeva în spatele meu, și Sylvie vorbește, dar planul a funcționat; acum totul e doar un amalgam de voci și, odată ce nu mai sunt atentă la conversația lui Katie cu Todd, și vocea lui Sylvie se pierde pe fundal.

Până când vine autobuzul, nu aflu nimic despre cât de bine se vor distra Finny și Sylvie anul ăsta.

optsprezece

Merg la orele de engleză pentru avansați cu Jamie și cu Sasha, singura materie pe care o avem în comun. Amândoi au doar cursuri de avansați; eu am unul singur. Cu noi în clasă mai sunt și Finny, Sylvie și câțiva dintre prietenii lor.

Pentru că suntem un grup restrâns și se presupune că suntem toți deștepți, profesorul nostru ne permite destul de multe. Nouă ne convine tratamentul ăsta special, libertatea. Jamie e deseori amuzant. Sunt mai mândră când ceilalți râd la glumele lui decât aș fi dacă ar râde la glumele mele. Arată bine, e amuzant și e doar al meu.

Profesorul, domnul Laughegan, mă place; profesorii de engleză mă plac mereu. Câteodată, la finalul orei, mă tem că am vorbit prea mult, că am lăsat impresia că mă dau mare, dar nici ora următoare nu mă pot abține să nu ridic mâna.

În a treia săptămână de școală, văd o carte pe biroul domnului Laughegan. El nu e în clasă, dar o să se sune curând. E David Copperfield, o carte pe care vreau de mult s-o citesc. O ridic și încep să citesc. Sunt absorbită de la prima pagină. Mă așez la biroul lui și continui lectura.

— Ce faci? întreabă Jamie.

— Citesc cartea domnului Laughegan.

Cineva din clasă râde. Jamie pufnește. E greu să-mi dau seama când Jamie va fi de acord sau nu cu excentricitățile mele. Bănuiesc că acum e undeva la mijloc; poate vrea să fi făcut el asta primul.

— Ce ciudată e, zice Jack.

Simt aceeași combinație de mândrie și rușine cu care m-am obișnuit, dar sunt hotărâtă să rămân la birou și să citesc.

Tot cu cartea în mână sunt și atunci când intră domnul Laughegan.

— Bună, Autumn. Îți place Dickens?

Încuviințez din cap.

— Pot să ți-o împrumut dacă vrei, după ce termin de scris o lucrare despre ea.

Cred că mi se citește mirarea pe față, pentru că imediat adaugă:

— Sunt înscris la master.

— A, tare.

Sună clopoțelul și mă duc la loc, fără să aștept să mi se ceară asta.

Domnul Laughegan chiar îmi împrumută cartea; Jamie râde de mine că proful de engleză a devenit prietenul meu cel mai bun și face mișto de cât de groasă e cartea. Încep să stau constant la biroul domnului Laughegan înainte de ore, citindu-i cărțile și uneori chiar îi mai umblu prin sertare. Nu se supără niciodată. Îi pun tot felul de întrebări despre trusa de prim ajutor sau despre preferința pentru markerele albastre.

Cred că domnul Laughegan mă înțelege. Într-o zi mă întreabă dacă scriu. Îi spun că da. Mă întreabă dacă am auzit de orele de scriere creativă pe care le predă celor de-a douăsprezecea. Am auzit.

*

Aniversarea noastră pică într-o marți. Jamie îmi oferă trei trandafiri la școală. Mă așteptam să-mi aducă unul singur; mă miră că sunt trei. Vineri, eu și Jamie ieșim să luăm cina în oraș, după care ne sărutăm la mine acasă, pe canapeaua din sufragerie. Îl strâng în brațe mai tare decât oricând și, pentru prima dată, uit de tot ce se întâmplă în jurul meu când mă sărută. Se oprește brusc și se uită la mine. Sunt șocată, crezând că s-a întâmplat ceva. Și sunt și enervată, gândindu-mă că iar nu-i convine vreo chestie.

— Ce e? întreb, înainte să apuce el să zică ceva.

— Vrei să-ți primești cadoul?

Zâmbește, iar eu dau din cap afirmativ. Ne ridicăm și eu îmi trec mâna prin păr cât timp el scoate ceva din buzunar. Încep să am emoții — dacă nu-mi place ce mi-a luat? Îmi întinde o cutie albă, plată, la care mă uit lung.

— Haide! mă îndeamnă.

Entuziasmul din vocea lui e atât de evident, încât îmi promit că, orice ar fi, o să-l las să creadă că-mi place la nebunie. Închid ochii înainte să salt capacul. E aproape întuneric în cameră; când deschid ochii, trebuie să mă aplec în față ca să văd ce se află pe pernuța de bumbac.

O brățară de argint, cu două talismane. O ridic și încerc să mă uit la ele, în lumina slabă. Unul e o broască-țestoasă. Celălalt e o inimă cu ceva gravat pe ea. O apropii, ca s-o văd mai bine.

— E ziua în care ne-am cunoscut, îmi explică Jamie. Când a început totul. Iar țestoasa simbolizează primul an petrecut împreună. Și o să-ți iau una în fiecare an de-acum încolo și când se întâmplă ceva special, de exemplu, când o să ne căsătorim sau când o să ni se nască copiii.

Simt un nod în gât și ochii încep să-mi ardă, ca și cum urmează să izbucnesc în plâns. Îl iau în brațe și pun capul pe umărul lui. Mă gândesc la cât de sigur e că o să petrecem atâția ani împreună. Vârsta noastră nu contează pentru el. Nu-i e niciodată teamă că nu suntem sortiți să fim

împreună. Niciodată nu se îndoiește de noi; niciodată nu se îndoiește de nimic.

— Te iubesc, James Allen, îi zic.

Vocea mi se frânge. Nu-mi curg lacrimile, dar tot sunt surprinsă. Niciodată n-am mai plâns de fericire până acum.

— Plângi? mă întreabă.

Dau din cap, deși nu sunt chiar sigură că e adevărat. Mă strânge și mai tare în brațe, iar eu îmi lipesc fața de umărul lui. Stăm așa vreme îndelungată. Asta e, chiar îl iubesc, îmi zic. În seara asta e ușor s-o spun, s-o simt.

— De ce tocmai o broască-țestoasă?

— Merge încet, dar sigur. Plus că îmi plac țestoasele.

Izbucnim amândoi în râs și ne lipim frunțile. Ridică mâinile și își trece buricele degetelor pe sub ochii mei; strâng tare din pleoape pentru ca el să poată șterge cele câteva lacrimi de pe genele de jos.

*

Domnul Laughegan îmi mai sugerează niște cărți și îmi împrumută altele. Lucrez mult la primul meu referat pentru el; vreau să-l impresionez.

La prânz, le arăt tuturor ce comentarii mi-a scris pe lucrare.

— Citește, îi zic lui Brooke și îi arăt lucrarea. „N-am mai observat asta până acum, Bravo!“ Am avut o idee la care el nu s-a mai gândit până acum!

— Super!

— Și mie îmi place domnul Laughegan, intervine Noah. E tare.

— O, eu îl ador, le spun.

Jamie își dă ochii peste cap.

— Ești îndrăgostită de el.

— Nu, doar îl iubesc, îi răspund și-mi dau seama că e adevărat.

Chiar îl iubesc pe domnul Laughegan — nu sunt topită după el și nici nu-l iubesc ca pe un tată sau ca pe un frate, nu e ceva ce pot să definesc —, pur și simplu îl iubesc. Îl iubesc pentru că mi-a spus că pot să mă uit pe geam când plouă, atâta vreme cât îl ascult și pe el și pentru că a zis că Macbeth a fost un nemernic. Îl iubesc pe domnul Laughegan și e un gând simplu și pur; nu mi-e deloc greu s-o spun.

Jamie își dă iar ochii peste cap.

— Ești îndrăgostită de un profesor, șoptește el.

Îl ignor și citesc iar comentariile domnului Laughegan.

*

— Bună, Autumn, zice Finny.

Mă opresc brusc. Vorbește încet. Nu mă privește în ochi. Suntem afară, în fața clasei de dimensiunea unei debarale. Are ghiozdanul aruncat pe un umăr și stă într-o parte, cât să nu fie văzut din clasă.

— Bună, îi răspund.

Mă întreb dacă s-a întâmplat ceva.

— La mulți ani! continuă el, dar tot nu își ridică privirea din pământ.

— Mersi.

Sunt confuză. Ar fi putut să-mi spună asta de dimineață, în stația de autobuz. Ar fi putut să aștepte până diseară, când ieșim în oraș cu mamele și cu tata. Finny se întoarce și intră în clasă. Intru și eu după el. Pentru ceilalți, pare doar că am ajuns în același timp.

Din moment ce e ziua mea, domnul Laughegan îmi spune că pot să stau la biroul lui toată ora, dacă promit să fiu cuminte. Îmi încrucișez brațele și îmi îndrept spatele, mimând atenție desăvârșită, de parcă n-aș fi oricum atentă la orele lui.

Și totuși, gândul nu-mi stă la ora lui. Biroul e într-un colț, perpendicular cu tabla. Din unghiul ăsta, pot să-l văd perfect pe Finny. Când mă uit la tablă, îl văd și pe el. Îl văd doar pe el.

Și îl iubesc. Îl iubesc de când mă știu, nici măcar nu mai observ asta. Simt ce simt mereu când mă uit la el și niciodată nu m-am întrebat ce anume. Îl iubesc într-un mod pe care nu-l pot defini, ca și cum dragostea mea ar fi un organ din corpul meu, fără de care nu aș putea trăi, dar pe care nu l-aș recunoaște într-o carte de anatomie.

Nu-l iubesc așa cum îl iubesc pe Jamie. Nu-l iubesc așa cum o iubesc pe Sasha sau pe mama ori pe domnul Laughegan.

E pur și simplu modul în care îl iubesc pe Finny.

Și e imposibil de descris și chiar mai greu de simțit.

nouăsprezece

Când se răcește vremea, izbucnește și Războiul.

Într-o luni, pe la jumătatea lui noiembrie, când intru în cantină, Angie vine repede spre mine, cu ochii mijiți.

— S-au așezat la masa noastră, îmi zice.

Știu despre cine vorbește, fără să fie nevoie să întreb.

— Poftim?

Merg cu ea prin mulțime, până la o masă necunoscută. Jamie, Alex, Brooke, Noah și Sasha stau deja înghesuiți în jurul unei mese mai mici și pătrate.

— Nu pot să cred, spun în timp ce mă așez.

Mă uit spre locul unde stau relaxați Alexis, Jack, Josh și Victoria. Alexis îi face cu mâna cuiva din mulțime. Îi urmăresc privirea și văd că le-a făcut semn lui Sylvie și lui Finny, să vină și ei. Finny și Sylvie își trag câte un scaun la masa respectivă.

— Nu-i deloc OK, comentează Noah.

Jamie scutură din cap.

— Nu, nu e.

Masa pe care au luat-o e clar a noastră. Nimeni nu-și schimbă masa în mijlocul anului școlar. E un act de ostilitate. Dar trebuie să ne prefacem că-l ignorăm. Dacă i-am înfrunta sau dacă am recunoaște că ne-am enervat, ar

avea motive să-și dea ochii peste cap și să zică: Ce? Vă supărați din cauza unei amărâte de mese?

— Ei bine, n-o să mai stea acolo și mâine, zice Alex.

— O să fug după ora de chimie, adaugă Noah.

— Nu și dacă o să ți-o iau eu înainte, sare Jamie.

Suntem livizi tot restul pauzei. Nu sunt singura care se uită peste umăr și care vede cum ne pângăresc masa. Râd și aruncă cu lucruri unul în celălalt și se prefac că acolo stau în fiecare zi. Că acolo o să stea de acum încolo.

Băieții chiar se țin de cuvânt și marți avem iar masa pentru noi. În naivitatea noastră, credem că asta a fost tot; ne-am luat înapoi ce ne aparține. Sigur o să facă un pas în spate când o să vadă că nu o să le-o cedăm pur și simplu.

Miercuri stăm iar la masa mai mică, lovindu-ne cu genunchii unii de alții.

Joi chiar fug până în sala de mese, dar Alex e deja acolo, cu ghiozdanul trântit în mijlocul mesei noastre și cu brațele încrucișate la piept, uitându-se sfidător spre restul lumii.

— Bravo, Alex! îi zic și batem palma.

Mă uit în jur și le văd pe Alexis și pe Sylvie cum ne urmăresc cu privirea de la masa care era, de obicei, a lor. Le zâmbesc, le fac cu mâna și mă așez.

Când câștigăm iar bătălia vineri, cred că s-a terminat; acum chiar am câștigat Războiul. N-o să mai aibă tupeul să continue toată nebunia asta și luni.

*

Ba da. Chiar au tupeul să facă asta.

Ne luăm masa înapoi marți și sărbătorim cu toții în timpul pauzei de prânz. O parte din mine știe că e doar o masă, dar, dacă aș fi sigură că ei n-o fac special, atunci n-ar fi așa o tragedie să stăm la masa mai mică.

Dar chiar o fac special; suntem la jumătatea semestrului, toate celelalte găști și-au ales o masă și stau acolo mereu, ca anul trecut. Eu și Sasha am ieșit din grupul lor și ne-am făcut o gașcă nouă. Suntem uniți. Luăm note bune. Băieții sunt arătoși și fetele drăguțe.

De un an deja suntem în competiție.

E mai mult decât o amărâtă de masă.

Miercuri, toată lumea se uită la noi când alergăm pe culoare ca să ajungem la cantină. Geanta mea verde mi se lovește de picior; o ignor, la fel și pe oamenii din jur. Deja pot să vizualizez masa goală.

Imaginea din mintea mea e aproape adevărată. Masa chiar e liberă un moment. Apoi Finny iese din mulțime și își pune ghiozdanul pe masă. Mă opresc brusc și mă uit fix la el. În partea opusă a încăperii, îi văd pe Jamie și pe Noah, care se opresc și ei din alergat. Sylvie și Alexis traversează și ele sala. Nici ele nu mai aleargă, ci doar îi zâmbesc triumfător lui Finny. Jamie se uită la mine. Își dă ochii peste cap și pufnește.

În ultimele săptămâni, nu am fost supărată și pe Finny. Cumva m-am gândit că el doar își urmează prietenii orbește, fără să fie conștient de implicațiile acțiunilor lor, fără să-și dea seama ce înseamnă să stea la masa noastră. Dar acum mă uit la el cum ocupă masa, de parcă i-ar aparține. Brusc mă simt ca și cum cineva își pune palmele pe spatele meu și mă împinge în față.

Merg încet, dar sigur, până la Finny. Îmi arunc geanta pe masă, lângă ghiozdanul lui, înclin capul într-o parte și mă uit la el.

— Stai cu noi azi?

Nu-mi răspunde imediat și, preț de o clipă, nici eu nu mai știu ce să zic. Nu l-am mai privit de mult direct în ochi.

Ochii lui albaștri au urme de auriu; e greu să nu te uiți fermecat la o combinație așa de ciudată. Îmi vine să mă ridic pe vârfuri și să-i dau șuvițele blonde de pe frunte, ca să-i văd ochii mai bine. Roșește și — înainte să-mi aduc aminte că n-ar trebui să simt asta — mă gândesc la cât de chipeș e. Știu că se simte stânjenit când roșește, dar mie mi se pare drăguț. Îl face să pară inocent, ca și cum n-ar fi făcut nimic rău niciodată.

— Ăăă, zice Finny și se uită și el la mine.

Mă întreb la ce se gândește. Mi se pare că ne uităm unul la celălalt de minute bune, dar sigur au trecut doar câteva secunde. Respir pentru prima dată de când am vorbit și nările îmi sunt inundate de mirosul lui, așa de bine cunoscut. O parte din mine își dorește să închidă ochii și să se concentreze pe parfumul lui; cealaltă parte vrea să continue să se uite la el.

— Sylvie m-a rugat să ocup o masă, îmi zice.

Transa în care sunt e întreruptă de numele ei. Trag un scaun și mă așez.

— A, dar noi stăm aici de obicei.

Jamie vine din spatele meu și își trage și el un scaun.

— Hei, frumoaso, ce faci?

— Bine, îi răspund.

Noah se așază în stânga lui Jamie. Amândoi îl ignoră pe Finny. Finny își ia ghiozdanul și se întoarce. Sylvie e doar la câțiva metri în spatele lui, dar nu se uită la el când se apropie de ea; se uită la mine. Văd cum mijește ochii. Mențin contactul vizual doar o secundă, apoi întorc privirea spre Jamie.

E doar o masă, îmi spun. Nu e nimic personal.

E doar o masă.

douăzeci

A doua zi după Ziua Recunoștinței, părinții mei se ceartă. Eu nu ies din camera mea, îi ascult, deși încerc să n-o fac. Uneori țipă mama, câteodată, tata. Alteori, vorbesc șoptit, dar cu furie. Când și când se lasă tăcerea. Ușile sunt trântite întruna.

La prânz, mă duc jos și fur niște brânză din frigider. Vocile se opresc până când ajung eu înapoi în camera mea.

Zac pe pat până după-amiază, mă uit la un petic de lumină de pe podea, cu un nod în gât, fără să mă pot mișca. Asta e cea mai tristă parte din orice zi, când a trecut prea mult timp ca să mai creezi vreun moment frumos cât mai e lumină afară. E prea târziu. Am irosit lumina zilei stând aici degeaba. Nici peticul de lumină nu se mai mișcă; începe să pălească. O să fie mai bine după ce o să dispară de tot. E doar o zi, mă gândesc, și aproape s-a terminat.

Vocile amuțesc. Granița dintre zi și seară devine neclară. Nu mă cheamă nimeni la masă. Soarele a apus și camera mea e cufundată în întuneric, dar nu mă ridic să aprind lumina. Las întunericul să mă cuprindă și nu mă mișc.

O bufnitură de jos mă face să tresar. Mă ridic în capul oaselor. Vocile se aud iar. Din ce în ce mai tare. Țipă. O ușă se trântește. Vocile se aud de afară acum.

Merg la fereastră. Nu îi zăresc, văd doar curtea din lateral și fereastra întunecată a lui Finny. În săptămânile de după Război, linia trasată între prietenii mei și ai lui Finny s-a transformat într-un zid de gheață. Nici măcar nu ne mai salutăm când ne vedem prin clase, pe holuri sau la baie. Facem tot posibilul să ne prefacem că ceilalți nu există. Eu și Finny nu am mai vorbit de când am luat masa înapoi.

Îmi sprijin fruntea de geamul rece și închid ochii. Vocile părinților mei sunt mai clare acum, chiar dacă vorbesc mai încet.

Aud cum mașina tatei demarează în trombă. Mama începe să plângă. Pietrișul scrâșnește sub tălpile ei. Mama intră înapoi în casă. Aprind lumina. Corpul meu reacționează; sunt brusc atentă la tot ce e în jurul meu; îmi iau cartea și mă așez pe pat. Casa e din nou cufundată în tăcere.

Nu trece multă vreme și aud bătaia în ușă pe care o așteptam. Ușa se deschide puțin și mama bagă capul în cameră. Îmi zâmbește, se preface că nu are ochii umflați de plâns.

— O să mă duc la Angelina, scumpo, îmi zice.

Îmi vine să arunc cu cartea în ea. Aș vrea s-o întreb ce rost are să ne prefacem că totul e bine, ceea ce ar durea-o mult mai tare decât lovitura în sine.

— OK.

Dispare.

*

Mă trezesc înfometată. E încă întuneric, încă tăcere. Mă duc jos desculță. Totul din casa veche trosnește sub atingerea mea. Pun la încălzit niște piure și mă uit cum se învârte farfuria în cuptorul cu microunde. O să mă bucur mai mult de mâncare azi. A fost o Zi a Recunoștinței foarte ciudată.

În fiecare an, de Ziua Recunoștinței și de Crăciun, tata stă în capul mesei, mamele în dreapta și în stânga lui, iar eu și Finny lângă ele, față în față. Ieri Finny a stat în locul mamei lui, în loc să stea vizavi de mine. Mamele s-au uitat una la cealaltă, dar n-au spus nimic în prezența noastră. Au acceptat

că nu mai suntem cei mai buni prieteni, dar îmi dau seama că n-o să accepte să nu fim măcar politicoși. N-am depășit deloc bariera dintre noi. Am vorbit doar când una dintre ele ne-a întrebat ceva, dar n-au găsit nimic de comentat care să ne facă să vorbim unul cu celălalt.

Mamele ar fi zis probabil ceva în cele din urmă, dar scandalul care a izbucnit azi între ai mei mocnea de ieri, așa că probabil a fost prea mult până și pentru ele. M-am simțit prost față de mătușa Angelina și de Finny; m-am întrebat dacă ar fi fost mai fericiți acasă la ei, unde nu există probleme sau conflicte tacite.

Scot farfuria din cuptorul cu microunde și deschid frigiderul. Iau câteva bucăți de carne rece și le pun pe farfurie. Când mă ridic iar, mă uit pe fereastră. În casa de alături, lumina de la bucătărie e aprinsă. Mi le imaginez pe mătușa Angelina și pe mama stând la masa din bucătărie, bând ceai.

Vântul suflă printre frunze și simt brusc nevoia să ies din casă. Lumea mohorâtă de afară pare îmbietoare, catifelată și rece. Mă uit la ceas. E trecut de ora 1.

Nu e nimeni acasă căruia să-i pese de ce fac eu noaptea.

Îmi iau farfuria și mă duc pe terasa din fața casei. Simt pe piele aerul rece și umed când trec pragul, podeaua e rece sub tălpi când mă așez pe trepte. Îmi dau seama că am uitat să-mi iau o furculiță, dar aleg să nu-mi pese, iau cartofii direct cu mâna și îmi ling degetele.

Să mănânc cartofi cu mâna, afară, după miezul nopții, e un act de rebeliune ridicol, dar e singurul lucru pe care îl pot face.

Mănânc curcanul rece mai încet, aleg atent fiecare bucățică, iau guri mici.

Când termin, pun farfuria lângă mine și mă sprijin de stâlpul din dreapta. Vântul suflă iar. Tremur, dar nu mă mișc. Vreau să văd cât rezist aici. Poate o să stau toată noaptea. Tremur și închid ochii. E frig. Aud o mașină și deschid brusc ochii.

O mașină albastră oprește pe stradă. O portieră se deschide și lumina din mașină se aprinde. Recunosc siluetele băieților dinăuntru, una în mod special. Finny se clatină când coboară. Râde și le zice ceva prietenilor lui. Ei îi răspund strigând, iar el duce un deget la buze. Le face cu mâna, iar ei demarează.

Mă uit la el cum se îndreaptă spre casă. Nu-i văd fața, doar silueta învăluită în întuneric. Merge ciudat în noaptea asta; are pașii prea mici și se apleacă prea mult înainte. Își pipăie buzunarele blugilor în timp ce merge. Se oprește la câțiva metri de casă și se încruntă. Mă aplec în față și încerc să-l văd mai bine, să văd de ce se încruntă, dar treapta scârțâie. Finny își ridică privirea și ne uităm unul la celălalt. Simt cum mi se pune un nod în gât.

— Bună, îmi zice după o secundă.

— Bună.

Se uită la mine, tot încruntat.

— Fără coroniță.

— Poftim?

— Nu porți coroniță.

Vocea îi sună ciudat, parcă i se împleticește limba în gură, ca atunci când e obosit.

— Sunt în pijama, îi spun.

— OK.

Se leagănă ușor.

— Ești beat?

N-am mai văzut niciodată pe cineva beat.

— Da, oarecum.

— Atunci poate ar fi mai bine să nu intri în casă.

Tot nu și-a luat privirea de la mine. Finny, băiatul cel dulce și timid, e beat. Chiar dacă am auzit că se mai întâmplă asta, chiar dacă o văd cu ochii mei, tot mi-e greu să cred.

— De ce?

— Mamele sunt la tine în bucătărie.

— A, zice și se leagănă iar. Pot să vin să stau cu tine?

— Sigur.

Se clatină până ajunge în dreptul meu și se așază cu greu pe trepte. Oftează și își sprijină capul de balustradă. Doamna Adams, profesoara noastră de educație pentru sănătate, m-a făcut să cred că alcoolul te transformă într-o altă persoană. Finny e același băiat, poate doar puțin mai nesigur pe picioare, mai prietenos decât ieri.

— Nu-mi găsesc cheile, îmi explică.

— Asta nu e bine.

Dă din cap că e de acord, după care se uită iar la mine. Stau ghemuită și încerc să-mi încălzesc brațele reci.

— Ți-e frig?

Încuviințez din cap.

Dar e suportabil; poate chiar o să rezist până dimineață.

— Uite.

Finny încearcă să-și scoată geaca.

— Nu, lasă.

Cred că asta face alcoolul: îi face pe oameni să uite de liniile trasate cu atenție în jurul lor.

— Haide, Sylvie, ia geaca, îmi zice, stând cu mâna întinsă.

— Autumn.

— Ce?

— Mă cheamă Autumn. Tocmai mi-ai zis Sylvie.

Se încruntă și mai tare.

— Ah, îmi pare rău, Autumn. Ia geaca, Autumn.

Se apleacă spre mine, astfel încât geaca lui e aproape pe picioarele mele. Oftez și o iau. E caldă și miroase a Finny. O pun pe mine și mă înfășor strâns în ea.

— Așa.

Se dă înapoi, mulțumit, și se uită la mine.

— Ți se potrivește.

— Geaca?

Întind brațele, ca să vadă cât de lungi sunt mânecile.

— Nu, îmi răspunde. Numele. Autumn Rose David. Atât doar că nu mai sunt trandafiri toamna.

— Cum să nu? Cel puțin în St. Louis mai sunt.

Aici nu există o graniță clară între vară și toamnă. Toamna începe și se oprește, se retrage, momind copacii să își schimbe culoarea, dar păcălind și trandafirii să mai înflorească puțin, în timp ce ea pare că dansează, înainte

și înapoi, oscilând între căldură și răcoare. Frunzele sunt aurii și roșii, dar tot mai există câțiva trandafiri roz în grădina mamei, puțin ofiliți și maronii pe la margini, dar încă foarte frumoși. Mereu i-am admirat, fără să fac legătura cu numele meu, dar acum trebuie să recunosc că mi se potrivește — sunt frumoși, dar parcă nu e locul lor aici.

— Da, zice el, încet. Dar n-ar trebui să mai fie trandafiri toamna.

— Lucrurile nu sunt mereu așa cum ar trebui.

O vreme, nu mai vorbim. Îmi iau privirea de la Finny și mă uit la peluza lungă și întunecată dintre noi și stradă și la norii care ascund stelele. Îmi strâng geaca și mai bine pe mine. Simt ceva în buzunar. Bag mâna și degetele mele pipăie un obiect ușor de recunoscut. Zâmbesc.

— Uite, îi zic și îi dau cheile.

Zâmbește și el și le ia.

— Mersi. Nu voiam să-i spun tatei că am pierdut cheia de la mașină.

Tatăl lui Finny — într-un alt gest șocant — i-a cumpărat o mașină când a împlinit șaisprezece ani.

Nu știu ce fel. E o mașină roșie, sport, probabil ridicol de scumpă și fabricată în Italia. Mă mir că Finny ar avea cum să-i spună că a pierdut cheia. Mereu am crezut că liniile dintre ei permit comunicarea într-o singură direcție.

— O să-ți aduci aminte de dimineață că ai vorbit cu mine?

Finny se încruntă iar.

— Da. Nu sunt chiar atât de beat.

— Oricum nu prea știu cum funcționează lucrurile astea.

Finny înclină capul într-o parte.

— Nu te-ai îmbătat niciodată?

— Nu.

Îmi dau seama prea târziu că vocea mea pare defensivă. Finny nu observă.

— Aha. Credeam că...

Se oprește și se încruntă iar.

— Aha.

— Ce? Credeai că toată lumea se îmbată?

Dă din umeri și se uită în altă parte. Mă întreb cât e ceasul, cât mai e din pedeapsa autoimpusă de a sta afară. Cerul nu pare deloc mai luminos.

— De ce ești aici?

Întrebarea mă ia prin surprindere și mi se pune un nod în gât.

— Părinții mei s-au certat.

— Oh.

— Tata a plecat cu mașina și mama e la tine acasă.

— Autumn, îmi pare rău.

— Nu e nimic nou.

— Dar chiar îmi pare rău. Serios.

Se întoarce iar către mine.

— E OK, îi zic.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Ești beat.

— Mă trezesc.

— O să vrei să mai vorbești cu mine și după ce o să te trezești?

Mai urmează un moment de tăcere. Îl privesc insistent, dar nu reușesc să citesc nimic pe fața lui. Mă uit la el și îl văd cum respiră adânc.

— Da, îmi răspunde, dar ceva din tonul lui îmi spune că nu e adevărat.

— E în regulă. Nu-ți face griji.

— Îl iubești pe Jamie?

Alt nod în gât.

— Adică... se poartă frumos cu tine?

— Poftim?

Mi se simte șocul în voce, iar de data asta chiar observă. Încerc să mă prefac că nu e mare lucru, că râd de el.

— Să nu-mi spui că acum o să faci pe fratele cel mare.

Finny dă din umeri. Nu se mai uită la mine. Mă întreb dacă roșește. Probabil că da.

— Da, îi zic în cele din urmă. Îl iubesc. Și e un băiat bun.

Încerc să-mi imaginez ce părere are despre Jamie, ce ar face dacă i-aș confirma bănuielile. Îmi aduc aminte cum i-a tras una lui Donnie Banks în clasa a cincea.

— Și oricum, nu cred că Sylvie ar fi prea bucuroasă dacă te-ai bate cu Jamie ca să-mi aperi onoarea.

— Mda, zice Finny și se uită în altă parte. Dar oricum aș face-o.

— Ești sigur că ai face-o și dacă ai fi treaz?

Dă din cap afirmativ.

— Da. Dar singurul motiv pentru care îți zic ție asta acum e că sunt beat.

Mă gândesc la ce i-aș zice și eu lui dacă aș fi beată sau măcar suficient de curajoasă. În primul rând, i-aș spune cât de bine îi miroase geaca. Apoi i-aș spune că mi-a plăcut să stau aici, să vorbesc cu el, că nu vreau să mai intru în casă, că nu vreau să se termine conversația.

— Îți aduci aminte cum era în gimnaziu?

— Da.

Vântul începe să sufle prin copaci. Cerul tot nu s-a luminat. Poate n-a trecut timpul deloc. Poate o să stăm aici pentru totdeauna. Nu m-ar deranja; ar fi mai bine decât să fac față zilei de mâine. Îl aștept să-și termine gândul. Se încruntă iar.

— Poate ar fi bine să intru în casă, înainte să zic și altceva ce n-ar trebui. Cred că pot să mă prefac suficient cât să ajung sus.

— A, bine.

Se ridică și se uită la mine.

— N-o să rămâi aici, nu?

Clatin din cap.

— Nu, bănuiesc că nu.

Mă ridic și eu și îmi scot geaca. Deschide gura și întinde mâna, ca și cum ar dirija traficul, apoi se oprește. Ia geaca.

— Mersi, zicem amândoi în același timp.

Zâmbim slab.

— Noapte bună, îi zic.

Dă din cap și se îndepărtează.

— Stai puțin, îmi strigă.

Mă uit spre el. Stă în dreptul liniei imaginare care desparte curtea mea de a lui.

— Am depășit ora la care trebuia să fiu acasă. Dacă se supără mama pe mine de dimineață, pot să te folosesc pe post de scuză?

— Sigur. Spune-i că am plâns pe umărul tău.

Zâmbește din nou.

— O să-i placă la nebunie asta. Nu că ai plâns tu, dar știi ce vreau să zic. Noapte bună.

Mă întorc și intru în casă.

*

Stau pe patul meu rece și mă uit la lumina care se revarsă din dormitorul lui Finny. Îmi aduc aminte cum, ori de câte ori eram tristă, îi făceam un semn cu lanterna și el își lua cana de la celălalt capăt al sforii și vorbeam până adormeam. Mai trece mult timp până când se stinge lumina.

douăzeci și unu

Jamie a spus odată că, atunci când o să-și ia permisul de conducere, o să putem merge unde vrem. Nimic n-o să ne mai despartă, în afară de ora la care trebuie să fiu eu acasă.

În mare parte, ne plimbăm cu mașina. Uneori parcăm în spatele bibliotecii și ne sărutăm. E incomod să stau cu capul lipit de portieră și cu genunchii îndoiți, dar mă prefac că nu e, pentru că-mi place ideea de a ne săruta în mașina lui; ca o scenă dintr-un film, unde geamurile se aburesc de la frig și la radio se aude piesa noastră.

Nu știu multe despre condus, Jamie e singura persoană de vârsta mea cu care am mers, dar cred că e un șofer bun. Mă simt în siguranță cu el. Îmi place să mă uit la el când conduce, să-l studiez din profil, să văd cum privirea lui e atentă la altceva. E atât de departe de mine, încât mă face să-l vreau mai mult.

Mama mi-a zis mereu că tata o să mă învețe să conduc într-o zi și încă aștept să vină ziua aia. Deocamdată însă, nu contează; dacă vreau să merg undeva, merge și Jamie.

*

Finny și-a luat permisul de conducere de ziua lui. Mătușa Angelina l-a învățat să conducă acum multă vreme. Zice că e un șofer bun, dar tot are emoții că o să se omoare pe șosea într-o zi. Mi-e greu să înțeleg cum trece așa de repede de la condus la moarte. În fiecare noapte, oamenii merg cu mașina și nu mor.

Eu sunt virgină și nu știu să conduc.

Mi-e frică să nu-mi pierd virginitatea în mașina lui Jamie. Sunt atentă să nu mă las cuprinsă de un val de pasiune care m-ar putea conduce la această greșeală uriașă, dar nu se întâmplă niciodată asta. Dețin controlul chiar și atunci când îl las să își strecoare un deget în mine; știu ce se întâmplă când îmi ia mâna și o așază în jurul erecției lui.

Nu-l las niciodată pe Jamie să se uite la mine când ne atingem și nici eu nu mă uit la el. Când îmi desfac cămașa și-l las să-mi sărute sânii, mă uit la el, să mă asigur că are ochii închiși. Vreau să mă vadă pentru prima dată când facem dragoste. Face parte din visul meu — momentele când ne vom dezbrăca încet și vom vedea pentru prima dată toate acele părți secrete pe care le-am ținut ascunse.

Și mă face să nu-mi mai fie așa de teamă.

*

Într-o seară, Jamie mă roagă să țin eu volanul cât timp se apleacă el după un CD. Am încredere că dacă el îmi cere să fac asta înseamnă că pot s-o fac. Aproape că scot mașina de pe șosea. Jamie ia repede volanul și recapătă controlul mașinii.

— Doamne, Autumn! bombăne Jamie.

Nu mai zice nimic până când ajungem acasă.

— Poate ar fi bine să nu înveți să conduci, îmi spune după ce mă sărută. N-aș suporta gândul că ai putea să te omori.

Știu că într-o zi o să mor și știu că într-o zi o să-mi pierd virginitatea; aceste două lucruri par la fel de probabile, la fel de imposibile.

Finny trebuie să fie acasă cu jumătate de oră mai târziu decât mine și, în weekend, încerc să-i aud mașina când ajunge acasă, în timp ce stau întinsă pe pat. Motorul mașinii lui, portiera care se trântește, zgomotul ușii de la casă, toate mă fac să mă simt mai bine. Mă uit la lumina care se aprinde brusc în camera lui. Traversează camera, fără tricou. Stinge iar lumina și acum știu că stă întins în patul de lângă fereastră și că între noi nu mai sunt decât două geamuri și șase metri de aer.

douăzeci și doi

În ultima zi din semestru, mi-e rău, dar tot trebuie să merg la școală — am trei examene. Mă uit la ceas toată dimineața, numărând orele până când voi putea să plec acasă și să zac în pat. La prânz, începe să mi se facă greață, așa că beau doar o sticlă de apă. Jamie se poartă frumos cu mine și mă mângâie pe păr când îmi țin capul pe masă.

— Iubito, cred că ar trebui să te duci acasă.

Clatin din cap cu fruntea lipită de masă, în semn că nu se poate. După prânz, Jamie îmi cară geanta până la clasa domnului Laughegan. Azi nici nu mă mai obosesc să-i umblu prin sertare; mă duc imediat în banca mea și mă trântesc pe scaun. Din moment ce se apropie vacanța de Crăciun și mai sunt doar câteva ore până la cele două săptămâni de libertate, toată lumea e binedispusă, chit că avem un examen de dat. Îi aud pe ceilalți copii cum intră în clasă și se așază la locurile lor și tot ce vreau eu acum e să mor. Jamie pune o mână pe spatele meu și vorbește cu Sasha despre un film pe care amândoi vor să-l vadă, dar la care eu nu vreau să merg. Ceilalți își fac planuri să se ducă la mall; se plâng că trebuie să-și viziteze rudele, vorbesc despre cât de mult o să doarmă. Un somn lung nu sună rău deloc.

Testul domnului Laughegan mi se pare ușor, chiar și în starea asta. Termin prima și pun foile cu fața în jos pe biroul domnului Laughegan. Se uită la mine și încearcă să-și dea seama ce e cu paloarea mea și cu privirea goală. Îi zâmbesc slab înainte să apuce să mă întrebe dacă sunt bine. Merg la locul meu și mă gândesc că ar trebui să învăț pentru examenul la geometrie, dar mi-e și mai rău, așa că doar îmi țin capul pe bancă.

Când termină mai toată lumea, mă întreb dacă nu cumva o să vomit. Stomacul mi se frământă sub coaste și glandele salivare lucrează; s-ar putea să trebuiască să plec. Încerc să-mi dau seama cât de probabil este să vomit.

Nu cred că pot să plec dacă nu e musai, dar nici nu suport ideea de a nu ajunge la baie la timp. Ușa e în partea cealaltă a clasei. Între mine și prag e un coș de gunoi, dar asta ar fi o soartă chiar mai crudă decât moartea.

Ultimul elev pune foile pe biroul domnului Laughegan și el se ridică.

— OK, cum vi s-a părut testul? întreabă.

Țâșnesc de pe scaun și fug spre ușă, cu mâna la gură. Domnul Laughegan se dă la o parte când trec pe lângă el.

— Jamie, Finn, vă rog să vă așezați la loc, îl aud când ies pe hol.

Se pare că am plecat la timp, n-aș mai fi rezistat nici măcar o secundă. Îngenunchez în cabină, cu o mână îmi țin părul la spate și cu cealaltă coronița, ca să nu cadă în toaletă.

După câteva minute, îmi clătesc gura la chiuvetă și îmi privesc fața în oglindă. Sunt încă palidă, dar mă simt mult mai bine. Respir adânc. Mai sunt douăzeci de minute din oră. Trebuie să mă întorc, înainte ca domnul Laughegan să trimită pe cineva să verifice dacă sunt bine.

Cu capul jos și cu privirea în pământ intru în clasă.

— Autumn, aud vocea domnului Laughegan.

— Doamne, ești însărcinată? strigă Alexis.

Mă opresc brusc și ridic capul. Mă uit fix la ea.

— Ce? Nu.

— Ești sigură? întreabă Victoria. Pentru că…

— Alexis, Victoria, zice domnul Laughegan pe un ton aspru, apoi se întoarce spre mine. Hai să-ți scriu un bilet pentru cabinetul medical.

— Nu.

Clatin din cap și mă așez în banca mea.

— Mai am un test peste o oră. O să fiu bine.

— Ești sigură?

Încuviințez din cap și mă ridic, ca să vadă cât de bine mă simt. Domnul Laughegan dă din umeri și se întoarce la discursul lui de final de semestru.

— OK, din moment ce nu am terminat Jane Eyre la timp pentru examen, trebuie să vă dau câteva pagini de citit în vacanță.

Jamie întinde piciorul și acum tenișii ni se ating. Îmi notez în caiet tema dată de domnul Laughegan și îi zâmbesc lui Jamie.

— Sigur ești bine? mă întreabă după ce se sună.

— Da.

Pe hol, mă ia în brațe. Se duce la ora de sport; n-o să ne mai vedem restul zilei.

— Te iubesc, bolnăvioaro. Chiar și atunci când respirația îți miroase a vomă.

— Mersi.

Mă sărută și îmi ciufulește părul.

*

Supraviețuiesc și testului la matematică, și drumului cu autobuzul. Finny și Sylvie se dau jos chiar înaintea mea. Merg pe jos pe Elizabeth Street, ținându-se de mână. Eu mai pierd vremea în stația de autobuz, ca să îi las s-

o ia înainte și merg la zece metri în spatele lor până când ei ajung la Sylvie acasă. Se sărută și Sylvie traversează. Finny îi face cu mâna și o ia din loc.

— Hei, Finny, stai! strig.

Cu coada ochiului, o văd pe Sylvie cum se răsucește pe călcâie și se uită la noi. O ignor. Finny se oprește și se întoarce spre mine. Mă așteaptă să ajung în dreptul lui. Mă surprinde că nu pare surprins.

— Bună, îi zic iar când sunt lângă el.

— Bună.

Merg în continuare spre casă, și face și el la fel.

— Vreau să-ți cer o favoare.

Îmi țin ochii în pământ în timp ce pășim unul lângă celălalt.

— OK.

— Ai cum să te asiguri că Alexis, Taylor și Victoria și — mă opresc înainte să menționez numele lui Sylvie — și restul lumii n-o să le zică tuturor că sunt însărcinată?

— De ce-ar face-o?

Asta rezolvă un mister și o parte din mine se simte ușurată. Mereu m-am întrebat cum cineva ca Finny poate să fie prieten cu niște fete ca ele; se pare că nu-și dă seama ce fel de fete sunt. Înțeleg asta. Nici eu nu mi-am dat seama multă vreme. Și Finny mereu vede ce e mai bun în oameni; probabil a crezut că au întrebat dacă sunt însărcinată fiindcă îșI fac griji pentru mine.

— Pentru că…

Ezit, nu știu cum s-o formulez ca să nu-i jignesc prietenii.

— Nu ești, nu? mă întreabă încet.

— Phineas!

Ridic privirea pentru prima dată, doar ca să mă uit urât la el. Mă privește direct în ochi.

— Eu... Adică.... au zis că s-ar putea să fii…

— Nu, n-aș putea. Nici măcar n-am făcut sex.

— Ah.

Pe față îi apare expresia mirată pe care mă așteptam s-o văd când l-am strigat. Cobor iar privirea în pământ. Mergem în tăcere câteva minute, până ajungem acasă.

— Ai putea să te asiguri că…

— Da.

Simt o răceală în vocea lui și cred că l-am jignit. Dar chiar e adevărat; ele sunt în stare să răspândească un zvon ca ăsta. Poate jumătate dintre copiii de la școală cred deja că o să devin mamă la primăvară.

— Mersi.

Nu-mi răspunde. Mă uit la el. E încruntat. Traversăm peluza împreună și ne despărțim când ajungem în dreptul verandelor. Nu-și ia la revedere.

*

Mă duc direct la mine în cameră și mă târăsc în pat. Închid ochii și încerc să dorm. Corpul începe să mi se relaxeze, dar îmi aduc aminte cum s-a uitat Finny la mine când i-am spus că sunt virgină, cum s-a încruntat.

O săgeată de gheață îmi străpunge stomacul. Nu pot să respir; doare prea tare. Răceala se răspândește din stomac spre plămâni și spre inimă, dar durerea nu se domolește.

Ce-ți pasă ție? mă întreb. Gheața se topește și se transformă într-o băltoacă în stomacul suferind.

Finny al meu.

Nu e Finny al tău.

Știu asta. Dar e o diferență între ce știi și ce simți. Știu că nu mai e Finny al meu, dar acum e de partea cealaltă a unui ocean pe care mi-e frică să-l traversez și pot să simt asta.

douăzeci și trei

De-abia în dimineața de Crăciun, cinci zile mai târziu, încep să mă simt mai bine. Mănânc ouăle pe care mi le-a pregătit mama, de parcă n-aș mai fi mâncat de ani întregi. Tata coboară și îi dă mamei un sărut mai lung decât de obicei. Îi ignor și mănânc în continuare. Când termin, tata intră în sufragerie să ducă primele cadouri la mătușa Angelina, iar eu urc să mă îmbrac.

Când eram mici, eu și Finny dormeam sub bradul de Crăciun, ca să deschidem cadourile dimineața. Stăteam unul lângă celălalt, ne uitam la bradul decorat fie cu globurile de sticlă, perfect asortate ale mamei mele, fie cu globurile eclectice ale mamei lui: franjuri exotice cu mărgele din India sau chiar creațiile ei excentrice, din lut sau hârtie.

Vorbeam în șoaptă și ne uitam la brad, până când luminițele se pierdeau pe fundal. Dimineața, ne trezeam împreună și alergam la părinții noștri, ca să deschidem cadourile.

Îmi pun o fustă neagră și un pulover verde. După ce mă gândesc puțin, aleg o coroniță argintie, care îmi stă atât de jos pe frunte, încât seamănă cu o bentiță. De când mamele au decis că eu și Finny nu mai avem voie să dormim împreună, au mai fost trei Crăciunuri în care amândoi eram atât de grăbiți să ne vedem, încât mamele n-au putut să ne convingă să ne schimbăm, așa că am deschis cadourile în pijamale, ca atunci când dormeam împreună. Dar, bineînțeles, asta nu s-a mai întâmplat de ani întregi.

*

Mătușa Angelina mă ia în brațe și mă pupă. Mama îl îmbrățișează pe Finny și tata dă mâna cu el, în ciuda muntelui de cadouri pe care îl are în brațe. Finny poartă o cămașă și pantalonii lui bej. Privirile ni se întâlnesc, dar nu spunem nimic.

Conform tradiției, deschidem cadourile pe rând și ne bucurăm de fiecare în parte. Finny e mai tăcut decât de obicei, dar nu îmi fac griji. Mă întreb dacă tot mai e supărat de când am zis că prietenii lui ar răspândi zvonuri despre mine.

Cadoul pe care scrie că e de la mătușa Angelina și de la Phineas conține o coroniță din fulgi de zăpadă argintii. Mă ridic și o îmbrățișez pe mătușa Angelina. Mama a acceptat, dar nu a încurajat niciodată pasiunea mea pentru coronițe. Câteodată mă întreb dacă nu cumva faptul că are un fiu ilegitim și un șir lung de iubiți e ceea ce a ținut-o pe mătușa Angelina tânără. Poate chiar așa e. Sau poate căsătoria a îmbătrânit-o pe mama.

— Mulțumesc, îi zic și mătușa Angelina mă strânge în brațe.

— Phineas a ales-o.

— Mersi, Finny, zic și mă așez la loc, pe jos.

Finny dă din cap, dar zâmbește ușor când îmi pun coronița pe cap, lângă cea pe care o port deja.

Terminăm de deschis cadourile de-abia spre prânz. Mamele se duc în bucătărie, să pregătească masa. Eu mă așez în fotoliul meu preferat de la geam, ca să încep una dintre cărțile pe care le-am primit. Am un teanc de cărți pe care de-abia aștept să le citesc în vacanță. Tata și Finny stau pe canapea și se uită la un meci. Nici nu bag de seamă când tata se ridică și iese din cameră. Se întâmplă des să fie sunat de cei de la muncă, chiar și de sărbători.

— Hei, Autumn?

Vocea lui Finny se aude brusc atât de aproape și atât de scăzută, încât mă face să tresar. Ridic privirea. Finny e lângă fotoliu și se uită în jos, la mine. Ține mâinile în buzunare.

— Da?

— Nu cred că favoarea pe care mi-ai cerut-o o să fie o problemă.

— Mersi.

Eu zâmbesc, dar Finny e serios.

— Ce tot șușotiți voi acolo? întreabă mătușa Angelina din prag.

— Nimic, zicem amândoi deodată.

Ea înclină capul și ne zâmbește.

— E gata masa.

*

— Cum se simte Finny? întreabă mama, în timp ce traversăm curtea.

S-a înserat deja și îmi frec brațele să mă mai încălzesc, bucuroasă că nu avem mult de mers.

— Despre ce vorbești?

— Despre despărțire.

De-abia reușesc să îmi ascund mirarea.

— Finny și Sylvie s-au despărțit?

— Credeam că știi.

Mama deschide ușa și ne aruncăm hainele în hol.

— Mamă, de ce, Doamne iartă-mă, aș ști?

— Angelina mi-a spus că nu s-a simțit deloc bine în seara în care s-a întâmplat, dar azi mi s-a părut OK, adaugă mama, ignorându-mi exasperarea.

Se duce în bucătărie și pune o farfurie cu mâncare în frigider.

— Evident, continuă ea, de obicei e greu de spus cum se simte Finny.

Mă iau după ea și mă opresc în pragul bucătăriei. Mă îndoiesc că Finny ar părăsi-o pe Sylvie pentru că ar fi spus cuiva că sunt însărcinată, dar gândul ăsta tot îmi trece prin minte o secundă.

— De ce s-a despărțit de ea?

— Ea s-a despărțit de el.

— Pe bune?

— Și pe tine te miră?

— Mereu am crezut că e moartă după el.

— Asta am zis și eu. Și oricum sunt subiectivă, pentru că știu ce băiat drăguț și bun e, dar nu înțeleg cum de nu vede și ea asta.

— Sper că el e bine.

Gândul că Finny suferă mă doare. Vreau s-o întreb pe Sylvie ce a fost în capul ei. N-ar conta ce mi-ar răspunde, tot aș vrea să mă înfig în părul ei pentru că l-a rănit.

— De ce nu-l suni să-l întrebi cum se mai simte? Sau ai putea chiar să te duci înapoi.

— Mamă!

Mama oftează și scutură din cap.

Mă duc sus, cu cărțile mele. Lumina din camera lui Finny e aprinsă, dar perdelele sunt trase. Mătușa Angelina a zis că nu s-a simțit deloc bine în noaptea în care s-a întâmplat. Pentru cineva atât de tăcut și de stoic ca Phineas Smith, asta spune multe. Îmi amintesc de rarele ocazii când l-am văzut pe Finny plângând, în copilărie. Mi se pune un nod în gât.

— Du-te dracului, Sylvie!

douăzeci și patru

Finny și Sylvie nu sunt singurul cuplu care s-a destrămat în vacanța de Crăciun. Mike a părăsit-o pe Angie. În prima zi de școală, ea își petrece pauza de prânz plângând în baie. Stăm înghesuite cu ea într-o cabină și o ținem de mână.

— Mi-a spus că n-am făcut nimic greșit, dar că pur și simplu nu mai merge, ne explică printre suspine. Ce înseamnă asta?

— Că e un idiot, zice Sasha, asta înseamnă.

Dăm toate din cap și Angie continuă să plângă. Mă uit la fața ei.

Am mai avut un iubit în clasa a opta, timp de câteva luni. Îl chema Josh și ne țineam de mână pe hol și vorbeam la telefon în fiecare seară. Mi-a dat papucii din senin, într-o după-amiază, spunând că nu mai simte nimic pentru mine. Zile întregi am avut senzația că cineva mi-a tras un pumn în stomac. Simțeam că nu mai am aer, că mi-a fost smuls ceva din abdomen. Un sentiment aparte, diferit de orice altă tristețe pe care o mai trăisem vreodată sau pe care am mai trăit-o de-atunci. În timp ce mă uit la Angie cum plânge, îmi aduc aminte de senzația aia. E ca atunci când simți mirosul puternic al unui fel de mâncare care nu-ți priește. Nu vreau să mai simt vreodată asta.

O mai ținem în brațe o vreme, după care mergem la cantină. Finny și Sylvie sunt așezați la aceeași masă, cu prietenii lor, dar nu mai stau unul lângă celălalt. Pot să-mi închipui cât de ciudată e atmosfera. De dimineață, nu au stat împreună în stația de autobuz și nici nu au vorbit. Sylvie și-a ținut privirea ațintită spre șosea, cu capul sus. Eu mi-am dus mai departe fantezia de a mă înfige în părul ei și m-am gândit cum ar fi s-o arunc în fața autobuzului.

La ora de engleză, cei din grupul lor au făcut schimb de locuri, astfel încât Finny și Sylvie să nu mai stea unul lângă celălalt. Mă gândesc cât de complicat ar fi dacă unul dintre cuplurile din gașca noastră s-ar despărți. Mi-e greu să-mi imaginez. Brooke și Noah sunt morți unul după celălalt; pare să le meargă bine. Sasha și Alex sunt fericiți, de cele mai multe ori.

Încerc să-mi închipui cum ar fi dacă eu și Jamie ne-am despărți.

Prima reacție e o ușurare surprinzătoare; dacă eu și Jamie ne-am despărți ar însemna că nu e iubirea vieții mele; așa nu m-aș mai simți vinovată că uneori mă gândesc cum mi-ar fi împreună cu altcineva, dacă nu cumva ar fi mai bine, poate chiar perfect.

Mă uit spre el. Privește în jos, desenează ceva pe caiet și vorbește încet cu Jack. Și el se gândește la altcineva. Și dragostea care e descrisă în romane și în poezii e doar o iluzie; știu că e imatur să râvnesc la așa ceva și n-are sens să mă gândesc că aș putea simți asta cu persoana potrivită. Jamie are grijă de mine și mă iubește; în viața reală, mai bine de atât nu se poate.

A doua mea reacție e o senzație de frică; îl iubesc pe Jamie și ideea că dragostea ar putea fi trecătoare mă sperie.

— Cine a citit fragmentele în vacanță? întreabă domnul Laughegan, scoțându-mă din transă.

Ridic mâna. La fel ca majoritatea colegilor.

— OK, ce părere ați avut despre secretul pe care domnul Rochester îl ținea ascuns în pod? Autumn?

Nu mai am mâna ridicată, dar tot știu răspunsul. Domnul Laughegan mă pune să răspund prima de obicei, ca să dau startul discuției.

— Știam că ascunde ceva ciudat, dar nu mă așteptam la asta. Efectiv mi-a picat cartea din mână. Și am fost așa de supărată, încât nici n-am mai putut să dorm. Mă tot trezeam, supărată pe domnul Rochester…

— Am fost așa de supărată, încât nici n-am putut să dorm? repetă Alexis în spatele meu.

Câteva persoane, inclusiv Sylvie, încep să râdă. Domnul Laughegan se uită urât la ele.

— Nu sunt sigură că ar trebui să-mi doresc ca Jane să rămână cu domnul Rochester, dar nu mă pot abține.

— De ce? întreabă domnul Laughegan.

Fac o pauză scurtă, încercând să-mi găsesc cuvintele.

— Pentru că toată lumea zice că prima iubire nu se uită niciodată. Ea l-a iubit pe domnul Rochester, l-a iubit chiar foarte mult. Și chiar dacă o să se îndrăgostească de altcineva, cred că mereu o parte din ea va dori să fie cu el.

— Și ce a făcut domnul Rochester de a supărat-o pe Autumn așa de tare? Alexis?

Mă uit în spate. Alexis roșește și se încurcă.

Toată lumea spune că prima iubire nu se uită niciodată. Mă imaginez cu altcineva, dar gândindu-mă în continuare la Jamie, prima mea iubire. Respir adânc și îmi aduc aminte că asta n-o să se întâmple niciodată; Jamie spune că o să ne căsătorim.

— Să nu mă părăsești niciodată, îi zic când ieșim din clasă.

— Promit.

douăzeci și cinci

Ninge de Ziua Îndrăgostiților. Port coronița cu fulgi de zăpadă la școală; a devenit preferata mea și o port ori de câte ori ninge. Va trebui să renunț la ea la primăvară, dar, ca toate iernile, și asta pare că nu se mai termină.

În stația de autobuz, Todd dintr-a unsprezecea îi dă un buchet de trandafiri lui Katie, Fata cea Nouă. Sunt împreună; îmi place să cred că am contribuit și eu la asta. Pentru că Finny și Sylvie nu mai vorbesc, toți trei suntem obligați să îi ascultăm pe ei în fiecare dimineață. Nu e chiar așa de rău.

Katie zâmbește și se uită la trandafiri în timp ce vorbește. Știu că și Jamie mă așteaptă la școală cu un buchet asemănător. Jamie îmi ia mereu trandafiri, de obicei roșii. Uneori mi-aș dori să fie mai creativ, dar e ridicol să mă plâng de niște trandafiri. Multe fete de la școală și-ar dori să primească trandafiri de la Jamie.

Jamie mă scoate în oraș în seara asta. Am lăsat cadoul lui acasă, pentru că o să i-l dau diseară. Am adunat mai multe lucruri care cred că i-ar plăcea: un CD alcătuit de mine, cu melodii care mă fac să mă gândesc la el, o figurină cu soția personajului său preferat din animeuri, niște bomboane, o broască-țestoasă din cauciuc și o scrisoare de dragoste care mi-a luat o veșnicie s-o scriu.

Când auzim huruitul autobuzului, îmi dau seama că Finny n-a ajuns încă. Mă uit spre casele noastre. Nu aleargă pe drum ca să prindă autobuzul. Nici urmă de el. Autobuzul începe să încetinească în fața noastră.

— Finn vine la școală azi? întreabă Sylvie.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că s-ar putea să vorbească cu mine. Arunc o privire peste umăr. Se uită la mine.

— Nu știu.

— E bolnav?

— Nu știu, repet eu.

— Ah.

Stăm unul în spatele celuilalt, ca să ne suim în autobuz.

Mă așez lângă Sasha. Poartă o jachetă în stil militar pe care a cumpărat-o la un târg de vechituri la care am fost toamna trecută. O invidiez pentru jacheta asta. Știu cu ce coroniță ar merge, dar Jamie mi-a spus că nu i-ar plăcea cum mi-ar sta cu ea. A adăugat că Sashei i se potrivește, că ea e mai băiețoasă, dar că lui îi place când sunt mai feminină. Mă gândesc să-i spun Sashei că Sylvie m-a întrebat de Finny; și ea ar fi mirată că Sylvie a vorbit cu mine, dar ceva mă oprește.

— Știu ce ți-a luat Jamie de Ziua Îndrăgostiților, îmi șoptește Sasha.

Mă gândesc că probabil și eu știu.

*

După-amiază, când mă dau jos din autobuz, mă gândesc la întâlnirea cu Jamie. O să mergem la un restaurant italienesc, deschis recent. De-abia aștept să-i dau cadoul. Acasă o să trag un pui de somn și o să fac un duș. Am deja hainele pregătite. Mă întreb dacă ar trebui să port altă coroniță.

— Autumn? zice Sylvie.

Mă opresc și mă întorc. Stă în spatele meu și se uită direct la mine. Totuși, dacă nu m-ar fi strigat pe nume, mi-ar fi fost greu să cred că vorbește iar cu mine.

— Da?

Mă întreb dacă a sesizat suspiciunea și mirarea din vocea mea. Pare agitată.

— Poți să-i dai asta lui Finn?

Îmi întinde un plic roz, pătrățos.

— Bine.

Iau plicul. Degetele noastre nu se ating.

— Mersi.

Mă uit la ea, curioasă dacă o să mai adauge ceva. Mă privește, dar nu spune nimic. După câteva clipe, mă întorc și îmi văd de drum. După o secundă, o aud în urma mea. Nu întorc capul când traversează. O să fac ce m-a rugat, dar nu trebuie să știe că-s curioasă, că-mi pasă.

Mașina lui Finny e parcată în fața casei; mașina mamei lui nu e. Deși aș putea să deschid pur și simplu ușa din spate și să-l strig, mă duc la ușa din față și bat; pare mai formal așa. După câteva clipe, văd că se mișcă perdeaua și îi zăresc capul.

— Imediat.

Vocea lui se aude prea încet ca să-mi pot da seama cum se simte. Aștept. Îl aud zicând ceva când deschide ușa. Mă uit direct la el și partea aia din creierul meu care încă gândește speră că nu o să observe.

N-are tricou pe el și îi văd brațele, umerii, abdomenul. N-are păr pe piept, doar niște fire în jurul buricului și altele care coboară ca o linie până deasupra boxerilor, care de-abia se văd din blugi. Ochii lui albaștri par obosiți, umflați și întunecați și părul blond îi stă zburlit. Are nasul roșu, dar e greu de observat, din moment ce toată fața îi e roșie. Îmi dau seama că mă holbez la el, fără să zic nimic.

— Ăăă, Autumn?

De-abia acum sesizez ce voce răguşită are. Înghit în sec şi respir pentru prima dată de când a deschis uşa.

— Scuze, îi zic. Arăţi groaznic.

Arată incredibil de bine.

— Mă simt groaznic, spune şi se sprijină pe celălalt picior. Să înţeleg că mă verifici?

— Nu, ăăă, poate, nu ştiu.

Bag mâna în buzunar şi scot plicul roz. Pare mirat, apoi confuz. Precaut, ia plicul. Se uită la mine cu suspiciune.

— Sylvie m-a rugat să-ţi dau asta.

Pare mirat din nou.

— Sylvie?

Dau din cap afirmativ.

— Ah, bine.

Vocea îi e ciudat de inexpresivă. Se uită la plic, apoi la mine.

— Ţi-a mai zis şi altceva?

— Nu.

Se încruntă.

— A fost prietenoasă?

E rândul meu să mă încrunt.

— Ăăă....da.

— Hmm.

Ne uităm unul la celălalt. Îmi dau seama că îi urmăresc cu ochii linia brațelor și a umerilor. Cobor privirea și mă concentrez pe picioarele lui desculțe.

— Păi... probabil ți-e frig. Și eu trebuie să mă pregătesc pentru o întâlnire, așa că....

Dau din umeri.

— Ah, da. Să ai o Zi a Îndrăgostiților frumoasă!

— Mersi. Și tu, bănuiesc... să te faci bine repede.

Mă întorc fără să mă mai uit la el. De-abia când ajung în mijlocul curții, aud ușa închizându-se în spatele meu.

Somnul meu e învăluit în amintirea conversației de mai devreme. Stau pe pat într-o parte, cu spatele la fereastră, încercând să nu mă mai gândesc la asta.

Știu că e normal să zici că și alți oameni arată bine, chiar dacă ești îndrăgostit; ce mă deranjează e sentimentul care m-a copleșit când l-am văzut. Nu a fost doar atracție, ci o combinație de dorință și afecțiune care m-a făcut să vreau să mă aplec spre el și să-i aranjez părul ciufulit. Îmi pot imagina scena: mâna mea e pe umărul lui, privirea mea e ațintită asupra lui, în timp ce degetele mele îi mângâie părul. Îmi imaginez că are pielea fierbinte și că aș absorbi toată căldura pe măsură ce fiecare parte a corpului său pe care am admirat-o mai devreme s-ar lipi de mine.

Pentru că, normal, în fantezia asta, Finny mă ține în brațe și mă mângâie pe spate.

Și el mă vrea.

Sunt groaznică și nerecunoscătoare; Jamie e mai mult decât merit.

Și tocmai atunci când îmi reproșez că sunt egoistă, un alt gând egoist îmi trece prin minte, că irosesc fericirea pe care aș putea s-o am.

Îl iubesc pe Jamie și el vrea să fim împreună pentru totdeauna. Îmi cumpără cadouri și-mi zice mereu că sunt fata lui frumoasă. E superb, inteligent și amuzant și ar trebui să fiu mulțumită, ba chiar mai mult decât atât.

Dar nu sunt, pentru că mă preocupă atât de mult Finny, încât nu mă pot dedica în întregime iubirii pentru Jamie. Nu reușesc să fiu atât de fericită cum aș putea să fiu. Cum ar trebui să fiu.

Vreau să mi-l scot pe Finny din minte, așa cum scoți o așchie, ca să pot să-l ador pe Jamie așa cum merită să fie adorat.

Și, mai mult, pentru că sunt în continuare o egoistă, un om rău, vreau să simt adorația asta. Vreau să nu mă mai simt vinovată.

*

— Îți place? îl întreb.

— Da, răspunde Jamie, ca și cum ar fi fost o întrebare ridicolă.

Mă uit la el cum scoate tot din punga de cadouri și zâmbește. Restaurantul e plin de oameni și zgomotos; de-abia se aude când rupe hârtia de împachetat. Jamie râde și se apleacă peste masă, să mă sărute.

— Ești cea mai tare iubită.

— Încerc.

douăzeci și șase

Băieții construiesc o rampă înspăimântătoare din zăpadă. Suntem la Noah acasă și el are în curte genul ăla de deal pentru care oamenii ar conduce kilometri întregi, dacă ar fi proprietate publică. Planul e să ne dăm cu sania toată după-amiaza, după care să mergem la mall. N-o să mai ajung și la al doilea lucru de pe listă. Mătușa Angelina a decis că e momentul să ni-l prezinte pe noul ei iubit; mama i-a invitat la cină și până și tata o să fie acasă. Tocmai le-am zis tuturor că trebuie să ajung acasă. Încerc să nu le dezvălui nimic despre Finny și despre conversația pe care am avut-o. E prea ciudat pentru ei să le aduc aminte că unul dintre băieții care ar trebui să ne fie dușmani la școală face parte din familia mea acasă.

Noi, fetele, ne dăm cu sania pe partea noastră de derdeluș, în timp ce băieții se ceartă încercând să facă rampa și mai periculoasă. O testează și mai pun zăpadă. O testează iar și pun și mai multă zăpadă. În cele din urmă, Jamie sare un metru în aer și se prăbușește din nou, așa că toată lumea e de acord că rampa e un succes.

Băieții râd când se rostogolesc de pe sanie, cu capul înainte. Râd și când se ciocnesc unul de celălalt. Râd când evită în ultima clipă să se izbească de un copac. Râd de noi că nu vrem să ne dăm cu ei.

— Haide, zice Jamie și se trage mai încolo, cât să-mi facă loc pe sanie.

Clatin din cap. El se uită în sus exasperat și mai coboară în viteză o dată, chiar dacă aproape își rupe gâtul când cade de pe sanie.

— Ce tare! strigă Alex.

Fetele se înfioară.

Pe măsură ce orele trec, îl conving pe Jamie să se dea cu mine pe ceea ce numește rampa de fete. Stă în spatele meu, mă ține de talie și eu mă las pe pieptul lui, în timp ce coborâm. Îmi place cum senzația de frică mă face să mă agăț de el, fără să vreau. Jamie râde de mine că țip și mă sărută pe obraz când ajungem jos. Îi simt buzele fierbinți pe pielea rece.

— Haide, dă-te o dată pe rampă cu mine, te rog, zice el, ca un copil mic.

— Nu, răspund, la fel de copilăroasă.

Oftează și își dă ochii peste cap.

Sasha e cea care ne trădează. Alex o strigă doar o dată, la care ea zice „Bine, bine“ și se duce spre el. De jos, mă uit cum se înghesuie pe sanie împreună. Mă uit încă o dată spre Jamie. El e sus, dar tot cu ochii ațintiți asupra lor.

Sasha țipă și Alex râde când ajung la rampă. Nu sunt aruncați atât de sus, dar sania tot se duce într-o parte când ating pământul, iar ei aterizează cu fața în zăpadă. Băieții râd și aplaudă și Alex o ajută pe Sasha să-și scuture zăpada din păr.

— A fost amuzant, ne zice ea.

Alex zâmbește cu gura până la urechi.

— Da, iubita mea e cea mai tare.

Brooke pufnește și își dă ochii peste cap, uitându-se la Noah. Angie ridică din umeri. Eu și Jamie ne uităm unul la celălalt. Se roagă de mine din priviri. Alerg pe deal, spre el.

— Bine, dar tu trebuie să stai în față.

Jamie zâmbește și ține sania pe loc, cu piciorul. Mă așez și sare și el pe sanie în fața mea. Îmi apucă brațele și mi le înfășoară în jurul taliei lui și, pentru o clipă, nu mai am emoții așa de mari.

— Ține-te bine.

Jamie se apleacă înainte, cât să facă sania să se miște și începem să alunecăm pe zăpadă. Îmi îngrop fața în geaca lui. Brusc, ne ridicăm. Închid ochii și mai strâns când mă desprind de Jamie și îmi simt tot corpul zburând prin aer. Aerul e rece ca gheața și de-abia pot să respir. Ceva tare și cald mă lovește peste față când ating pământul. Mirarea e mai mare decât durerea pentru o clipă, apoi îmi dau seama că stau în zăpadă, cu mâinile la ochi. Și că doare.

— Autumn, oh, la naiba! zice Jamie.

Aud cum scârțâie zăpada sub pașii celor care aleargă spre noi. Încerc să respir, dar am dinții încleștați. Mi-e așa de jenă, că plâng de durere.

— Sunt bine, le zic, fără să-mi descleștez fălcile.

E un reflex, dar știu că n-o să mor, deci așa trebuie să fie. Niște mănuși îmi apucă mâinile, încercând să mi le dea la o parte de pe față. Fără să vreau, mă feresc, încercând să-mi protejez durerea.

— Nu, lasă-mă!

Deschid celălalt ochi și mă uit urât la persoana care a făcut asta.

Jamie și Sasha stau în fața mea, în genunchi, cu fețele aproape de a mea. Ceilalți stau în spatele lor.

— Trebuie să ne lași să vedem, zice Sasha.

Brusc sunt mai supărată pe Jamie decât pe ea, din moment ce el a fost cel care m-a făcut să mă dau pe prostia asta de rampă. Simt cum mă cuprinde furia. Așa mă simt mereu atunci când mă convinge să fac lucruri pe care nu vreau să le fac, apoi îmi aduc aminte cât de prost o să mă simt dacă o să las să se vadă că m-am enervat. Îmi iau încet mâna de pe față. E un adevărat efort să lupt contra instinctului de a-mi ascunde rana. Toată lumea icnește deodată.

— Nu e chiar așa de rău, le zic.

Nimeni nu-mi răspunde.

— Îhî, face Jamie.

Sasha ia o mână de zăpadă și încearcă să mi-o pună pe ochi. Mă feresc.

— O, Doamne, Autumn! zice Alex. O să ai ditamai vânătaia de la capul lui Jamie.

— Avem gheață în casă, intervine Noah, în timp ce încerc să mă feresc de ajutorul Sashei.

— Lasă-mă, nu-mi mai freca fața cu zăpadă.

— Trebuie să punem ceva rece, spune Jamie. Deja arată groaznic.

— Sunt bine.

Mă ridic și mă apucă fiecare de câte un braț. Îi las pe Jamie și pe Sasha să mă conducă în sus pe deal — cu ceilalți prieteni în spatele nostru, ca la o paradă — și în casă, unde mă așază la masa din bucătărie. Brooke pare să creadă că bucătăria lui Noah e teritoriul ei; îl trimite să aducă un prosop, în timp ce ea umple o pungă de plastic cu gheață. Prosopul e înfășurat în jurul pungii și am voie să-mi ascund din nou durerea când mi-l pun pe față.

Jamie mă ridică ușor, ca să se așeze el pe scaun și eu să stau la el în brațe.

— Sunt bine, le zic iar.

— OK, OK, te credem, spune el și răsuflu ușurată.

Mă sărută și mă strânge în brațe și îmi place asta. Afară începe să se întunece. Ceilalți băieți se duc să bage săniile în casă și vorbim despre cât de rău o să arate vânătaia mea mâine, despre cât o să dureze și dacă merită sau nu să încerc s-o acopăr cu machiaj. Acum pot să glumesc, așa că se mai relaxează și ei. Când eu și Jamie plecăm, ca să mă ducă acasă, înainte să-i

ducă pe ceilalți la mall, ochiul meu e deja o poveste amuzantă, nu un motiv de îngrijorare. Jamie vrea să le spun colegilor de la școală că el m-a lovit, ca să le vedem reacțiile. Crede că o să fie amuzant.

— Dar chiar așa a fost, îi zic.

Oprește mașina în fața casei mele.

— Știu, asta e cea mai tare parte, spune și zâmbește larg.

Mă strâmb la el și vreau să-mi dau ochii peste cap, dar mișcarea mă face să icnesc. Las jos punga de gheață de pe ochi și mă aplec spre el să-l sărut. Mă sărută ușor, așa cum a făcut și în bucătărie, de față cu toată lumea.

— Îmi pare rău că te-am lovit, frumoaso.

Mă mângâie ușor pe nas. Zâmbesc și cobor din mașină. Îi fac cu mâna când pleacă. E deja întuneric afară și, odată ce ajunge pe șosea, mai văd doar farurile.

În timp ce îmi croiesc drum spre ușa din spate prin zăpadă, văd cum casa strălucește ușor. Aud voci înăuntru și mă bucur că vânătăile vizibile sunt scuza perfectă că am întârziat. Îmi iau punga de gheață de pe față și deschid ușa.

— A, uit…

Mama țipă deodată și sunt iar înconjurată de mai multe fețe, exact cum s-a întâmplat și în cealaltă bucătărie. Mătușa Angelina, Finny și mama sunt cel mai aproape. Tata și un bărbat străin rămân mai în spate, uitându-se peste umărul lor. Mama îmi ridică bărbia.

— Autumn, întreabă speriată, ce s-a întâmplat?

— Ne dădeam cu sania. Jamie m-a lovit…

— Poftim? întreabă Finny brusc.

Nu ridică tonul. Nu e nevoie. Face ochii atât de mici, încât nu-mi mai găsesc cuvintele.

— … cu capul când ne-am izbit de ceva și am căzut.

— Ești bine? vrea mama să știe.

— Sunt bine.

— Dar cum de ești sigură?

Finny vine mai aproape.

— Ești amețită? Vezi în ceață? Vezi pete?

Clatin din cap.

— Poți să-mi urmărești degetul cu privirea?

Își plimbă arătătorul prin fața mea. Îmi iau ochii de la el, doar ca să fac ce mi-a cerut. Dă din cap.

— Bine, zice, și nu ești deloc confuză? Știi cine e toată lumea?

— Da. Mă rog, mai puțin el, răspund și arăt către străinul din spatele lui.

Mătușa Angelina începe să râdă.

— El e Kevin, iubitul meu. Kevin, ea este fina mea aparent vătămată.

— Bună, zic. Îmi pare bine de cunoștință. Acum puteți să vă calmați? S-a întâmplat acum mai bine de o oră. Clar n-o să mor de la o contuzie sau mai știu eu ce.

Finny se întoarce brusc și iese din cameră. Mă întreb dacă l-am jignit.

— Stai să-ți aducem o pungă cu gheață, zice tata.

Ridic punga de plastic din mână, ca s-o vadă.

— Am deja una. Vedeți? Totul e bine. Sunt bine.

După alte câteva minute de întrebări și speculații, toată lumea mă lasă în pace și fiecare se întoarce la locul lui. Mama se uită la ochiul meu, oftează și apoi îmi zice să stau jos și să mănânc niște guacamole, în timp ce toți își termină cina. Adulții se întorc la conversația lor. Am gura plină când Finny se întoarce în cameră, așa că nu pot să zic nimic când văd ce are în mână. Deschide ușa de la congelator. Înghit.

— Finny, aia e cumva șoseta mea?

E galbenă și are niște maimuțe care dansează — n-are cum să fie a altcuiva, dar tot trebuie să întreb.

— Da.

Fața îi e ascunsă de ușa congelatorului. Aud zgomotul cuburilor de gheață atunci când le scoate.

— Am deja gheață.

— Știu. Am văzut. Îți fac una mai bună.

— Ia spune, Finny, zice Kevin înainte să apuc eu să protestez.

Stă aplecat peste insula din bucătărie și se uită la el.

— De unde ai știut ce întrebări să-i pui lui Autumn?

Mă gândesc că e bucuros că are despre ce să discute cu Finny; pare mulțumit.

— De la fotbal.

Finny închide ușa congelatorului și traversează camera ca să ajungă la un sertar deschis de lângă Kevin.

— De fiecare dată când un jucător se lovește la cap, antrenorul nostru verifică dacă nu cumva are o comoție.

— O, zice Kevin. Nu știam că fotbalul e un sport așa de violent. Și eu am jucat, dar fotbal american. Prin comparație, fotbalul european e chiar potolit.

Știu că a atins un punct sensibil pentru Finny, dar Finny nu lasă să i se citească nimic pe față. Ignoră gafa și trage șoseta peste punga cu gheață.

— Tot acolo am învățat și asta.

Se apleacă peste masă și îmi dă gheața.

— Așa ar trebui să fie mai comod, îmi zice.

O pun precaută pe față. Are dreptate — capătul rotunjit e mult mai ergonomic și gheața se simte doar în locurile unde chiar am nevoie. Și șoseta moale se simte plăcut pe piele.

— Mersi.

— S-o ții în reprize de câte 20 de minute. După fiecare repriză, lasă-ți pielea să respire cam jumătate de oră. Nu vrei să-ți afecteze țesutul.

Mătușa Angelia râde.

— Vorbești ca un doctor, Finn. Poate ți-ai găsit vocația.

Mă miră când Finny dă din umeri. Ultima dată când eu și Finny am vorbit despre cariere, aveam doisprezece ani și voia să devină jucător profesionist de fotbal. E bun, dar bănuiesc că ia în calcul și alte variante acum. Eu tot mă agăț de imaginea din clasa a patra, cea cu helanca neagră și cafeneaua. Jamie nu dorește să se mute la New York, evident, și vrea să mă gândesc și la o slujbă normală, în afară de scris.

*

Cina se desfășoară destul de bine. Nu-mi place Kevin la fel de mult cum îmi plăcea Craig, bărbatul pe care eu și Finny l-am simpatizat cel mai mult, dar nici nu-mi dă vreun motiv concret să-l antipatizez. Mă întreb ce crede Finny, dar mi-e imposibil să-mi dau seama — e mereu foarte politicos.

În majoritatea timpului, adulții vorbesc între ei, iar eu și Finny ascultăm. Din cauza lui Kevin a trebuit să ne schimbăm locurile, așa că eu și Finny stăm alături. A trecut așa de multă vreme de când nu am mai mâncat unul lângă celălalt, încât am uitat că trebuie să stau în stânga; sunt stângace și coatele ni se lovesc întruna. E jenant și încerc să ignor senzația, dar îmi place să-l am aproape.

După cină, tata scoate o sticlă de vin, iar eu și Finny putem să mergem să ne uităm la televizor. Râd în spatele nostru când ieșim din cameră. Toată lumea pare să-l placă pe Kevin.

Eu și Finny alegem un serial și ne uităm în liniște. Înainte am fi vorbit despre motivele pentru care nu ne place Kevin. În general nu ne plăceau iubiții mamei lui; Craig a fost singura excepție.

După o oră, mă duc în bucătărie, să-mi umplu șoseta cu gheață. În timp ce fac asta, am o senzație sâcâitoare că în sertarul meu cu șosete era ceva ce nu voiam să vadă Finny. E ciudat să știu că se simte în continuare suficient de relaxat încât să meargă în camera mea și să ia ceva ce-mi aparține, dar îmi dau seama repede că și eu aș face același lucru pentru el, dacă ar fi rănit.

Finny se uită la mine când mă întorc în cameră.

— A durut?

Mă așez la capătul opus al canapelei. Ignor dorința de a mă da mai aproape. Așa stăm mereu acum.

— Da, îi răspund. Rău.

— Lasă-mă să ghicesc. N-ai plâns și n-ai spus nimănui cât de tare a durut?

Clatin din cap.

— E penibil să plângi.

Finn zâmbește.

— Dar dacă vezi reclama la felicitări, aia cu bătrânica, îți dau lacrimile.

Ridic din umeri și îmi acopăr fața cu punga de gheață.

— Reclama aia e foarte tristă.

— Are un final fericit.

Ridic din nou din umeri. Nimeni nu mai zice nimic. În cele din urmă, Finny rupe tăcerea, când îmi dau gheața jos de pe față după douăzeci de minute, ca să nu-mi afecteze țesutul.

— Cred că arată mai bine decât înainte, îmi zice.

— Serios?

Îmi ating ușor fața. E mai puțin umflată, dar nu știu cum arată.

— Da. Gheața închide capilarele, dar vânătaia o să arate mai rău mâine.

— Poate ar trebui să te faci doctor.

E rândul lui Finny să ridice din umeri.

— Chiar m-am gândit la asta.

— Uau! Doar în seara asta sau...

Îmi piere vocea. Are sens acum. Finny cel calm și stoic, care urăște când o ființă suferă, chiar și râmele de pe asfalt.

— Mă tot gândesc la asta de câteva luni, dar nu știu. La urma urmei, nu toată lumea își dă seama în timpul Săptămânii Profesiilor din clasa a patra ce vrea să fie când o să crească.

Îmi zâmbește drăgăstos. Mă uit repede în altă parte.

— Și eu va trebui să mă gândesc la ceva mai practic, îi zic.

— De ce? Ești bună la scris.

— Nu ai citit nimic din ce am scris.

Mă uit iar la el. Se comportă ciudat. Nu pot să-mi amintesc ultima dată când m-a tachinat sau mi-a zâmbit în felul ăsta.

— Am citit povestea pe care ai scris-o în clasa a șasea. Mi-a plăcut.

— Eram în clasa a șasea.

Finny ridică din umeri ca să îmi arate cât de puțin contează detaliul ăsta.

— Ar trebui să te faci scriitoare, îmi zice. O să găsești tu o metodă să trăiești din asta.

— Ar fi prea mult să-i cer lui Jamie să mă întrețină, ca să pot să scriu. O să avem copii și o casă, tot tacâmul.

Finny se încruntă. Niciunul dintre noi nu mai e atent la televizor. Nici măcar nu mai știu ce e pe ecran.

— Crezi că o să te căsătorești cu el?

Nu-mi place felul în care se uită la mine acum, cu ochii mici, ca atunci, în bucătărie. Cobor privirea spre canapea.

— Așa vrem. Știu că suntem tineri, dar nu ne putem imagina cum ar fi să ne despărțim.

Liniștea care se lasă mă sperie la fel de tare ca un strigăt. Mă uit iar la el. Are privirea ațintită asupra mea. Sigur crede că-s o ciudată fiindcă afirm că o să mă căsătoresc cu iubitul din liceu. Simt cum roșesc toată.

— Chiar îl iubești așa de mult?

Dau din cap că da.

— Aha.

Își îndreaptă privirea spre televizor, dar vorbește în continuare:

— Și atunci ce-o să faci? Dacă nu o să scrii.

— M-am gândit să mă fac profesoară.

Vocea mi se mai înveselește când pronunț ultimul cuvânt. Îmi dau seama că am nevoie de validarea lui. Se încruntă iar, dar nu se uită la mie.

— Nu pare genul tău de meserie.

— De ce nu? zic prea repede. Aș putea să predau engleza, ca domnul Laughegan.

Finny clatină din cap.

— Predatul e prea...

Se încruntă și mai tare.

— Predatul e prea normal pentru tine, Autumn.

Ridic din umeri și-mi întorc și eu privirea spre televizor. Când vorbește iar, rostește cuvintele atât de încet, încât nu sunt sigură că a vrut să le aud.

— Nu pare deloc genul tău, mormăie. Predatul, casa, copiii. Ce s-a întâmplat cu helanca și cu cafeneaua?

— A fost doar un vis. Trebuie să accept realitatea.

Să accept că mai bine de atât nu se poate, îmi spun în sinea mea. Dar nu contează. Ne uităm în continuare la televizor, fără să schimbăm canalul sau să mai vorbim. Când el și mama lui pleacă împreună cu Kevin, o oră mai târziu, Finny îmi aruncă un „pe curând“ peste umăr. Nu mă uit la el.

*

Mai târziu, în camera mea, îmi aduc aminte ce nu voiam să vadă Finny în sertarul cu șosete — poza veche cu noi doi, înrămată, pe care am ascuns-o în sertarul de sus al comodei anul trecut, înainte ca Jamie să vină la mine prima dată. Am pus-o bine, la fundul sertarului și de-abia dacă am mai văzut-o de-atunci. Acum e pe comodă, ca la expoziție. Mă uit la ea cu atenție. Privirea îmi rămâne ațintită pe zâmbetele noastre relaxate, pe brațele fiecăruia puse pe umerii celuilalt.

Iau poza și o ascund la loc. Închid sertarul cu ambele mâini. Nu-mi permit să fiu prietenă cu el.

douăzeci și șapte

Luni, la școală, toată lumea vorbește despre ochiul meu vânăt, evident. Fac un compromis cu Jamie și spun povestea așa cum am spus-o din greșeală în bucătărie, făcându-i pe toți să creadă altceva pentru o fracțiune de secundă. Când Alex explică de fapt ce s-a întâmplat oferă o relatare detaliată a accidentului; modul în care descrie cum ne-am ciocnit eu și Jamie e aproape poetic.

— .... și brusc îi văd cum se învârt și fac piruete prin aer, Jamie cu capul pe spate, fix atunci când Autumn începe să coboare și, când s-au ciocnit, s-a auzit un sunet ca atunci când două pietre se lovesc una de cealaltă.

Își ține mâinile depărtate și le lovește una de cealaltă, ca să facă o demonstrație și publicul râde încântat.

Până începe să îmi treacă vânătaia, toată lumea a auzit povestea și nimeni nu mai pune întrebări. Acum vor doar să-mi spună că arată mult mai bine. Primesc o părere în fiecare oră, deși fiecare coleg are impresia că e prima persoană care-mi zice asta, exact așa cum toți m-au întrebat marți dacă am ales coronița mov-închis ca să se asorteze cu vânătaia. Zâmbesc și le mulțumesc, dar vineri deja m-am săturat să vorbesc despre ochiul meu vânăt.

Tot vineri mă întâlnesc și cu Sylvie în baie.

Mă spăl pe mâini când aud ușa de la cabină deschizându-se în spatele meu. Ridic privirea fără să vreau și îi văd reflexia în oglindă. Încerc să par indiferentă și mă clătesc pe mâini. E pauză și suntem singurele fete din baie.

— Bună, Autumn.

Mă uit cu neîncredere la reflexia ei. Nu știu sigur ce vrea de la mine; Finny e la școală azi.

— Bună.

Îmi zâmbește. Sunt prea surprinsă ca să-i răspund.

— Ochiul tău arată mai bine.

— Da, mersi.

Sunt confuză și îngrijorată că e un fel de capcană. O parte din mine se întreabă dacă așa s-a simțit și ea când am vorbit una cu alta de Ziua Independenței, doar că atunci nimeni nu fura masa nimănui și nimeni nu încerca să răspândească zvonuri despre sarcini nedorite. Și nimeni nu-l rănea pe Finny. Mă întorc și iau un prosop de hârtie. Oftează în spatele meu.

— Uite ce e, încerc să fiu drăguță, îmi zice.

Mă opresc o secundă.

— Ah.

Chiar dacă la școală prietenii ei ne sunt aproape vădit dușmani, convențiile sociale mă opresc din a spune ce vreau să spun de fapt: de ce?

Pare să îmi citească gândurile.

— Finn m-a rugat să fac asta.

— OK.

Încă o dată, ce spun nu se potrivește cu ce gândesc; aș vrea s-o întreb iar de ce. De data asta nu îmi mai răspunde la întrebare.

— Așa că...

Vrea să zic ceva. Privirile ni se întâlnesc iar în oglindă.

— Putem să fim mai civilizate, completez eu.

Dacă asta vrea Finny, adaug în minte.

Sylvie zâmbește. Schițez și eu un zâmbet. Sunt prea confuză ca să fiu în stare de mai mult. Plec atunci când deschide robinetul. Niciuna dintre noi nu își ia la revedere.

*

La prânz, în timp ce stăm aplecați peste masa noastră rotundă, ca s-o apărăm, le povestesc lui Jamie și celorlalți despre conversația cu Sylvie, din baie. Încercăm să ne dăm seama ce ar putea să însemne asta, dar și ei sunt la fel de șocați. Firește, din moment ce nu le-am zis că Finny a rugat-o să fie drăguță cu mine, probabil e vina mea că nimeni nu ghicește răspunsul. Poate dacă le-aș fi mărturisit până la capăt adevărul, și-ar fi dat ei seama ce înseamnă totul. Dar nu le-am zis, așa că, de-abia când am intrat la ora domnului Laughegan, am înțeles.

Finny și Sylvie s-au împăcat. Stă pe banca lui, cu fața spre el, se țin de mână și vorbesc. Mă îndrept spre biroul domnului Laughegan și mă așez. Studiază iar Dickens, Dombey și fiul. Ridic cartea și mă prefac că citesc.

Încearcă doar să fie drăguță, asta a zis. Același cuvânt pe care l-a folosit și el când i-am dat felicitarea ei de Ziua Îndrăgostiților; a întrebat dacă a fost drăguță cu mine.

Mă miră când mi se strânge stomacul — îmi dau seama că lui Finny nu-i place ca iubita lui să râdă de mine sau să împrăștie zvonuri false.

Sylvie râde și nu mă pot abține să nu mă uit la ei cu coada ochiului. Pare fericită și nu pot să neg că și el pare fericit.

Și apoi îl sărută. Și eu încep să citesc.

douăzeci și opt

În ultima zi de școală, mi-e teamă că o să plâng când o să-mi iau rămas-bun de la domnul Laughegan. Știu că, dacă o să fac asta, nici prietenii mei, nici ai lui Finny n-o să mă lase să uit vreodată momentul.

— Ne vedem peste doi ani, la cursul meu de scriere creativă, îmi zice domnul Laughegan.

— Sper. Știu că e concurență mare.

— O să intri, zice repede.

Iau asta drept o promisiune.

*

În prima zi de vară, mă trezesc și mă întind pe pat, simțindu-mi fiecare mușchi și încheietură. E încă devreme, puțin după 7, dar soarele deja strălucește pe cer. Mă ridic și mă frec la ochi. De câteva zile mă tot gândesc la o idee pentru o poveste; brusc mi se pare momentul potrivit s-o scriu. Nu sunt sigură unde începe povestea, dar știu ce vreau să se întâmple.

Ca multe dintre poveștile mele, va avea un final tragic.

Mă așez la birou, fără să mănânc sau să mă spăl pe dinți. Ezit un moment, după care scriu prima propoziție.

În ziua în care Eduard a murit, am scăpat din mână o vază cu lalele, când coboram scările.

Încep să descriu lalelele — roșii — și vaza de porțelan alb care s-a spart pe lemnul maroniu al scărilor. Nu sunt sigură care e semnificația lalelelor — încă. O să-mi dau seama.

La ora 10 am deja o primă variantă. Are cinci pagini. Sunt mândră de mine. Naratoarea comite o crimă din greșeală; vina aproape că o face să-și piardă mințile și închei povestea așa cum am început: cu imaginea florilor sângerii și inocența sfărâmată a vazei albe.

*

Mama citește ziarul în bucătărie când cobor și eu veselă. Se uită la mine peste marginea ziarului.

— Ești binedispusă?

Dau din cap afirmativ.

— E prima zi de vară și deja am omorât pe cineva.

— Într-o poveste?

— Dap.

— Aha.

Se întoarce la ziarul ei. Telefonul sună și răspund.

— Autumn? se aude vocea mătușii Angelina.

— Bună. Ți-o dau imediat pe mama.

Mama se uită spre mine.

— Nu, Autumn, de fapt voiam să vorbesc cu tine.

— Ah.

Imediat mă gândesc că a pățit Finny ceva.

— Azi trebuie să-mi strâng lucrurile din clasă și fiul meu bun de nimic mi-a tras clapa. Crezi că poți să mă ajuți tu? O să-ți răsplătesc eforturile.

— Da, sigur.

N-am mai intrat de mult în școala noastră primară. Sunt curioasă cum mai arată și s-ar putea să mă distrez cu mătușa Angelina.

— Serios? Poți să vii într-un sfert de oră?

— Sigur.

Îmi mulțumește și-mi zice iar că o să-mi răsplătească eforturile.

— Ce voia? întreabă mama.

— Mătușa Angelina are nevoie de ajutorul meu ca să strângă totul din clasă.

— Unde e Finny?

Ridic din umeri. Nu-i stă în fire s-o lase pe mama lui baltă, dar m-aș fi simțit aiurea să întreb. Mi-e teamă să nu bănuiască cineva cât de des mă gândesc la Finny. Încerc mereu să nu par prea interesată, pentru orice eventualitate.

*

Finny deschide ușa din spate când bat. Nu i se citește nimic pe față; nu pare surprins să mă vadă, deși sunt sigură că eu par surprinsă; nu reacționează în niciun fel.

— Ah, bună. Credeam că ești plecat.

— Acum plec.

Vocea lui pare la fel de inexpresivă ca fața. Mătușa Angelina intră în cameră cu un braț plin de albume și saci pentru pânze.

— Cât o să stai? îl întreabă.

— Nu știu. Vin și eu dacă apuc. Scuze.

— E în regulă, puștiule. Fugi.

— Pa.

Trece pe lângă mine și iese pe ușa din spate. Coboară scările în viteză. Mă uit iar la mătușa Angelina. N-am vrut să întreb, dar sigur e evident. Știe că îl cunosc pe Finny suficient de bine ca să-mi dau seama că e ceva în neregulă.

— N-a zis nimic, dar sigur are legătură cu Sylvie.

— Ah.

Sper că nu mi se citește nimic pe față sau în voce. Mătușa Angelina îmi dă o parte din lucruri și ieșim din casă. Mă uit la locul unde parchează Finny, chiar dacă știu că nu mai e acolo. Nu vorbim în timp ce punem lucrurile în mașină și pornim spre școală. Nu avem mult de mers; în mai puțin de un minut, suntem la câteva străzi distanță.

— Finny mi-a zis că te gândești să te faci profesoară, spune mătușa Angelina.

Ridic din umeri și dau din cap.

— Trebuie să fac ceva practic. Cred că ar putea fi distractiv.

— Chiar e.

Face o pauză și o ia la stânga spre școală.

— Dar trebuie să te și implici foarte mult.

Nu comentez. Parchează mașina și oprește motorul.

— Mai ai timp să te hotărăști.

Scoatem lucrurile din mașină și mergem spre ușa din spatele școlii unde am crescut eu și Finny. E o clădire veche, din anii ’20, din cărămidă închisă la culoare, cu tavane înalte și ferestre înguste pe fiecare hol. Ori de câte ori aud sau văd cuvântul „școală“, îmi vine în minte imaginea asta.

Când trec pragul, mă gândesc că nu mai am chiar atât de mult timp să mă hotărăsc. Când eram elevă aici, totul părea posibil. Nu părea un vis să mă mut undeva departe și să scriu cărți; părea un plan. La zece ani, nu-mi puneam problema că a fi scriitor nu e practic; nu era practic nici să fii o prințesă-pirat, dar deja renunțasem la visul ăla.

Acum sunt mai mare și îmi dau seama că o carieră bazată pe scris e ceva la fel de practic ca o căsătorie cu un prinț-pirat. Am cercetat și am aflat că e aproape imposibil să fii publicat și, dintre cei care chiar reușesc asta, foarte puțini pot să se întrețină din vânzările cărților și să fie fericiți.

Dar acum mai e și Jamie în peisaj, care vrea să cumpere o casă și să aibă copii cu mine. Spune că sunt perfectă. Că sunt tot ceea ce și-ar putea dori. Nu pot să-l dezamăgesc.

Mătușa Angelina descuie ușa clasei sale și intrăm. Îmi dau seama de ce a vrut să vin eu, și nu mama. Clasa e chiar și mai dezorganizată și mai colorată decât casa mătușii Angelina. Pe perete e o pictură murală pe jumătate terminată, care era terminată pe sfert acum patru ani, când am

absolvit noi. Afișe cu lucrări ale unor artiști mai mult sau mai puțin cunoscuți atârnă pe toți pereții și acoperă tavanul. Pervazurile sunt ticsite de sculpturi și diverse obiecte de artă tridimensionale. Pe catedră e o vază asimetrică, plină de flori făcute din ziar. Am întrebat-o acum câțiva ani ce e cu ele și mi-a zis că ziarul e din ziua în care s-a născut Finny. Pe peretele din spatele catedrei e un singur desen înrămat — unul pe care l-am făcut împreună, în clasa a treia, cu niște unicorni, mingi de fotbal, explozii și cățeluși.

Mingile de fotbal și exploziile sunt mult mai bine desenate decât unicornii și cățelușii. Finny a fost mereu mai talentat la desen decât mine. Dar tot îmi plăceau orele de desen. În fiecare an, mătușa Angelina ne aranja în așa fel încât eu și Finny să stăm împreună la cea mai mică masă din colț, la care aveam loc doar noi. Majoritatea profesorilor credeau că eu și Finny suntem prea concentrați unul asupra celuilalt; voiau să ne facem și alți prieteni și deseori ne așezau în colțuri opuse ale clasei. Nu funcționa niciodată.

— Poți să începi să împachetezi sculpturile de la geam, îmi zice mătușa Angelina. Eu trebuie să aranjez catedra.

Oftează când se uită la muntele de hârtii care se revarsă de acolo. O să dureze ceva.

De la geam văd dealul pe care obișnuiam să citesc în timp ce Finny juca kickball sau fotbal cu băieții. Nu mă deranja că se juca jumătate de oră cu ei; eu mereu voiam să citesc în pauze și oricum ne petreceam timpul împreună după școală.

Câteodată îmi lăsam cartea jos și mă uitam la el cum joacă și încercam să îi trimit mesaje telepatice. Uită-te în sus acum, mă gândeam sau Ce lovitură bună. Eram convinsă că poate să mă audă pentru că uneori se uita în sus, spre mine și zâmbea. Nu i-am zis niciodată nimic despre conversațiile noastre telepatice. Știam că, dacă aș spune ceva cu voce tare, magia nu ar mai funcționa.

Mătușa Angelina dă drumul la radio. Împachetez sculpturile în hârtie cerată și le pun în sacoșe. Mătușa Angelina fredonează pe ritmul muzicii. Mă

gândesc la povestirea pe care am început-o de dimineață. Sunt mândră de ea. O s-o printez diseară și o să i-o dau lui Jamie mâine.

Când termin, văd că mătușa Angelina a reușit să facă ordine doar deasupra; toate sertarele sunt deschise și pline de hârtii și alte obiecte. Fără să mi se ceară, încep să dau jos afișele de pe pereți, făcând un cocoloș de bandă adezivă care devine din ce în ce mai mare. Iau pereții la rând și mă sui pe scaun acolo unde nu ajung. Mătușa Angelina oftează când sunt aproape gata.

— Autumn, aș fi stat aici toată ziua dacă nu erai tu. Mulțumesc.

— Stai liniștită. Chiar mă distrez.

— Ar trebui să te duci la doamna Morgansen înainte să pleci. Încă întreabă de tine.

— Poate.

Mi-e jenă să mă duc să-mi văd profesoara preferată. Nu știu exact de ce simt asta. Dau jos de pe perete și ultimul afiș și îl pun în mapă. Mingea de bandă adezivă e aproape cât pumnul meu acum. O arunc pe jos, dar, în loc să sară, se lipește de linoleum cu un plesnet.

— Fir-ar, bombăn.

Mă aplec să o ridic și o pun pe cea mai apropiată masă.

— OK, zice mătușa Angelina.

Pune un teanc de cărți și de hârtii pe catedră. Coșul de gunoi dă pe afară.

— Dacă poți să dai jos și afișele de pe tavan, eu o să fac ordine în dulapuri și apoi ducem lucrurile în mașină.

— Super.

Mă sui pe una dintre mese și încep să dezlipesc afișele. Un cântec cunoscut se aude la postul de radio cu piese vechi și cântăm amândouă. Încep să dansez și zâmbesc larg.

— Mereu mi-am dorit să fac asta, îi zic.

— Ce anume?

— Să dansez pe mesele astea. De fiecare dată când intram aici, îmi imaginam cum ar fi.

Zâmbește și dă muzica mai tare. Începem să cântăm iar — și următorul cântec e foarte bun. Dansez pe masă cu mâinile în aer, în timp ce iau fiecare afiș de la locul lui. Inventez chiar o mișcare nouă, când trebuie să mă aplec, ca să pun afișele pe masă.

De-abia atunci când începe un cântec lent, aud pe cineva râzând vesel în spatele meu.

— Ah, uite-l și pe fiul rătăcitor, spune mătușa Angelina.

— Scuze c-am întârziat.

Finny se uită la noi din prag, cu mâinile în buzunare, cu capul înclinat și cu colțurile gurii îndreptate în sus. Vreau să mă uit urât la el fiindcă a râs de mine, dar sunt prea ușurată că pare fericit iar.

— V-am auzit de pe hol.

— Autumn își îndeplinește un vis din copilărie.

— Da, îmi aduc aminte.

Intră în clasă și se uită la mama lui.

— Cu ce pot să te ajut?

— Folosește-ți înălțimea aia ridicolă și dă jos afișele la care nu ajunge Autumn de pe masă.

Finny are peste un metru optzeci. Fotbalul și atletismul l-au ajutat să nu fie slăbănog, mai ales de când s-a înălțat atât în timpul iernii; e zvelt și are ceva mușchi. Mătușii Angelina îi place să se plângă de cât de mult mănâncă.

Mă opresc din dansat. Lucrăm toți trei în liniște, în timp ce muzica răsună în continuare. Până și Finny are nevoie de un scaun ca să ajungă la tavan. Mă mut pe altă masă și el ia toate afișele din mijloc. Terminăm din nou înaintea mătușii Angelina.

— Gata, zice Finny.

Trage scaunul și îl pune la locul lui. Eu rămân pe masă — parcă nu sunt pregătită să renunț la visul meu.

— Mergeți și salutați-o pe doamna Morgansen, zice mătușa Angelina. I-am văzut mașina acum câteva minute.

— OK, răspunde Finny.

Se uită la mine. Ridic din umeri și sar de pe masă. Tenișii mei scot un scârțâit puternic când ating podeaua.

Mergem unul lângă celălalt pe hol. Muzica se pierde în spatele nostru și, când ajungem la scări, clădirea e brusc cufundată într-o liniște stranie; toate amintirile mele din locul ăsta sunt mult mai gălăgioase. Balustrada de lemn e fină și îmi e așa de bine cunoscută; am visat să dansez pe mesele din clasa de artă, să mă dau pe balustradă și să mă sui pe rafturile din bibliotecă. Mi-a plăcut mult aici, atât de mult încât nici măcar nu mi-am dat seama. Deși de-abia așteptam să vină vara, mereu plângeam în ultima zi de școală. Ieri n-am plâns.

Și, evident, ceilalți copii credeau că sunt o ciudată pentru că îmi plăcea la școală, iar ăsta era doar unul dintre lucrurile pentru care Finny trebuia să

mă apere.

Mă uit atentă la el, încercând să-mi dau seama la ce se gândește, dacă amintirile lui sunt la fel de plăcute ca ale mele. Evident, ar fi trebuit să mă simt ca o proscrisă aici, o paria, și Finny ar fi trebuit să fie băiatul popular, ca acum. Dar n-a fost așa — nici pentru mine, datorită lui, nici pentru el, din cauza mea.

Finny se uită într-o parte și îmi surprinde privirea. Îmi îndrept repede privirea înainte. Nu zice nimic.

Finny bate la ușa clasei doamnei Morgansen și zâmbește ușor uitându-se pe geam. Aud un strigăt prin ușă. Mă dau într-o parte când Finny deschide ușa.

— Phineas! aud vocea atât de bine cunoscută, înainte s-o văd pe doamna Morgansen. Chiar speram să te văd azi.

— Nu puteam să nu vin, răspunde Finny.

Bucuria ei îl face să roșească puțin. Profesoara noastră preferată vine spre el și îl strânge în brațe și acum o văd pentru prima dată după ani. Pare doar puțin îmbătrânită, ca și cum trece de la vârsta a doua spre pragul vârstei a treia. Cu toate astea, îi recunosc imediat broșa și parfumul. Mă vede când îi dă drumul lui Finny. Se uită la mine confuză preț de o clipă, privire care mă doare, dar apoi zâmbește larg.

— Și ai adus-o și pe Autumn, zice.

Brațele ei mă cuprind și răsuflu ușurată; mi-era teamă că nu va fi de acord cu varianta asta a mea, cu coroniță și blugi rupți, că toată afecțiunea pentru mine era rezervată doar fetiței de odinioară.

— Haideți, luați loc.

Ne conduce în clasă, jumătate vraiște, jumătate atât de familiară. Își trage și ea un scaun și ne îndeamnă să ne așezăm. Băncile și scaunele par puțin prea mici.

— Spuneți-mi ce ați mai făcut, ne îndeamnă doamna Morgansen nerăbdătoare.

Eu și Finny ne uităm unul la celălalt, ca atunci când mamele noastre ne încolțesc.

— Nu mare lucru, răspund.

— Ai câștigat un concurs de poezie, zice Finny.

Ridic din umeri.

— N-a fost mare lucru.

— Normal că este! exclamă doamna Morgansen. Deși nu sunt deloc surprinsă.

— A fost doar la nivelul școlii, îi explic. Au ales câte o poezie de la fiecare clasă și le-au tipărit într-un album. Atât.

— Dar a câștigat și premiul pe școală, adaugă Finny. I-a bătut pe cei de-a douăsprezecea.

— Nu e mare lucru, zic, pentru că nu e.

Poeziile celorlalți câștigători erau pline de clișee; n-a fost prea greu să-i bat.

Doamna Morgansen râde.

— Voi doi nu v-ați schimbat deloc.

Mă încrunt fără să vreau. Doamna Morgansen nu observă.

— Mama ta mi-a zis că te-ai apucat de atletism în primăvară.

Finny îi spune că echipa lui a luat medalia de bronz la competiția regională. Nu menționează că e ceva la care echipa nici n-ar fi visat înainte ca el să i se alăture. Eu n-am fost modestă, dar el e. În timp ce ascult, mă uit în jur.

Știu că e imposibil să fi fost fericită în fiecare zi petrecută aici, dar așa îmi aduc aminte de perioada de atunci.

Pumnul pe care Finny i l-a dat lui Donnie Banks în stomac i-a făcut pe toți băieții să mă lase în pace. La unsprezece ani, toate fetele au început să se îndrăgostească de Finny și știau că, dacă nu se purtau frumos cu mine, nu aveau nicio șansă. Oricum nu le-a ajutat cu nimic. Finny nu era interesat de nicio fată. Singura de care știu eu să fi fost îndrăgostit e Sylvie Whitehouse. Mă încrunt iar, încercând să înțeleg, pentru a mia oară, cum Finny, care îi e complet devotat mamei lui, care nu vorbește niciodată urât despre nimeni și care dă mereu zăpada din fața casei bătrânicii de vizavi și refuză să ia vreun ban de la ea, poate să fie îndrăgostit de o fată cunoscută pentru bețiile ei și gândurile obscene.

— Mă bucur așa de mult să vă văd, zice doamna Morgansen și mintea mea se întoarce în clasă. Și mă bucur să văd că sunteți în continuare prieteni.

Eu și Finny ne uităm pentru o secundă unul la celălalt. Deja a roșit. Nu putem s-o corectăm.

— Sau, întreabă ea, sunteți cumva mai mult decât prieteni?

Îmi dau seama că a interpretat greșit reacția lui. Finny se face roșu ca racul.

— Nu, răspund, apoi mă uit iar la ea și scutur din cap. Nu, nu, nu.

Din expresia ei surprinsă, îmi dau seama că poate am negat cam prea vehement.

— Eu sunt cu iubitul meu de aproape doi ani, mă rog, facem doi ani la finalul verii. Așa că nu.

— Ah, înțeleg. Și cum e?

— E al cincilea din clasa noastră.

Finny e al treilea.

— Și se poartă foarte frumos cu mine.

— Mă bucur să aud asta. Altfel Finny nici nu l-ar lăsa să se apropie de tine.

Zâmbește și eu râd fals. Finny nu zice nimic.

— De fapt, Phineas, cred că mama ta a zis ceva de o iubită, ultima dată când am vorbit.

— Ah, da.

Finny se ridică.

— Apropo de mama, cred că ar trebui să mergem. Trebuie s-o ajutăm să ducă lucrurile la mașină.

Ne strânge iar în brațe. Îi promitem că o s-o mai vizităm. Doamna Morgansen îmi spune să-i trimit câteva dintre poeziile mele și, jenată, râd ușor. Finny închide ușa și ne îndreptăm spre scări. Mă gândesc la ce amintiri trebuie să aibă doamna Morgansen cu noi. Sigur n-are niciun motiv să creadă că nu mai suntem cei mai buni prieteni. Când îmi permit să-mi amintesc cum eram, mi-e greu să-mi imaginez că lucrurile s-au putut schimba așa de repede.

Mă gândesc că doamna Morgansen a zis că nu ne-am schimbat, mă gândesc la fetița de odinioară, la cum eram când învățam aici. Vreau să fie adevărat. Nu vreau să fiu foarte diferită de ea.

— O s-o fac, îi zic lui Finny când ajungem la scări.

Amândoi ne oprim.

— Ce anume?

— O să mă dau pe balustradă.

Mă apuc de balustradă cu ambele mâini și îmi trec un picior peste ea.

— Așteaptă puțin, zice Finny. Stai să mă duc jos, să te prind dacă e să cazi.

Îmi dau ochii peste cap când îl văd fugind pe scări.

— Ești ridicol, îi strig și vocea mea răsună pe tot coridorul.

— Tu ești cea care poartă o coroniță și o să se dea pe balustradă, îmi strigă înapoi.

Îl las să câștige și aștept până când ajunge la baza scărilor.

Probabil au lăcuit lemnul; zbor până jos și trebuie să mă țin bine ca să nu cad. Finny mă apucă de cot, dar mă ridic repede, așa că îmi dă drumul.

— Chiar a părut distractiv, comentează.

— A fost.

Mătușa Angelina apare pe hol, cu o plantă care e clar prea grea pentru ea. Finny i-o ia repede din brațe și toți trei punem lucrurile în mașină.

— Poți să iei prânzul cu noi sau te duci iar la Sylvie? întreabă mătușa Angelina după ce terminăm, când stăm în picioare lângă mașină.

Expresia lui Finny redevine brusc serioasă, ca de dimineață.

— Trebuie să mă întorc, răspunde el sec.

— Bine.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

— Mersi c-ai venit.

— N-ai de ce. Pa.

Se uită la mine și se îndreaptă spre mașina lui roșie, parcată vizavi.

La restaurantul de lângă școală, vorbesc cu mătușa Angelina despre planurile mele pentru vara asta și despre cum a fost s-o văd pe doamna Morgansen. Îi povestesc cum m-am dat pe balustradă și cum Finny m-a așteptat jos. Râde.

— Uneori sunteți așa de previzibili, zice și mă gândesc iar la comentariul doamnei Morgansen.

Începem să vorbim despre alte lucruri și, până când ne suim în mașină, nu mai aduce vorba de el.

— Bănuiesc că nu ți-a zis ce se întâmplă cu Sylvie, nu?

Clatin din cap.

— Mă gândeam eu, zice și schimbă repede subiectul.

douăzeci și nouă

Stăm întinși pe iarbă și ne uităm la stele, ca personajele dintr-o carte pentru copii. Dar totul s-a întâmplat natural, fără vreo intenție să facem pe drăgălașii, așa că nu mă deranjează.

Suntem în curtea lui Brooke și pământul e neted și moale, datorită gazonului scump de care tatăl ei e obsedat. Cu mâna care nu îl ține pe Jamie, mângâi firele reci și bogate. Ceilalți sunt împrăștiați în jurul nostru. Am râs de ceva ce a zis unul dintre băieți, dar în ultimele minute s-a lăsat tăcerea, genul de tăcere care te face să te simți mai apropiat de oamenii cu care ești. Aud respirațiile tuturor, deși nu pot să identific fiecare ritm în parte, în afară de al lui Jamie. Cineva — Brooke? — expiră încântată.

— Care e sensul vieții? întreabă Angie.

— Să fii fericit, răspunde Jamie imediat.

— Serios? întreabă Noah. Eu mă gândeam că e să faci lucruri bune sau ceva de genul ăsta.

— Și eu mă gândeam că cel mai important e să ai orgasme, adaugă Alex.

Aud ceva ce probabil e o palmă de la Sasha.

— Nu e același lucru cu a fi fericit? întreabă Brooke.

— Păi, ăsta e doar un mod prin care poți să fii fericit, zice Jamie. Eu mă gândeam că poți să ai mai multe tipuri de fericire.

— Dar nu crezi că ar trebui să transformăm lumea într-un loc mai bun? întreabă Noah.

— Ba da, normal. Ăsta e alt tip de fericire.

— Aha, zice Angie.

— Da, pot să înțeleg, confirmă și Sasha.

— Eu cred că cel mai important e să iubești cu adevărat pe cineva, spune Brooke.

Adun și eu toate lucrurile pe care mi le doresc cu ardoare: să scriu cât pot de mult, să citesc tot, instinctul matern vag care se ascunde în mine, să văd aurora boreală și Crucea Sudului. Și alte dorințe la care nu-mi permit să mă gândesc prea mult, pentru că deja am hotărât cum o să arate viața mea.

Încerc să însumez aceste lucruri.

— Eu cred că trebuie să experimentăm cât mai multă frumusețe.

— Nu e și asta totuna cu fericirea? întreabă Jamie.

Clatin din cap. Firele de iarbă mi se agață în păr.

— Nu, pentru că uneori există frumusețe și în lucrurile triste, răspund. Ca atunci când moare cineva.

— Asta nu e deloc frumos. E nașpa.

— Nu înțelegi ce vreau să spun.

— Orgasmele pot fi frumoase, afirmă Alex.

— Da, pot fi, zic și eu.

Deși n-am avut niciodată un orgasm care ar putea fi descris drept frumos, sunt de acord cu ideea.

— Și ar fi frumos și să transformăm lumea într-un loc mai bun.

— Dar nu suntem aici ca să suferim, zice Jamie.

— Nu cred.

— Dar crezi că suntem aici pentru lucrurile frumoase și că și în tristețe poate exista frumusețe?

— Da.

— Nu credeam că discuția asta va deveni așa de serioasă, își dă cu părerea Angie. Credeam că toată lumea era pusă pe glume.

— Am încercat și eu, zice Alex.

*

— Chiar nu crezi că există frumusețe în lucrurile triste? îl întreb pe Jamie, în timp ce mă conduce acasă.

Nu e superficial; sigur și-a dat seama la ce mă referem. Când ne-am urcat în mașină, la radio era cântecul lui preferat, așa că n-am avut voie să vorbesc până acum. M-am tot gândit la exemple care să-l facă să înțeleagă. Jamie nu-și ia ochii de la drum, nu se uită la mine.

— Nu. Ești tu ciudată.

— De ce mă face asta ciudată?

Pentru o clipă, uit toate argumentele și exemplele.

— Doar pentru că am o opinie diferită de a ta nu înseamnă că sunt ciudată.

— Pun pariu că, dacă faci un sondaj, toată lumea o să fie de acord cu mine.

— Asta nu înseamnă că ai dreptate. Și ar trebui să nu-ți dorești să fii ca restul lumii.

— Nu e vorba despre a fi ca toată lumea. Când cineva moare e nasol. Asta știe toată lumea.

— Nu înțelegi.

— Ba înțeleg.

Parchează în fața casei mele.

— Tu vezi lucrurile diferit și e în regulă, pentru că îmi place că ești o ciudată. Ești ciudata mea, iubita mea morbidă.

Îl las să mă sărute de noapte bună. Oftez.

— Hei, îmi zice. Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Ce e?

— Cum rămâne cu Romeo și Julieta? E o piesă tristă, dar frumoasă.

— Dar nu e viața reală.

— Și?

— Viața reală e diferită de literatură, Autumn. În viața reală, ar fi pur și simplu trist și o prostie.

— Cum poți să zici că doi oameni care mor din dragoste ar fi o prostie?

Stăm în întuneric, ne uităm unul la celălalt, cu centurile de siguranță desfăcute.

— Tu te-ai sinucide dacă aș muri? mă întreabă Jamie.

Îi privesc fața în întuneric. Se uită calm la mine. Mă gândesc la momentele în care alerga pe scări cu ceilalți băieți. La zâmbetul lui puțin viclean

dinainte să mă tachineze. La cum ar fi să dispară de pe fața pământului, să nu mai fie văzut niciodată.

— Nu, probabil că nu.

— Vezi?

Se apleacă spre mine și mă sărută iar.

— Și nici n-aș vrea să faci asta. Aș vrea să fii fericită.

— Dar aș fi foarte tristă. Multă vreme. Și nu te-aș uita niciodată.

— Știu. Nici eu.

— Dar nu te-ai sinucide.

— Nu.

Adun toate lucrurile pe care mi le doresc în viață. Viața reală e diferită de literatură. Încerc să îmi dau seama ce e real și ce nu, ce pot să am și ce nu o să am niciodată.

— Dar mă iubești, îi zic.

— Da, așa cum se iubesc oamenii în viața reală.

Mă aplec spre el și-mi pun capul pe umărul lui.

— Cred că și eu te iubesc așa cum se iubesc oamenii în viața reală.

Zâmbește și îi simt buzele pe păr. Închid ochii și îmi lipesc fața de pieptul lui.

treizeci

Stau pe terasa din spate și citesc, după ce am fost la bibliotecă după-amiază. Cartea e veche și are acel miros de pagini prăfuite pe care îl ador. Autorul e irlandez, probabil mort deja și cineva de care n-am mai auzit până acum. Cartea sigur este epuizată și simt că țin în brațe o comoară pierdută. Mă opresc brusc și închid ochii. Cartea chiar e o comoară; nu mi-am dat seama că o să fie așa de bună când am ales-o, dar acum, primele cuvinte îmi pătrund prin piele și îmi ajung în vene, năvălesc în inima mea și se întipăresc acolo pentru totdeauna. Vreau să savurez această minune, experiența de a adora o carte și de a o citi pentru prima dată, pentru că atunci e mereu cea mai frumoasă și n-o să mai citesc niciodată aceeași carte pentru prima dată.

Oftez și mă uit în jurul meu, prin curte. Astăzi este cea mai lungă zi din an și soarele de-abia acum atinge linia orizontului, dincolo de copaci. Simt aerul proaspăt în plămâni și mușchii mei sunt relaxați și calzi în lumina din ce în ce mai blândă a soarelui. O să mai stau aici o clipă și o să fiu fericită. Deși de-abia aștept să mai citesc, o să stau aici și o să ador cartea, conștientă că mai am mult de citit, pentru că asta n-o să mai fie valabil multă vreme.

Alături, ușa se trântește și două voci vorbesc încet, pe terasă. Mă uit în sus, speriată.

— Deci asta e, zice mătușa Angelina.

Are vocea calmă.

— Da, așa e, spune cealaltă persoană. O să te caut mai târziu, dar deocamdată asta e.

— Bine atunci. La revedere.

— La revedere, Angelina.

Kevin Pasionatul de Fotbal părăsește terasa și se suie în mașina lui, fără să se uite înapoi. Mătușa Angelina rămâne pe terasă și îl privește cum iese cu mașina de pe aleea îngustă și dispare.

După ce se pierde în depărtare, mătușa Angelina continuă să se uite la aleea pietruită și la soarele care apune, în timp ce eu mă uit la ea.

— Autumn, îmi zice.

Tresar când îmi aud numele și mi se taie respirația. Privirea îi e ațintită în continuare drept în față.

— Încearcă să te căsătorești cu prima ta iubire. Nimeni n-o să se mai poarte vreodată cu tine la fel de frumos.

Se întoarce și închide ușa în urma ei.

Brusc mi se pare că e foarte liniște, iarba și frunzele nu mai strălucesc și, deși soarele de-abia începe să apună, tot cred că în curând va fi prea întuneric ca să mai pot citi. Închid cartea și mă ridic.

O să merg înăuntru, o să-mi pregătesc ceva de mâncare și o să citesc mai târziu. Va trebui să aștept să reapară magia înainte să deschid cartea din nou. O să aștept până când o să-mi aduc aminte că mătușa Angelina e fericită cu stilul ei de viață și că eu chiar o să mă căsătoresc cu prima mea iubire. Prima dată va fi o singură dată.

treizeci și unu

Eu și Sasha mergem la magazin pe jos, chiar dacă ar fi putut să împrumute mașina mamei sale. Așa trece mai repede ziua lungă și călduroasă și simțim că e o aventură, nu doar ceva de tăiat de pe listă. În bâzâitul puternic al cicadelor, sandalele noastre plescăie pe trotuar în timp ce mergem spre Main Street. Ne mai oprim pe drum, ca să ne scărpinăm gleznele ciupite de insecte sau să ne asigurăm că nu ni se văd bretelele sutienului de sub maiouri. Mergem și discutăm, în ciuda valurilor de căldură care ne îngreunează fiecare respirație.

Când o să ajungem acolo, o să respirăm mai ușor în aerul condiționat și o să ne trecem degetele prin păr. O să stăm una lângă cealaltă în dreptul raftului de jos și o să răsfoim reviste, citind articole despre sex și despre îngrijirea părului. O să răsfoim chiar și revista pentru nunți și o să ne uităm cu admirație la rochiile albe și la inele. După asta, o să ne plimbăm printre rafturi și o să alegem glossuri și bomboane, oje și suc. După care o să mergem la mine acasă și, odată ajunse în camera mea, o să ne întindem în pat, desculțe și o să citim revistele pe care le-am cumpărat și o să mâncăm jeleuri de lemn-dulce.

Așa ar trebui să arate ziua noastră împreună, dar principalul scop când suntem împreună e să vorbim. Eu și Sasha putem să vorbim despre aproape orice și, când ne punem pe vorbit, vorbim mult, uneori chiar și toată ziua.

Brusc conversația pare să se oprească, apare o pauză nefirească după ce îi povestesc cum a fost la întâlnirea de aseară, cu Jamie. Întorc privirea spre ea, dar se uită fix în josul străzii, ca și cum o așteaptă cineva acolo.

— Trebuie să-ți spun ceva, îmi zice, uitându-se în continuare la persoana invizibilă.

— Ce?

În mintea mea se înlănțuie deja toate posibilitățile; mereu încerc să-mi dau seama cum se va termina o carte pe măsură ce citesc și asta se întâmplă și în cazul conversațiilor.

— Cred că o să mă despart de Alex.

— Nu poți să faci asta, îi spun, în timp ce în minte mi se derulează cel puțin cinci scenarii diferite și încerc să-mi fac ordine în gânduri și reacții.

Sunt invidioasă pe ea, pentru că are atât de mult curaj, mândră că eu și Jamie am rezistat, îngrijorată pentru Alex, surprinsă…

— O s-o fac. M-am hotărât deja.

— Dar de ce?

Șocul pare să fie mai puternic decât celelalte reacții. Dă din umeri, se uită înainte și se încruntă. În fața noastră, văd colțul străzii unde vom aștepta la trecerea de pietoni. Vrând să scăpăm mai repede de căldură, o să apăsăm întruna pe butonul de la semafor și, chiar dacă știm că asta n-o să facă literele verzi să apară mai repede, o să ne uităm la semn nerăbdătoare.

— Încă îl iubesc pe Alex, într-un fel. Dar nu mai am sentimente așa de puternice pentru el. Nu mai e nimic romantic. Mă simt de parcă am fi prieteni vechi.

— Dar așa sunt relațiile de lungă durată. Nu poți să-l arunci pe fereastră.

— Nu-l arunc pe fereastră. Dar nu mai sunt îndrăgostită de el și am nevoie să fii de partea mea.

— Îmi pare rău.

Ne oprim și ne uităm una la cealaltă. O îmbrățișez și mă strânge și ea în brațe. Avem amândouă pielea umedă și lipicioasă.

— Sunt doar surprinsă. Și tristă.

Și invidioasă, și mândră, și îngrijorată.

Îi dau drumul și ne continuăm drumul spre magazin.

treizeci și doi

Despărțirea are loc și urmează câteva zile de discuții. Jamie e nervos pe Sasha, dar eu îi apăr dreptul de a pune punct unei relații. Băieții nu ne spun prea multe despre cum se simte Alex. Încearcă să ne explice că nu prea vorbesc despre Sasha, dar e prea ridicol ca să fie adevărat.

În august, Angie se combină cu un tip nou, tot de la Hazelwood High, dar, spre amuzamentul nostru, e în echipa de fotbal și pare destul de fițos. Angie ne previne, ne zice că e chiar foarte tare și că știe tot felul de trupe faine. Mă întreb ce fel lucruri îi povestește lui despre noi.

Stabilim să-l cunoaștem pe Dave al lui Angie la o întâlnire triplă, la film. Brooke și Noah vin cu noi până la mall și râdem și ne întrebăm cu voce tare cum o fi Dave cel Fițos. Sunt hotărâtă să-l plac, de dragul lui Angie, dar îmi fac puțin griji din cauza băieților.

— O să fie superamuzant, comentează Jamie.

— Să nu vă luați de el prea tare, le zic eu.

— N-o să fiu rău cu el.

Jamie își dă ochii peste cap, chiar dacă e la volan, așa că mă uit la șosea în locul lui.

— Dar s-ar putea să ne luăm puțin de viața lui, știi tu, doar ca să ne asigurăm că e suficient de bun pentru Angie. Nu-i așa, Noah?

— Nu putem accepta ca Angie să fie cu cineva care n-o merită, răspunde Noah.

— O să vă purtați amândoi civilizat, intervine Brooke.

Mă răsucesc pe scaun și o văd cum se uită urât la Noah.

— Sau o să aveți probleme cu noi.

Se întoarce și se uită urât și la verișorul ei, dar Jamie n-o vede, așa că Brooke îi dă una peste ceafă.

— Hei! strigă Jamie.

Se întinde în spate și o apucă de genunchi; Jamie pierde controlul mașinii pentru o secundă și cu toții râdem și țipăm. Brooke țipă cel mai tare când Jamie o ciupește de pielea de deasupra rotulei și râdem iar. Jamie recapătă controlul mașinii și gonim pe șosea, vorbind tare, ca să acoperim muzica de la radio și râzând în timp ce ne tot amenințăm unii pe ceilalți.

Simt o urmă de vină când mă gândesc că Sasha și Alex sunt acasă și că noi suntem în oraș fără ei, dar așa stau lucrurile acum. Poate într-o zi, când fiecare o să fie cu altcineva, o să putem ieși la o întâlnire toți zece.

*

Angie, cu noile ei șuvițe roz în părul blond, ne așteaptă în zona cu restaurante, alături de un băiat înalt, cu umeri lați și părul de un roșcat-intens. Ne face cu mâna încântată și îl trage spre noi. Poartă o fustă largă, din anii ’50, pe care a cumpărat-o primăvara trecută, iar el poartă un tricou polo. Nici dacă ar face parte din specii diferite nu ar arăta mai ciudat împreună. El pare emoționat când ne vede, ceea ce imediat mă face să-l plac.

— Bună, zice Angie. El este Dave. Dave, ei sunt prietenii mei.

Băieții dau mâna cu el și se prezintă oficial, deși știu că e doar o tactică să-l facă să se simtă ciudat. Noah vorbește cu un fals accent britanic. Dave

imită formalitățile cu o expresie serioasă, dar reușește să adopte același aer ridicol și mi se pare un semn bun.

Mai avem o oră până începe filmul, așa că ne mai învârtim prin mall. Când eu și Brooke ne ducem lângă Angie, ca să putem să-i admirăm părul, băieții îl încadrează pe Dave. Iar îmi fac griji, dar se pare că au decis deja că e ca un animăluț de companie. Jamie îi spune lui Dave că are și el un tricou polo. E negru și are brodat un omuleț pe un cal. Noah, care tot imită accentul britanic, spune că el poartă tricouri polo doar atunci când joacă polo, dar ar apăra până la moarte dreptul oricărui bărbat de a purta un tricou polo ori de câte ori i se năzare. Dave râde și le spune că și el are o pereche de blugi rupți, poate o să-i poarte data viitoare când o să se întâlnească și atunci Jamie va putea să poarte tricoul polo. Lui Noah i se pare o idee bună.

Când am auzit prima dată de Dave, am fost deopotrivă curioasă și surprinsă, dar acum, că îl văd în persoană, înțeleg ce a atras-o pe Angie la el. E timid și roșește des pe sub pistrui. Are zâmbetul puțin strâmb și sincer. Când ajungem să ne luăm biletele, sunt efectiv fermecată.

Dave se uită la noi într-un mod aproape adorabil, o oaie singuratică, în pantaloni bej, în mijlocul unei haite de lupi rebeli. Chiar și expresia lui e blândă atunci când vorbește cu noi și o ține pe Angie de mână. Cât stăm la coadă, Angie ne șoptește că Dave își făcea griji că n-o să-l plăcem, din moment ce e diferit de noi.

— Ce prostie, zic eu. Nu suntem genul ăla de oameni.

— Știu, asta i-am spus și eu.

treizeci și trei

Suntem în clasa a unsprezecea și brusc totul se întâmplă prea repede, de fapt, lucrurile au mers mereu la fel de repede, numai că nu ne-am dat noi seama. Mai avem anul ăsta și apoi încă unul. Anul ăsta și încă unul, și încă unul, și încă unul.

Acum avem voie să mergem la școală cu mașina și Jamie vine să mă ia în fiecare dimineață. Mi se pare ciudat și minunat că suntem noi responsabili să ajungem la școală, din moment ce Jamie ar putea pur și simplu să conducă mai departe și nimeni nu ne-ar simți lipsa până la finalul zilei, când am fi deja foarte, foarte departe. Dar mergem mereu la școală.

Am început să primesc scrisori în fiecare după-amiază, munți de broșuri de la diverse facultăți și scrisori de la decanii universităților. Poze strălucitoare cu studenți îngrămădiți în fața unor statui și fântâni, jucându-se cu frisbee sau stând pe pături, înconjurați de cărți. Studenții sunt surprinși în zile perfecte de toamnă sau de vară blândă. „Așa e aici în fiecare zi“, par să spună zâmbetele lor. „Pe bune.“

Toate au un program de studii de engleză. Dacă nu văd măcar un curs de scriere creativă, arunc broșura. Dacă există, atunci ajunge în teancul din ce în ce mai mare de pe biroul meu. Teancul pare organizat și eficient, deși stă acolo și nu face nimic.

Pe Scările spre Nicăieri, ne povestim visurile, care încep să semene cu niște planuri. Jamie spune că o să-și dea licența în afaceri. Îmi imaginez cum o să locuim într-o casă victoriană din orașul nostru. Va trebui să conducă în fiecare zi până în centru. Când privesc spre viitor, simt că mă uit într-un glob de sticlă cu zăpadă, la o căsuță perfectă cu o persoană (adică eu) care stă în curte, lângă un steag. O scenă meticulos sculptată, care reprezintă întreaga lume — mică, perfectă și închisă.

Eu și Finny avem o singură oră în comun: modulul de engleză pentru avansați la care nici prietenii mei, nici prietenii lui nu sunt înscriși. Pentru noi e ultima oră, după-amiaza; pentru ei e de dimineață. E ciudat să mă gândesc așa: ei și noi. Ei dimineața, noi după-amiaza, noi înainte să sune ultimul clopoțel.

Locul meu e în primul rând, chiar în mijloc și, dacă m-aș apleca în față, aș atinge catedra. Finny e chiar în spatele meu și la el aș ajunge chiar și mai ușor.

În clasa asta suntem chiar mai aproape decât atunci când mâncăm cu mamele sau când stăm împreună pe canapea, așteptând să se termine seara. Uneori îmi lovește scaunul cu genunchiul, dacă se întoarce să-i spună ceva vreunui coleg, alteori ne întoarcem în același timp, să căutăm ceva în ghiozdan și, chiar dacă nu mă uit, știu că fețele noastre sunt doar la câțiva centimetri distanță.

Nu ne salutăm niciodată. Ne așezăm la locurile noastre și ne scoatem caietele și pixurile din genți fără să zicem nimic sau discutând cu cei din jur. E o înțelegere tacită să nu vorbim aici, așa cum avem o înțelegere tacită să schimbăm câteva cuvinte măcar de față cu mamele, la fel ca scuzele tacite de anul trecut, de după Război.

Și sunt recunoscătoare că e de acord cu mine că nu ar trebui să vorbim aici, pentru că nimeni din grupa asta nu ne cunoștea în școala primară. Tot ce știu colegii noștri e că el e Finn Smith, cel mai popular băiat din anul nostru, și că eu sunt Autumn Davis, iubita lui Jamie Allen, fata care poartă coronițe, și așa ar și trebui să vorbim unul cu celălalt, ca și cum am fi doar colegi și doar asta ne leagă. Gândul că ar trebui să vorbesc așa cu el, împreună cu toate lucrurile pe care nu ni le spunem, ar fi prea greu de suportat, nu știu ce aș spune sau ce aș face.

Într-o după-amiază, aud o fată întrebându-l pe Finny dacă s-a gândit ce studii să urmeze. Fata încearcă să flirteze cu el din prima zi de școală, dar el nu pare să fi observat. Pare să creadă că e doar prietenoasă. Mă uit drept înainte, dar sunt atentă la conversația din spatele meu. Aud un foșnet — probabil părul fetei.

— Vreau să dau la medicină la un moment dat, răspunde el. Așa că trebuie să fac ceva care să aibă legătură cu asta. Dar încă nu știu ce.

— Uau, cât de tare! zice fata.

Din tonul ei îmi dau seama că orice ar fi spus Finny i s-ar fi părut la fel de tare.

*

Nu-l cunoaște pe Finny suficient de bine încât să înțeleagă cam cât e de tare că și-a găsit vocația. Când eram mici, zicea că vrea să fie jucător profesionist de fotbal, dar mereu ridica din umeri când o spunea. Îi plăcea la nebunie fotbalul — încă îi place —, dar nu a simțit niciodată nevoia să joace, așa cum simt eu nevoia să inventez povești. Instinctele lui Finny l-au tras mereu către oamenii care au nevoie de ajutor și acum a găsit o cale să ajute într-un mod cât se poate de direct și de real.

Îl invidiez pe Finny pentru că și-a ales o direcție în viață, fără să știe clar destinația. Nu știe ce fel de medic vrea să devină. Mătușa Angelina susține că se gândește la pediatrie sau la Medici fără Frontiere, dar că a menționat și psihiatria.

*

— Da, bănuiesc că e destul de tare, zice Finny. Dar tot va trebui să aleg ceva concret la un moment dat.

— Da, răspunde Fata Amorezată.

Îi aud iar părul foșnind.

— Eu nu știu deloc ce vreau.

Mă abțin cu greu să mă întorc și să-i spun că poate fi mult mai rău să știi ce vrei. Dar nu există niciun motiv pentru care m-ar putea interesa conversațiile lui Finn Smith.

treizeci și patru

Primul meci de fotbal al lui Finny are loc marți după-amiază, în septembrie, în a treia săptămână de școală. Nu mi s-a părut că e o zi așa de importantă.

Nici măcar nu voiam să merg.

Finny și Sylvie nu s-au întors cu autobuzul în după-amiaza aceea. Au rămas la liceu, pentru meciul lui și pentru antrenamentul ei de majorete. Doar eu m-am dat jos la stația noastră. Merg singură spre casă. Ieri a fost la fel de cald ca într-o zi de august, dar azi-dimineață o ploaie rece a răcorit aerul. Pe ici, pe colo, frunzele câtorva copaci încep să se îngălbenească sau să devină roșiatice. Dacă vremea o ține tot așa, și mai multe frunze o să își schimbe culoarea, dar sigur o să mai vină un val de căldură; septembrie e încă o lună de vară.

Trandafirii din fața ușii seamănă cu o descriere a unui poet mult prea entuziasmat. Atârnă efectiv din pricina greutății florilor deja deschise și a bobocilor.

Închid ușa, las aerul rece în urmă și îmi arunc geanta pe jos.

— Mama?

Pe măsuța de cafea e un teanc de scrisori. Nu-i stă în fire să lase plicuri nedesfăcute; ar trebui să fie deja toate deschise și sortate. Sub o factură la electricitate văd un teanc de zâmbete sclipicioase, toate fetele poartă aceleași treninguri grena. „Vino la Springfield!“ O recunosc pe una dintre ele. Toți elevii din clasele de avansați au mers într-o excursie la un târg educațional. Era o încăpere imensă, plină de standuri și reprezentanți ai studenților, care împărțeau broșuri. Una dintre fetele de pe copertă se afla acolo. Ne-a zâmbit mie și lui Jamie, exact așa cum o făcuseră toți cei care stăteau la standuri. Fata avea un clipboard, mi-a pus câteva întrebări și și-a

notat răspunsurile mele. Mi-am repetat discursul și i-am zis că vreau ca prima mea specializare să fie pedagogia și cea de-a doua scrierea creativă, pentru că aș putea să scriu vara etc. etc. Mi-a spus că scrierea creativă e prima ei specializare și m-am enervat pe mine însămi că m-a durut puțin. Jamie nu a prea avut răbdare; m-a tras de mână și am mers mai departe.

Broșura este despre programul de scriere creativă al celor de la Springfield, nu despre cel de pedagogie. Probabil că fata respectivă a notat greșit. Dau paginile. Nu e prea multă informație.

Mama apare în hol, zâmbind larg.

— Bună, scumpo!

Îndoi broșura la jumătate și îmi scot pantofii.

— Bună.

— Credeam că o să stai mai mult la școală, pentru meciul lui Finny.

— De ce aș face asta?

— Angelina nu poate să ajungă, are un consiliu la școală. Merg eu în locul ei. Credeam că știi.

— Trebuie să merg și eu?

Tot ce vreau e să stau singură în camera mea.

— M-am gândit că poate vrei.

— Nu e ca și cum lui i-ar păsa dacă vin sau nu.

Mă uit înapoi la broșură. După ce am îndoit-o, muchia pare să taie în două fața fetei.

— Autumn, de ce trebuie mereu să pui problema așa? mă întreabă mama și oftează.

Ridic din umeri. Pot să citesc broșura și la meci. Și nu e ca și cum n-aș vrea să-l văd pe Finny. Uneori îmi place să mă uit la el și să nu trebuiască să-mi fac griji că lumea o să creadă că mă holbez.

— Bine. Vin și eu, zic și bag broșura în buzunarul de la spate.

*

Mai sunt cinci minute până începe meciul și deja am citit broșura de două ori. Doar pentru că ceva pare imposibil nu înseamnă că n-ar trebui să încerci.

Eu și mama stăm în ultimul rând din tribuna de metal, cu fața spre terenul noroios. O adiere rece de vânt îmi ciufulește părul. Echipele de fotbal se încălzesc, în timp ce arbitrii își târăsc picioarele pe teren.

Problema nu e că vreau să fiu scriitoare și nu profesoară, pentru că deja sunt scriitoare. Vreau să fiu un autor publicat, să am câțiva cititori, să pot să sper că cineva, undeva, mi-a adorat cartea. Când le zic asta adulților din jurul meu, îmi povestesc cum știu ei pe cineva care a vrut același lucru cândva și ce a ajuns de fapt să facă persoana respectivă.

Se aude un fluier și Finny conduce echipa de fotbal pe teren. E fundaș. Acum multă vreme mi-a explicat că treaba lui e să apere o parte din teren. E un rol care-i vine natural. Împăturesc broșura și o pun în buzunarul de la spate. Finny are o expresie hotărâtă, ca la începutul fiecărui meci. Aceeași expresie o avea și când era mic, aceeași încruntătură pe care o cunosc foarte bine. Sare pe loc, în timp ce așteaptă pe teren cu ceilalți jucători, un alt obicei familiar.

Finny mi-a spus că predatul e ceva prea banal pentru mine.

Nu despre asta vorbesc toate cărțile de copii și filmele? Că, deși ceva pare imposibil sau tu ești prea mic ori nu ai acel lucru absolut necesar, tot trebuie să încerci? Până când ajungi la liceu și brusc trebuie să alegi calea sigură. O cale care nu te va duce prea departe de casă. O cale care nu e prea riscantă. O cale cu asigurare de sănătate și cu fond de pensie.

Finny are mingea. Patru jucători din echipa adversă formează un cerc în jurul lui. Încearcă să-i ia mingea, dar nu reușesc.

Nu mai pot să mă prefac că va fi suficient să scriu doar câteva săptămâni vara. Nu pot risca să mă uit în urmă și să îmi dau seama că nu am făcut tot posibilul să public o carte.

Unul dintre jucătorii care îl înconjoară pe Finny alunecă în noroi și cade lângă el. Finny aleargă prea repede ca să se poată opri; se împiedică și cade cu capul în jos. Lângă mine, mama icnește. Îmi dau seama că s-ar putea să se fi lovit la gât când a aterizat.

Mi se oprește inima.

Am din nou zece ani și nu-mi pot imagina viața fără el.

— Sunt bine, îl aud strigând, dar de departe, vocea îi pare stinsă; dacă n-ar fi o voce pe care s-o știu așa de bine, nici n-aș fi auzit-o.

Antrenorii și arbitrii aleargă pe teren și se adună în jurul lui. Nu-l mai văd, dar îmi pot imagina ritmul respirației lui și bătăile inimii sub coaste. Îi știu cicatricile de pe genunchi și vârtejul de la ceafă. Am încercat să mă prefac că nu e așa, dar nu mai pot să fac asta.

Știu ce simt. Știu că e real și, în momentul ăsta, nu mai există nimic altceva.

Sunt îndrăgostită de Finny.

Mulțimea se dă la o parte și îl văd pe Finny cum se ridică încet. Se uită spre tribune și îmi dau seama când ne vede pe mine și pe mama, pentru că ridică o mână, ca să ne anunțe că e bine.

Îl iubesc de când mă știu și, până acum, dragostea mea nu s-a schimbat, doar a crescut. A crescut atât de mult, încât acum umple părți din mine pe care nu le aveam când eram mică. A crescut cu fiecare dorință din corpul și din inima mea, până când n-a mai existat nicio fărâmă din mine care să nu-l iubească. Și, când mă uit la el, nu există niciun alt sentiment.

Se aude un fluier și meciul se reia. Îmi scot iar broșura, dar de data asta doar mă prefac c-o citesc.

treizeci și cinci

Părinții mei sunt la terapie de cuplu. Când se întorc, o să mergem să mâncăm și o să-mi pună tot felul de întrebări. Facem asta o dată pe săptămână. A fost ideea tatei. Le numește „cinele în familie“. La început nu am prea înțeles ce se întâmplă, pentru că familia noastră i-a inclus mereu pe Angelina și pe Finny.

Trebuie să fiu gata de plecare când ajung ei, așa că aștept la ușă. Afară apune soarele, dar nu-l văd de la fereastră. Cerul e întunecat. Frunzele au început să cadă devreme anul ăsta.

De-abia aștept să mâncăm în oraș. Am scris trei poezii azi și le-am copiat în carnetul meu gol, cu stiloul pe care mi l-a dăruit Jamie. Am folosit cerneală violet și mă simt împlinită și veselă. Mi-am terminat deja temele și mâine e vineri.

Se aude o mașină pe drum și farurile luminează o secundă un morman de frunze. E aproape cât mine de înalt și de trei ori mai lat. Într-o secundă îmi dau seama ce este și mă întreb cum de nu am observat până acum.

Deschid ușa și alerg pe iarbă. Nu am geaca pe mine, așa că aerul mi se pare rece. Înainte să sar, mă întreb dacă frunzele sunt ude, dar plonjez oricum. Frunzele sunt delicios de uscate și foșnesc. Sunt înconjurată de mirosul lor prăfuit, îmi acoperă chiar și capul. Ies pe deasupra și mormanul alunecă puțin pe iarbă. Ridic pumni întregi de frunze și le arunc în aer. Cad pe lângă mine ca niște fulgi de zăpadă; mă arunc pe spate și privesc lumina din ce în ce mai slabă.

Când eram mici, Finny adora toamna nu pentru că începea cu zilele noastre de naștere, ci pentru frunze. Construia forturi din cutii de carton, pe care le acoperea cu frunze și încerca să mă convingă să-mi petrec noaptea cu el

afară. Mie nu-mi prea plăceau frunzele căzute; însemna că se apropia dușmanul meu, iarna. Copacii golași mă duceau cu gândul la moarte și atunci aveam toate motivele să-mi fie frică de moarte.

Dar îmi plăcea să sar în frunze; Finny reușea mereu să mă convingă s-o fac. Așteptam să facă niște mormane uriașe din frunze, mai înalte decât noi, până când nu mai aveam răbdare și el îmi zicea să mai aștept, că mai sunt frunze pe care poate să le folosească, să facă mormanul și mai mare, dar eu săream oricum și Finny n-avea de ales și mi se alătura. Uneori săream pe rând, alteori ne țineam de mână și săream împreună. Săream iar și iar, până când aplatizam grămada și împrăștiam frunzele în toată curtea. După care Finny lua iar grebla și zicea că o să facă o movilă și mai mare, pe care o stricam eu înainte să termine. Așa ne petreceam după-amiezi în șir.

Sar iar, împrăștii și mai multe frunze și alerg pe iarbă, ca să-mi iau avânt pentru a doua săritură. De data asta îmi aleg ținta cu mai multă atenție, sperând să aterizez în vârf, ca regina dealului, în loc să mă scufund în mijloc. Sar și fix în acel moment îi aud vocea.

— Autumn!

Foșnetul frunzelor acoperă pentru o secundă orice alt zgomot. Aterizez pe o parte și sunt iar acoperită de frunze. Piciorul meu stâng iese dintre ele și mi-l retrag imediat, instinctul spunându-mi să mă ascund, chiar dacă știu că e o prostie.

— Autumn? i se aude vocea și mai aproape.

Vreau să mă afund și mai mult și să aștept să plece, dar știu că n-o să meargă. Mă ridic în capul oaselor, în mijlocul grămezii.

Finny e la doi metri de mine, cu brațele încrucișate la piept. Se încruntă.

— Am greblat curțile toată după-amiaza, îmi zice.

Mă uit în jur. Am împrăștiat jumătate din frunze.

— Scuze.

Supărarea lui mă fascinează și mă sperie deopotrivă; o văd așa de rar. Pentru o clipă, îi analizez postura, ochii mijiți. Îmi aduc aminte cu grijă tonul vocii lui. Totul este important când vine vorba despre el. Un moment de tăcere. Își dă ochii peste cap și oftează.

— E în regulă, îmi zice.

Un colț al gurii i se ridică.

— Așa-mi trebuie dacă nu le pun în saci la timp. Ar fi trebuit să știu că o grămadă de frunze nesupravegheată va reprezenta o tentație prea mare pentru tine.

Sunt nevoită să-mi întorc privirea. Mă doare când îl văd zâmbindu-mi așa; un zâmbet prietenesc, relaxat, care nu spune nimic în mod special, prin urmare îmi dezvăluie tot ce am nevoie să știu despre sentimentele lui pentru mine.

M-am gândit că o să-mi petrec restul lunii, chiar restul vieții evitându-l pe Finny, dar nu trebuie să fac asta. Nimic nu s-a schimbat. L-am iubit în prima dimineață în care am stat împreună în stația de autobuz și în fiecare seară petrecută cu el. Nu contează că unul dintre noi știe; nu schimbă nimic.

— Pot să le strâng eu, dacă vrei, îi zic. Le pun și în saci dacă e nevoie.

— Nu, e în regulă. Serios.

Când mă uit la el, văd că supărarea de moment s-a evaporat și pe față nu i se citește altceva în afară de amuzament.

— Care-i expresia aia?

Se încruntă iar, dar de data asta altfel.

— Cu cât se schimbă lucrurile mai mult, cu atât rămân la fel?

Mă ridic și încerc să scutur frunzele de pe mine; brusc simt cum mă mănâncă pielea și mi-e frig.

— Ar trebui să mă curăț. Să fiu gata de plecare când ajung mama și tata acasă.

— Ai frunze în păr, îmi zice Finny. Și pe coroniță. Și peste tot.

Ridic mâna și-mi trec degetele prin păr, iar Finny nu se mișcă. Soarele a apus deja și întunericul ne învăluie, singurele lumini vin de la farurile mașinilor care trec pe lângă noi. Îi văd fața frumoasă, zâmbetul poznaș și șuvițele blonde care îi cad pe frunte.

Te iubesc, Finny, îmi spun.

— Unde mergi? mă întreabă.

Mă încrunt fără să vreau.

— Cina în familie, îi răspund.

— Ah.

Următoarele mele cuvinte mă iau prin surprindere, dar Finny nu pare deloc mirat.

— Tata a decis că vrea să fim o familie obișnuită.

— Pare cunoscut.

— Ah, da, am auzit.

Tatăl lui Finny i-a invitat pe el și pe Angelina la cină. O să meargă luna viitoare.

— E în regulă, cred, îmi zice, ceea ce mă bucură.

În regulă înseamnă că nu e rănit sau ranchiunos. Înseamnă că nu are speranțe prea mari. O parte din povara pe care o car devine mai ușoară. Dar

n-o să fie mereu așa. Va exista mereu ceva de care nu-l voi putea proteja, Sylvie ar putea să-i frângă inima din nou. Ar putea să i se rupă un tendon la următorul meci de fotbal. Cineva la care ține va muri.

Se văd farurile mașinii alor mei.

— Distracție plăcută, îmi urează Finny.

— Și ție, îi zic și mă gândesc că își dă seama la ce mă refer, pentru că încuviințează din cap.

Ne îndepărtăm unul de celălalt fără să ne luăm la revedere. Aud frunzele cum foșnesc sub pașii lui în timp ce mă îndrept spre mașină.

— Ce făceați, săreați în frunze? mă întreabă mama când urc pe bancheta din spate.

Mă uit să văd dacă mai am frunze agățate de mine.

— Nu.

Când închid ușa, lumina din interior se stinge și văd ce trebuie să fi văzut și ea — printre umbre, cineva înalt și slab se ridică din frunze și se scutură.

treizeci și șase

Citesc La răscruce de vânturi. E o lectură pentru școală; m-am trezit de dimineață și m-am hotărât să citesc primul capitol în pat. Acum e după-amiază și tot aici sunt. Am terminat romanul acum o oră și am adormit. Am visat cum Heathcliff mă închidea undeva și, când m-am trezit, am pus iar mâna pe carte și am luat-o de la început.

Cathy nu e un monstru, nu cred asta.

Jamie mă sună să-mi spună că are un cadou pentru mine. Mai devreme s-a dus cu Sasha la film, genul ăla de film cu împușcături și explozii la care eu refuz să merg, dar pe care Sasha l-ar vedea oricând. După o zi petrecută în pat, citind, mă simt cumva ruptă de realitate, ca și cum privesc totul din afară.

— Ești bine? mă întreabă Jamie.

— Da.

— Ai o voce ciudată.

— Citeam.

— Trec pe la tine, îmi zice, așa că încearcă să te aduni puțin.

După ce închid, mă ridic în capul oaselor, neștiind foarte clar ce ar trebui să fac mai departe. Întind brațele deasupra capului și mintea mi se limpezește suficient ca să mă gândesc că ar trebui să mă pregătesc. În timp ce mă pieptăn, mă gândesc cu oarecare îngrijorare la cum o să conducă Jamie pe zăpadă, dar brusc îmi aduc aminte că e o zi însorită de toamnă; doar în carte ningea. Ningea și naratorul vedea rămășițele greșelii tragice comise de Cathy.

*

Soarele strălucește, dar briza poartă promisiunea unei zile răcoroase. Fără să-și dea seama că le-a trecut vremea, trandafirii mamei se leagănă în bătaia vântului și își scutură câteva petale pe frunzele roșiatice și aurii. Mă întreb dacă simt frigul. Îl aștept pe Jamie pe treptele din spate.

Îl iubesc pe Jamie la fel de mult ca până acum.

Dragostea mea pentru Finny e îngropată ca un copil născut mort; la fel de prețuită și la fel de reală, dar nu se va transforma în nimic mai mult. Mi-o imaginez înfășurată în dantelă, ascunsă într-un colț tăcut al inimii mele. O să stea acolo tot restul vieții mele și, când o să mor, o să moară și ea odată cu mine.

O petală de trandafir zboară peste frunzele aurii și se oprește pe vârful cizmei mele.

Mă uit la petala de trandafir până când aud mașina lui Jamie. Ridic privirea și-l văd zâmbind, în timp ce închide portiera.

— Bună, frumoaso, îmi zice și îi zâmbesc și eu.

Chipul lui atrăgător mă surprinde, ca și cum l-aș vedea pentru prima dată. Se așază lângă mine și mă înghiontește ușor.

— Ești trează? mă întreabă.

Încuviințez din cap. Îmi dau seama că asta e viața mea. Și că până acum nu am făcut nicio greșeală tragică. Da, am făcut o alegere, dar nimeni în afară de mine nu suferă din cauza ei și, la urma urmei, totul va fi bine.

— Cum a fost filmul?

— Genial. Apoi am fost să mâncăm ceva și ți-am luat asta.

Îmi dă un ou de plastic, genul care se îmbină, pe care poți să-l iei cu 25 de cenți de la automatele din fața restaurantelor ieftine. Râd și Jamie zâmbește larg când îmi vede reacția. Oul face un zgomot când se deschide. Înăuntru e un dinozaur de cauciuc vopsit prost. Are ochii mari, ca și cum ar fi fost trezit din somn. Râd iar.

— O să-i dau numele tău și o să-l pun pe birou, îi zic.

— Și asta, continuă Jamie și îmi dă o minge de cauciuc roz.

Înainte să apuc s-o arunc pe scări, Jamie mai întinde mâna o dată strânsă pumn. Desface degetele și lasă să-mi cadă în palmă un inel din sârmă cu o piatră de plastic. Piatra e mov și mare cât încheietura degetului meu.

— Mi-am cheltuit toate monedele.

Aproape că strălucește în lumina slabă. Mi-a mai dăruit un pandantiv cu ocazia aniversării noastre și și-a cheltuit toate monedele în după-amiaza în care n-am fost împreună. Nu pot să-l pierd.

— Mulțumesc, îi zic. O să le prețuiesc toată viața.

Jamie mă sărută; mă sprijin pe umărul lui și ascult tot ce are de povestit despre film. Nu observă că gândul mi-a fugit departe.

treizeci și șapte

În mod normal, gașca noastră face schimb de cadouri de Crăciun în ultima săptămână de școală, dar Angie ne-a convins să procedăm diferit anul ăsta. În ultima zi din semestru, facem schimb de cadouri la restaurantul nostru preferat.

Fiecare dintre prietenii mei îmi dăruiește o coroniță. Au plănuit totul împreună și au hotărât ce culori să-mi ia. Cu două săptămâni înainte, prima mea coroniță mi-a alunecat de pe cap în parcarea de la liceu și o mașină a trecut peste ea înainte să apuc s-o ridic. Prietenilor mei, în frunte cu Jamie, li s-a părut amuzant că m-am supărat și acum, tot în frunte cu el, încearcă să înlocuiască acea coroniță. Jamie îmi dă un suport de pantofi pe care l-a transformat într-un „suport de coronițe“ și care arată chiar bine și un CD cu cântece importante pentru noi.

Prietenii mei îmi ascultă sugestia și își pun pe cap coronițele, ca să îmi dau seama mai bine care e preferata mea. Chelnerii cred că sărbătorim o zi de naștere.

Aveam nevoie de asta; timp de câteva săptămâni m-am tot simțit melancolică. Azi sunt fericită și îmi spun că poate lucrurile vor merge mai bine de acum încolo.

Eu i-am cumpărat lui Alex o mașină teleghidată care se dă peste cap, lui Angie, două romane de dragoste vechi, lui Noah, un set de walkie-talkie și lui Brooke, o eșarfă galbenă cu flori mari.

Pentru Jamie am găsit un polaroid la un târg de vechituri. Spune că o să-l folosească pentru a avea dovezi când are nevoie să demonstreze că are dreptate și pentru a surprinde momente importante din viața lui, ca atunci când o să-l bată pe Noah la șah sau când o să fure semne de circulație.

Sashei i-am cumpărat un trandafir arbust, pentru că mi-a spus că mereu și-a dorit unul când era mică. Stă într-o găleată de plastic și pare aproape mort acum, că e iarnă. Băieții râd, dar Sasha îi dă numele de Judith și îl roagă pe chelner să ne mai aducă un scaun, ca să poată să stea cu noi la masă.

Sasha și Alex sunt prieteni buni acum, nu se mai prefac doar ca să nu fie atmosfera dubioasă. Alex îi dă niște fructe de plastic și râd amândoi, fără să ne spună care e poanta. Jamie jură că o să afle mai târziu și că o să-mi spună și mie.

Angie e în continuare cu Dave cel Fițos și nouă încă ne place. O să ne întâlnim cu el la film, după cină. Sunt fericiți împreună. Arată și se poartă foarte diferit, dar există ceva ce demonstrează lumii întregi că formează un cuplu, chiar și atunci când doar stau unul lângă celălalt.

La ultima noastră întâlnire dublă cu Noah și cu Brooke, noi, fetele, hotărâm că o să avem o nuntă dublă. Facem schițe cu rochiile noastre pe șervețele și îi enervăm pe băieți pentru că stabilim tot felul de detalii de fiecare dată când suntem împreună. În seara asta am decis că o să avem cel puțin cinci lebede la ceremonie, care sperăm să aibă loc într-o biserică abandonată, la miezul nopții.

Râdem; mă uit în jur și nu îmi vine să cred că, doar cu câțiva ani în urmă, nu îl cunoșteam pe niciunul dintre ei.

— Să ciocnim, propune Jamie.

— Ar trebui să te urci pe scaun, îi zice Noah.

— Cred că asta ar fi ultima picătură pentru chelneri, comentează Brooke.

— Să auzim un discurs! spune Alex.

Jamie își ridică paharul.

— Pentru noi.

Și ciocnim pentru asta.

treizeci și opt

Iarna mă lovește din plin anul ăsta. Cerul nu se vede deloc și nici măcar o frunză nu mai atârnă de vreo ramură. Vântul tăios mă arde prin mănuși și degetele mă dor foarte tare, până încep să amorțească și curând nu le mai simt deloc.

Nu găsesc nimic de citit. Mă tot uit pe rafturile de la bibliotecă și iau teancuri de cărți cu mine, dar toate mă dezamăgesc după cincizeci de pagini și le las să cadă pe podea.

După școală, moțăi la mine în pat și mă ridic doar la masa de seară, fără să mai aranjez așternuturile. Soarele deja apune la ora aia și tot ce mai pot să fac e să mănânc și să-mi termin temele până mă culc din nou. Știu că ar trebui să nu mai dorm după-amiaza; am început să mă trezesc cu o oră sau chiar mai mult înaintea alarmei și zac în pat în întuneric, urmărind cum fereastra neagră devine cenușie.

Acestea sunt momentele în care îmi permit să mă gândesc la toate lucrurile la care refuz să mă gândesc în timpul zilei.

La școală sunt mereu epuizată și la ultima oră mi-e foarte greu să mai stau trează. Profesoara mea de engleză nu mă place atât de mult pe cât cred că ar trebui s-o facă. După ce mă vede ațipind de două ori la ora ei, decide că nu sunt o elevă bună, orice aș scrie sau aș zice în cursul orei. Nu mai are rost să particip la discuții.

Când ajung acasă după-amiaza și orele gri și reci se întind în fața mea, nu mă pot abține să mă strecor sub cuvertură și să mă ascund de tot și de toate.

Mă cert cu Jamie pentru că nu înțelege nimic din ce îi spun. Îl urăsc pentru că nu mă cunoaște cu adevărat, nu știe ce e în sufletul meu și, la finalul

întâlnirilor noastre, mă agăț de haina lui și îl implor să nu mă părăsească niciodată. Îmi spune că n-o s-o facă.

Ninge de câteva ori, dar e o zăpadă apoasă și murdară, care se transformă în noroi și formează bălți. Nu ninge suficient ca să se închidă școlile, nu ninge suficient ca să fie frumos afară.

E logic ca Finny s-o iubească pe Sylvie și să nu-i fie dor de mine.

Cel puțin o dată pe săptămână, el și mătușa Angelina vin la noi la cină sau mergem noi la ei și mamele vorbesc în timp ce mâncăm, după care eu zic că am teme de făcut și merg în camera mea sau înapoi acasă. Nu suport să mă uit la televizor în tăcere cu el. Nu suport conversația de complezență atunci când îmi dă telecomanda. El e persoana mai bună dintre noi doi; mereu a fost așa. Poate se simte ușurat că nu-l mai trag înapoi. Are atât de mulți prieteni acum. O are pe Sylvie. E logic.

Tata a revenit la programul lui obișnuit, așa că nu mai mergem la cinele în familie și mă enervează mama că e supărată. Ar fi trebuit să se aștepte la asta, ar fi trebuit să știe și o urăsc că mă face să fiu tristă pentru ea. Am suficiente pe cap, nu ar trebui să-mi mai fac griji și pentru ea.

Am mâinile roșii și uscate și buzele crăpate. Mă uit în oglindă și nu cred că sunt prea drăguță. În unele zile nici nu mă mai obosesc să port coroniță, până când întrebările și comentariile celorlalți mă determină să iau prima coroniță care-mi pică în mână înainte să plec din casă. Nici nu-mi pasă dacă se potrivește cu restul ținutei.

Nu pot să scriu nimic bun. Încerc și eșuez. Îmi dau seama acum că totul e fals. Mereu a fost așa. Îmi opresc calculatorul și rup foaia de hârtie.

Obișnuiam să-mi spun că trebuie doar să trec peste iarnă, că trebuie doar să aștept. Că totul va fi mai bine.

Și știu că iarna se va termina la un moment dat, dar nimic nu e cum ar trebui să fie.

treizeci și nouă

Mama se așază pe patul meu. Eu stau întinsă pe o parte, cu fața spre fereastră. Dacă o ignor, poate o să plece.

— Autumn?

Vorbește în șoaptă. Crede că dorm.

— Autumn, trebuie să vorbim.

Își trece degetele prin părul meu și o las; îmi place senzația. Continuă să mă mângâie și toate resentimentele mele par să se evapore. Oftez.

— Despre ce?

— Poți să te ridici?

— Sunt obosită.

— Îmi fac griji pentru tine.

Îi dau mâna la o parte și mă ridic în capul oaselor.

— Sunt bine. Mi-e doar greu să dorm noaptea, atât. O să fie în regulă după ce se termină iarna. Trebuie doar să trec peste iarnă.

— Cred că e mai mult decât atât, scumpo. Am făcut o programare la doctorul Singh.

Inițial, afirmația e atât de banală, încât nu-mi dau seama de ce îmi spune mie asta. Doctorul Singh e psihiatrul ei. Se duce la control o dată la câteva luni. Însă ea continuă să mă privească.

— Pentru mine?

Dă din cap afirmativ și încearcă să-mi atingă părul din nou. Mă retrag.

— Nu sunt deprimată, îi spun. Tu ești.

— Cunosc simptomele.

— Nu. Proiectezi doar. Totul e bine. Când o să fie cald afară, o să mă simt mai bine. Asta e singura problemă.

— O să te iau de la școală mai devreme marți, îmi zice și se ridică.

— N-am nevoie de pastile.

Închide ușa în urma ei. I se aud pașii pe scări. La cină nu zice nimic și a doua zi mă lasă să dorm.

*

Nici n-au trecut cincisprezece minute din ora de engleză, că sunt chemată. Încep să-mi strâng lucrurile când aud anunțul. Vreau să se termine totul mai repede.

— Nu aveți temă pentru data viitoare, zice doamna Stevens. Ai de la cine să iei notițele?

— Da, îi răspund și mă ridic.

— De la cine?

De-asta nu o plac. Bănuiesc că mă suspectează de tot felul de lucruri.

— De la Finn, îi răspund, apoi îmi aduc aminte că și Jamie și Sasha sunt în grupa asta.

N-ar ajuta cu nimic dacă mi-aș retrage cuvintele. Doamna Stevens pare surprinsă. Îl place pe Finny; poate nu crede că s-ar asocia cu cineva ca mine. După șoaptele care încep să se audă prin clasă, îmi dau seama că și unii dintre colegi sunt surprinși.

— Pot să i le las eu diseară, zice Finny.

Mă întreb dacă mă apără. Nu mă uit la niciunul dintre ei când ies din clasă.

*

Mama mă așteaptă în birou, poartă taior, pantofi de piele și o geantă mică. Stă cu gleznele încrucișate și râde cu secretara. Se ridică atunci când deschid ușa și îmi zâmbește.

— Să aveți o zi frumoasă, îi urează secretara, zâmbind la rândul ei.

Pun pariu că nici nu-și poate imagina cum arată restul vieții mamei mele, pastilele, certurile cu tata, săptămânile petrecute în spital. Uneori o admir pe mama pentru capacitatea ei de a părea perfectă; azi urăsc asta.

Tocurile mamei produc un sunet ritmic pe linoleum în timp ce străbatem holul.

— De la ce oră lipsești? mă întreabă.

— De la engleză.

— Ah, îmi pare rău. Păcat că nu e ora de mate.

Dau din umeri.

— Te iubesc.

— Mamă...

Nu mai zice nimic.

*

Cabinetul la care mă duce mama are cea mai mică sală de așteptare în care am fost vreodată. Îmi aduce aminte de dressingul mamei, de cămăruța fără ferestre în care eu și Finny stingeam lumina și spuneam povești cu fantome în mijlocul zilei. Mă așez pe unul dintre scaunele de plastic și mama îi spune asistentei numele meu. Tresar când o aud; locul meu nu e aici. La două scaune mai încolo, un bătrân își mișcă incontrolabil piciorul stâng, apoi dreptul, înainte și înapoi. Din când în când, pocnește din degete, ca și cum cineva ar fi strigat bingo.

— Fir-ar, murmură.

În cealaltă parte a camerei, o femeie masivă, de culoare, plânge în tăcere. Are pumnii plini de șervețele. Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, scoate din geantă o gumă de mestecat, moment în care scapă toate șervețelele pe covorul gri.

Mama se așază lângă mine, cu gleznele încrucișate.

— O să mai dureze puțin. Întârzie câteva minute.

Ia o revistă Newsweek și începe să citească.

Mă uit în jos, spre masă. Majoritatea revistelor sunt pentru părinți sau pentru jucători de golf. În timp ce mă uit, un bărbat se ridică și ia un număr din revista pentru copii Highlights, după care se așază la loc.

— Mamă, îi șoptesc.

Se uită la mine și ridică din sprâncene.

— Toți oamenii ăștia sunt foarte ciudați.

Mama își acoperă gura și râde încet.

— Scumpo, îmi șoptește, la ce te așteptai? Și ce crezi că ar zice ei despre fata cu coroniță și șosete până la genunchi rupte?

Mă uit urât la ea, dar ea se întoarce la revista ei.

— Ah, la naiba, bombăne iar bătrânul.

*

— Autumn? se aude vocea unei asistente în uniformă albastră.

Mă ridic și brusc mă simt expusă în fața celorlalți. Bătrânul și femeia care plângea au fost înlocuiți de o fată de vârsta mea și de bebelușul ei țâfnos.

— Te aștept aici, îmi zice mama.

Nu mă uit la ea. Asistenta mă conduce pe un hol îngust. Un bărbat mic de statură, indian, mă așteaptă.

— Autumn? mă întreabă.

Dau din cap afirmativ.

— Vino cu mine, îmi zice cu un accent puternic.

Intrăm într-un cabinet chiar mai mic decât sala de așteptare, în care au fost înghesuite un birou, o bibliotecă, un dulap și un scăunel. Îmi face semn să iau loc pe scăunel. Sunt dezamăgită — mă așteptam să aibă o canapea. Se așază la birou și deschide un dosar.

— Spune-mi, Autumn, ce te aduce azi aici?

— Mama.

— Hmmm, de ce anume?

— Cică își face griji pentru mine.

— Hmmm, face iar doctorul Singh.

Mă uit la el.

— De ce porți coroniță?

— Pentru că îmi place.

— Înțeleg. Și de cât timp faci asta?

— Nu știu. De vreo doi ani.

— Ți-e frică să ieși din casă fără ea? Te simți agitată sau îngrijorată?

— Nu.

Ne uităm unul la altul câteva clipe. Își notează ceva.

— Cum stai cu pofta de mâncare, Autumn?

— Bine.

— Serios? Ce ai mâncat azi?

— Mama mi-a făcut niște fulgi de ovăz cu lapte la micul-dejun.

— Și ai mâncat ce ți-a pregătit mama ta?

— Da.

Mai notează ceva. Îl privesc. Are scrisul prea mic și prea dezordonat ca să-mi dau seama ce scrie.

— Autumn, îmi zice și se ridică. Vino puțin să-ți verific greutatea.

Mă conduce spre un cântar mic. Pe cântar e numele unui medicament pentru care am văzut o reclamă la televizor. Mă sui pe cântar și doctorul notează iar ceva.

— Nu sufăr de nicio tulburare de alimentație, îi zic.

— Hmmm, face el și scrie iar ceva.

Ne așezăm la loc.

— De ce își face mama ta griji pentru tine?

— Crede că sunt deprimată. Ca ea.

— Ca ea?

Se uită la mine atent, ca și cum mi-ar fi scăpat ceva.

— E unul dintre pacienții dumneavoastră.

— Ah, zice și verifică ceva în dosar.

Citește ceva, se uită la mine, apoi mai citește. În cele din urmă închide dosarul.

— Povestește-mi despre depresia ta, Autumn.

— Nu cred că sunt deprimată.

Înclină capul și se uită la mine.

— Ești tristă?

— Păi, da.

— Ce te face să fii tristă?

— Nu știu.

— Nu știi?

Clatin din cap și mă uit în jos. Scrie ceva și continuă să vorbească. Nu se uită la mine preț de câteva clipe.

— De când te simți așa?

— De câteva luni? E iarnă.

— Ești tristă în fiecare zi?

— Cam da, dar nu e nimic ciudat, nu? Nu-i mare lucru.

— Te simți și furioasă, Autumn?

— Nu știu.

— Simți că te enervezi mai des?

— Păi, da.

— Te simți anxioasă sau îngrijorată?

— Nu.

— Cum dormi?

— Bine, cred. Dorm mult, dar mă și scol devreme dimineața.

— Și după aceea nu mai poți să adormi?

— Nu.

Dă din cap că a înțeles. Pune pixul jos și se uită la mine.

— Ai avut vreodată gânduri suicidare? Îți dorești să mori?

— Nu.

— Ești sigură, Autumn?

Încuviințez încet din cap. Întrebarea mă sperie.

— Depresia afectează somnul, continuă el. Unele persoane dorm mai mult, altele mai puțin. Se întâmplă des ca cei care se trezesc foarte devreme să aibă și gânduri suicidare.

— Dar nu sunt deprimată.

— Crezi că meriți să fii tristă, zice el.

Pentru câteva clipe nimeni nu mai scoate o vorbă. Doar ne uităm unul la celălalt.

— Crezi că e în regulă să fii tristă în fiecare zi. Dar nu e. Și nici nu meriți să te simți așa.

Mă uit în jos, deși știu că mi-a văzut ochii umplându-se de lacrimi.

— Nu e nimic rușinos, îmi spune. E OK.

Dau din cap. Aud stiloul scrijelind pe hârtie când începe iar să scrie.

*

Mama ia rețeta fără să zică nimic și ne oprim la farmacie în drum spre casă. La început mă tot întreabă dacă mi-am luat medicamentele, dar la un moment dat încetează s-o mai facă și nimeni nu mai pomenește despre asta.

După câteva săptămâni, încep să mă simt mai bine, dar nu-mi dau seama dacă e datorită medicamentelor sau faptului că a venit în sfârșit primăvara.

patruzeci

Mirosul de decolorant îmi înțeapă nările și Sasha îmi râde în ureche când mă aplec peste ea. E o zi de joi, după școală, și o vopsesc, mai întâi blond, după care vom adăuga niște șuvițe albastre în față. Încerc să întind crema albă pe toată lungimea părului, fără să dau pe ea sau pe mine. Degetele mele îi mângâie ușor scalpul.

— Nu te mișca, îi zic.

Îmi simt mâinile transpirate în mănușile subțiri de plastic cumpărate odată cu vopseaua. Geamul din spatele meu e deschis. Afară e încă răcoare, dar soarele e plăcut și mirosul e prea puternic ca să închidem fereastra.

— Tu când o să te mai vopsești? mă întreabă Sasha.

Are capul dat ușor pe spate și privirea ei îmi urmărește fața în timp ce degetele mele i se mișcă prin păr.

— Niciodată, îi răspund. E prea mare bătaia de cap.

— Crezi că lui Jamie n-o să-i placă?

— N-are legătură cu el. Jamie spune că i se pare că sunt frumoasă oricum.

— Sunteți așa de drăguți! Câteodată sunt geloasă.

Sasha e singura persoană fără iubit din grupul nostru. Alex s-a combinat cu o boboacă cu diamant fals în nas. Nu ne place tipa. Ni se pare încrezută și cam ușuratică. Jamie îi zice „târfa lui Alex“ când nu sunt cu noi.

Îmi scot mănușile și setez alarma să sune peste 20 de minute, după care mă așez pe marginea căzii.

— Mi-ar plăcea să te împaci cu Alex, îi zic.

— M-am tot gândit și eu la asta în ultima vreme.

Mă ridic și mă prind de marginea căzii cu picioare.

— Serios?

— Mi-e dor de el. Dar acum e cu fata aia, Trina.

— Dacă i-ai lua locul, ne-ai face tuturor o favoare.

— Da, știu.

Ne strâmbăm amândouă. Tresar.

— Trebuie să ne apucăm de treabă imediat — o să-l sun pe Jamie.

Mă reped pe ușă și alerg pe hol spre camera mea, unde am lăsat telefonul pe comodă.

Jamie răspunde imediat.

— Bună, îmi zice.

— O să-i despărțim pe Alex și pe Trina.

— Super. Cum?

— O să-i facem pe Alex și pe Sasha să se împace.

— Oh, nu putem să-i despărțim altfel?

— Nu. Sasha vrea să se împace cu el. Și așa grupul o să fie iar unit.

Planul mă încântă atât de tare, încât încep să fac piruete prin cameră.

— Vrea ea?

— Pari surprins.

Pornesc iar spre baie. Pot să aud ticăitul ceasului.

— Nu știu dacă ei doi îmi plac ca pereche.

— Poftim? întreb și mă opresc brusc. De ce nu?

— Nu știu. Nu contează. Trebuie să scăpăm de târfa lui Alex.

— Exact.

Deschid ușa și mirosul de decolorant mă izbește iar.

— De ce nu vii aici după ce termin s-o vopsesc pe Sasha? Putem să facem un plan împreună.

— Ce culoare o vopsești?

— Albastru.

— Tare.

— Știu. Ea voia verde, dar am convins-o să se răzgândească. Te sunt mai încolo, bine?

— Bine. Te iubesc.

— Eu te iubesc mai mult.

Sasha se preface că vomită și dau să o lovesc în joacă. Jamie închide.

— E de acord, îi zic.

Sasha râde. Mă uit la ceas. Mai sunt zece minute. Mă așez iar.

— O să-ți placă la nebunie părul.

*

A doua zi, la școală, îi spunem lui Alex că e aiurea că nu-l mai vedem deloc. Facem tot felul de glume pe care el nu le înțelege, pentru că își petrece majoritatea timpului cu Trina. A doua zi, mergem la film și Angie îl aduce pe Dave cel Fițos, dar nimeni nu-i spune lui Alex s-o invite pe Trina. Sasha stă lângă Alex la film și mănâncă amândoi dintr-o găletușă cu floricele. Alex rămâne peste noapte la Jamie acasă. Jamie îi spune lui Alex că n-o place pe Trina. Că nimeni n-o place pe Trina. Că toată lumea o place pe Sasha. Că Sashei îi e dor de el.

De-abia lunea următoare, după ce Alex s-a despărțit de Trina și o ține iar de mână pe Sasha pe Scările spre Nicăieri, înțeleg ce am făcut. Nu-mi dădusem seama că eu și prietenii mei avem atât de multă putere unii asupra celorlalți, că putem să-l facem pe Alex să se răzgândească la fel de ușor cum am vopsit-o pe Sasha. Am creat în grupul ăsta ceva mai puternic decât am putea face fiecare dintre noi, separat. Deasupra noastră, în jurul nostru și printre noi există o forță care ne ține legați, țesuți, lipiți. Dacă e să ne despărțim în viitor, va părea foarte simplu din exterior, o distanțare, o rupere a legăturii. Dar, în interior, am fi sfâșiați și fărâmițați, pe măsură ce legăturile care ne țineau laolaltă se vor destrăma.

Ne-am îndepărtat, vom spune. A fost un accident.

Stau pe Scările spre Nicăieri cu prietenii mei și râdem. E primăvară și vântul ne ciufulește părul ca niște degete iubitoare. Stăm așa de aproape unii de ceilalți, că ne atingem mereu. Ne atingem cu acea lejeritate care vine numai din dragoste. Noah și Alex fac skandenberg cu degetele. Angie mă înghiontește și mă întreabă ce fac după ore. Brooke se apleacă și îi admiră părul Sashei. Am stat așa în 100 de alte zile și credem că vom mai sta așa cel puțin încă 101.

Așa sunt prietenia adevărată și dragostea, dar eu știu ceva ce ei nu știu; cât de periculoasă poate fi prietenia, cât de dăunătoare poate fi dragostea.

patruzeci și unu

Dorm în patul meu, visez ceva ce nu îmi voi aminti peste câteva momente, pentru că începe să-mi sune telefonul. Lumina ecranului în întunericul nopții mă trezește la fel de rapid precum țârâitul soneriei. Încerc să-mi găsesc telefonul pe noptieră și, undeva, într-un colț al minții mele, observ ora târzie de pe ecran, încercând să-mi dau seama din ce vis tocmai m-am trezit. Strâng degetele în jurul telefonului și îl apropii de față, ca să pot să citesc.

Finny.

Visul s-a risipit și tot ce mai rămâne e realitatea numelui lui Finny strălucind în întuneric. Mă ridic în capul oaselor. Telefonul țârâie din nou.

— Alo?

— Frate, e o gagică.

Nu recunosc vocea sau râsul de pe fundal.

— Alo? zic iar.

Logica mea adormită crede că, dacă eu zic ce trebuie, la fel va face și persoana care sună.

— Bună, ce fa…?

Aud pe cineva țipând și foindu-se, după care se lasă liniștea. Mă uit la telefon, care mă informează conștiincios că toată conversația a durat cincisprezece secunde. Clipesc și telefonul sună iar. Finny. Apăs pe buton. Îl aduc la ureche.

— Alo?

— Autumn? Îmi pare rău.

— Finny?

— Da, eu sunt.

Îmi las capul să cadă pe pernă și închid ochii. Mă simt ușurată, dar sunt prea obosită ca să-mi dau seama de ce. Dar e el, așa că totul e bine.

— Ce-a fost asta?

— Niște tipi mi-au luat telefonul — sunt la o petrecere —, cred că te-au sunat pentru că ești prima persoană din agendă…

— Sunt prima persoană din agenda ta?

Simt cum mi se formează un zâmbet pe buze și sper că nu-mi simte în voce că sunt plăcut surprinsă.

— Păi, da. Sunt în ordine alfabetică. Știi tu.

Vocea i se frânge spre final.

— Ah, da.

Mă frec la ochi și oftez.

— Încă sunt adormită.

— Îmi pare rău.

— E în regulă. Serios.

— Sunt beți și se poartă ca niște idioți. N-o să se mai repete.

— Ești și tu beat?

— Nu, eu conduc.

— Asta e bine.

Nu știu ce am vrut să spun cu asta, dar mi se pare adevărat, așa că o spun.

— Stai puțin, zice el. Iar îi e rău? îl aud întrebând pe cineva.

O voce de fată îi răspunde.

— OK, spune Finny. Hei, Autumn?

— Da?

— O să te las să dormi, bine? Îmi pare rău pentru mai devreme.

— E OK. Noapte bună.

— Noapte bună.

Aștept să închidă el. Aud zgomotele de la petrecere pe fundal. Număr încet până la trei și încă îl aud respirând.

Închide.

Las telefonul să cadă pe jos, mă rostogolesc și îmi îngrop fața în pernă. Simt o durere în piept care pulsează odată cu bătăile inimii. Când a răsunat vocea lui în camera asta, în întuneric, pentru ultima dată? Un fluviu de amintiri mă izbește în plin. Noi, niște copii mici, dormind îmbrățișați ca niște pui de iepuri. Mai mari, ne șoptim secrete unul altuia noaptea. Punem degetul pe buzele celuilalt, ca să înăbușim chicotelile. Disperarea noastră când mamele ne zic că suntem prea mari ca să mai dormim în același pat. Finny care îmi face semne cu lanterna de la fereastra lui și eu care iau paharul și-l pun la ureche. „Mă auzi?“

Dragostea pe care am încercat s-o reprim sparge barajul și se revarsă peste mine, îmi face degetele să amorțească și pumnii să mi se încleștеze, în timp ce îi șoptesc numele în pernă.

— Finny, zic în întunericul singuratic. Finny. Finny al meu.

Mă cutremur brusc și ochii mi se închid din cauza durerii cauzate de dragostea pentru el. Finny. Finny al meu.

patruzeci și doi

În ultima zi de școală, eu și Jamie ne sărutăm în piscina lui după ce restul au plecat. Marginea de ciment îmi intră în spate când el se lipește de mine. Am o mână pe șortul lui și simt cum i se încordează mușchii. Îmi vine să-l mușc de umăr, dar nu i-ar plăcea. În schimb, îmi apropii buzele de ale lui și el își strecoară limba printre ele. Gemetele lui vibrează în gura mea.

— Jamie, te iubesc, îi spun.

— Cât de mult? mă întreabă și se lipește și mai mult de mine.

— Foarte mult.

Dorința mă cuprinde iar și îi sărut umărul.

— Te rog? îmi zice, dar, când se împinge în mine, cimentul îmi julește pielea.

— Au!

— Vrei să intrăm?

— Da.

Mergem desculți până în casă. Mi se pare că inima îmi bate între picioare. Julitura mă doare și mi s-a făcut pielea de găină. Înfrigurată de la aerul condiționat, dau să mă ascund sub pături când ajungem în camera lui.

— Nu, zice el. O să-mi uzi cearșafurile.

— Mi-e frig.

— Atunci scoate-ți costumul de baie.

— Da, vezi să nu.

Se întinde lângă mine și se uită în ochii mei. Stăm pe pat, față în față.

— Autumn, îmi zice și îi citesc în privire ce vrea fără să fie nevoie să rostească vreun cuvânt.

— Jamie, eu…

— E ridicol. Uită-te la noi.

— Nu poți doar să mă săruți?

— Vreau să fac dragoste cu tine.

Nu pot să răspund nimic. Nu pot să-i spun că și eu vreau să fac dragoste cu el. Nu pot să-i spun că nu vreau să fac dragoste cu el. Nu zice nimic. Mă întreb ce crede că gândesc acum, când ne uităm unul la altul. Poate crede că iau în calcul ideea, că mă hotărăsc dacă sunt gata sau nu.

Ar fi putut să mă întrebe dacă vreau să mergem pe acoperiș și să încercăm să zburăm. Ar fi putut să sugereze să mergem la aeroport, chiar acum, și să cumpărăm două bilete spre Paris. Nu că nu mi-ar plăcea ideea, doar că nu se poate.

— Nu putem să facem sex pur și simplu.

— De ce nu?

— Pentru că...

Nu-mi găsesc cuvintele să-i explic ceva ce e așa de evident pentru mine.

— Ce pot să fac ca să simți că e momentul potrivit? mă întreabă Jamie.

— Am nevoie de...

Nu știu de ce am nevoie, așa că zic ceva la întâmplare.

— Am nevoie de timp.

— Cât de mult timp?

Ne uităm unul la celălalt. Privirea lui e serioasă, pare să calculeze ceva. Îmi analizează fața.

— Un an.

— OK.

— OK?

— După absolvire.

— OK.

Jamie mă sărută.

Poate peste un an îmi voi fi dat seama de ce am nevoie cu adevărat. Poate, dacă n-o să-mi dau seama într-un an, n-o să-mi dau niciodată. Poate atunci o să fie mai bine pur și simplu să cedez.

Jamie mă sărută. Închid ochii și mă pierd în senzația pur fizică a căldurii, a pielii noastre, a respirației. De-abia avem ceva pe noi, suntem în pat, suntem îndrăgostiți și aproape că facem sex. Aproape că e ce trebuie.

patruzeci și trei

S-ar putea ca mama să fie nevoită să se întoarcă la spital. Mătușa Angelina e la telefon cu doctorii. Mama plânge în bucătărie. Eu stau pe scări. Tata e la birou, dar se va întoarce acasă cât poate de repede.

Nu am voie să intru în bucătărie. Nu ar trebui să știu. Dar serios, eu sunt mereu prima care află. Hainele mele spălate încep să apară în fața ușii într-un coș, în loc să fie aranjate în sertar. Legumele congelate gata tăiate iau locul conopidei, ardeilor și dovleceilor proaspeți. Lasă câteva vase în chiuvetă peste noapte. Nu e machiată când vin eu acasă după-amiaza.

Și am învățat că, dacă încerc să-i avertizez pe cei din jur, îmi râd în față. Nu văd că tensiunea și perfecțiunea ei sunt singurele lucruri care o mai țin la suprafață. Până și mătușa Angelina se încruntă și zice că dacă mama învață să o lase mai moale o să-i facă bine, că poate în sfârșit începe să se mai relaxeze.

Mătușa Angelina închide. Aud scaunul hârșâind pe podea. Mătușa Angelina vorbește încet cu mama. Vocea mamei răspunde pițigăiat, apoi amuțește.

Mie și lui Finny ne plăcea la nebunie să le ascultăm povestind cum s-au cunoscut, pentru că povestea nu era niciodată la fel. Mătușa Angelina ne-a spus că mama a salvat-o în timpul unui viscol sau că au rămas blocate în Roata Mare împreună și au trebuit să coboare pe schele. S-au salvat una pe cealaltă de la înec, s-au cunoscut în culise la un concert Rolling Stones și au fost înghesuite în același vestiar împreună în prima zi de liceu și, până să fie salvate de omul de serviciu, au devenit cele mai bune prietene.

Mama mi-a spus că stăteau una lângă cealaltă la ora de mate, în clasa a opta. Altă dată a zis că erau în clasa a șaptea.

Plânsetul mamei e mai liniștit acum. Deși nu am asistat niciodată la o criză de-a mamei, mi le pot imagina suficient de clar. Mama stă cu capul în mâini și cu coatele pe masă. Mătușa Angelina o mângâie pe păr.

Se iubesc aproape de când se știu, dar nu sunt îndrăgostite. Sunt pline de pasiune și devotate. Le leagă ceva și se echilibrează una pe cealaltă — haosul vieții Angelinei și întunericul dinăuntrul mamei, puterea Angelinei și voința mamei.

Îmi imaginez degetele Angelinei mângâind părul mamei și rămânând acolo.

— Te iubesc, îi zice.

O va iubi mereu.

*

Tata intră în casă prin față. Are servieta în mână. A ajuns mai repede decât mă așteptam. Relația lui cu mama a început în primul an de liceu, ca a mea cu Jamie. Pe ei nu știu ce îi leagă.

— Bună, Autumn.

— Bună, tată.

— Zi grea, nu?

Nu sunt sigură dacă se referă la mine, la mama sau la noi toți.

— E în bucătărie, îi zic.

Dă din cap. Se uită la mine.

— Tu ești bine?

— Da.

Sunt întotdeauna bine. Prin comparație.

Nu-mi pot imagina cum e să nu mai vrei să trăiești. Nu-mi pot imagina cum e să nu crezi că lucrurile vor sta mai bine într-o zi. Nu-mi pot imagina că nu mai e nimic de văzut, nimic care să mă țină pe pământ. Atâta vreme cât vreau să trăiesc înseamnă că sunt bine.

Tata intră în bucătărie. Mătușa Angelina iese.

— Hei, puștoaico, mi se adresează.

Nu îi răspund.

— Totul o să fie bine, îmi spune.

Știu asta. Totul e deja bine. E mereu bine. Totul e bine, bine, bine.

Dau din cap că da.

— Vrei să-l sun pe Finny? mă întreabă.

E posibil să fi tresărit, nu sunt sigură. Pe fața ei se citește o reacție, așa că ceva tot trebuie să fi făcut.

— OK, îmi zice.

— Nu e ce crezi, îi spun.

Îl vreau. Vreau să fie aici și îi vreau și pe Jamie, pe Sasha, pe Angie, pe Noah, pe Brooke, pe bunica mea care a murit acum multă vreme. O vreau pe mama. Vreau ca mama să fie bine, bine cu adevărat. Vreau acel lucru la care se referă ceilalți când zic că sunt bine.

Mătușa Angelina dă din cap. Pentru o clipă, un colț al buzelor i se ridică ușor.

— Iubirea e foarte complexă, îmi zice.

Încuviințez în tăcere. Apoi îmi pun capul pe genunchi și nu plâng.

patruzeci și patru

Am în față un pahar cu rom, cola și trei cuburi de gheață. Brooke toarnă cola în paharul lui Noah. Jamie stă lângă mine la masa din bucătăria noastră. A luat deja o gură din băutura lui, dar am protestat toți și am zis că trebuie să luăm prima gură în același timp.

Mama e încă la spital și tata e plecat în delegație. E prima dată când rămân singură mai multe zile. În fiecare seară trebuie să-i dau un semn mătușii Angelina. Vrea să știe cum mă simt și dacă doresc să iau masa cu ei. Sunt bine și mereu am alte planuri, ca în seara asta.

Jamie și ceilalți au parcat după colț, ca mătușa Angelina să nu vadă toate mașinile pe aleea din față. Sora mai mare a lui Brooke ne-a cumpărat alcool. Niciunul dintre noi nu a mai băut de la revelion. Am hotărât că a venit momentul să mai încercăm o dată.

— OK, zice Brooke.

Ridicăm cu toții paharele. Cuburile de gheață din paharele noastre clincăne, ca o melodie care și-a pierdut ritmul.

— Pentru noi, zic și îmi amintesc toastul lui Jamie de Crăciun.

Chiar vorbesc serios. Mă uit la fiecare dintre ei. Coborâm paharele. La început băutura pare să aibă același gust, ca și cum ar fi doar cola în pahare, dar, când înghit, simt cum îmi arde gâtul și cum stomacul îmi e cuprins de căldură. Angie se strâmbă. Alex tușește. Jamie mai ia o gură.

— E OK, zice Noah.

Mai iau și eu o gură.

*

Alex încearcă să-i prindă părul Sashei la spate. Are o perie, un pumn de agrafe și un elastic.

— O să arăți fabulos, scumpo, absolut fabulos, îi zice.

Stăm pe jos, în sufragerie, ne uităm la ei și la televizor și râdem. Îmi simt capul greu și ușor în același timp. Sunt fericită. Îmi iubesc prietenii.

— Au! face Sasha.

— Baba suferă la frumusețe, scumpo, zice Alex.

Râdem iar. Îmi ridic paharul și Brooke se apleacă spre mine să-l umple. Câțiva stropi de rom mi se preling pe braț și Jamie se apleacă să-i lingă.

— Scârbos, îi zic.

Îmi șterg saliva de pe braț și mă uit urât la el. El îmi zâmbește larg. Brooke îmi umple paharul cu cola și îl duc la buze. Gheața din pahare s-a topit de mult, dar nimănui nu-i pasă. La televizor, o mașină se dă peste cap și ia foc.

— Oh, nu! zic.

— Ce? întreabă Jamie.

— A murit.

— Nu, e mașina spionului rus.

— Ah.

Jamie se apleacă spre mine și îmi linge iar brațul.

— Nu mai face asta, îi zic.

Îl împing. Toată lumea râde. Încerc să mă ridic și sunt nevoită să mă țin de marginea canapelei. Râd din nou.

— Mă duc să mă spăl pe braț.

— Ce? întreabă Jamie.

— M-ai lins pe braț de două ori. Trebuie să mă spăl.

— Ba nu.

— Mă duc să mă spăl chiar acum.

Dau drumul canapelei și mă îndrept spre baie. Picioarele nu mă ascultă; se duc în laterale și mă aruncă în față înainte să fiu pregătită.

— Mai adu-mi niște chestii din alea de păr, scumpo, îmi cere Alex.

— Tot n-ai terminat? întreabă Sasha.

Mă agăț de tocul ușii când ajung în hol și nu aud ce răspunde Alex. De la al doilea pahar, am fost cuprinsă de un sentiment de căldură, de fericire, de libertate, ca și cum aș face o baie fierbinte și aș fi invincibilă. Sunt deja la al patrulea pahar și ceva mustește în mine, ca un râs captiv în piept, mă gâdilă în timp ce încearcă să se elibereze.

Merg la baia de sus, e preferata mea datorită căzii cu picioare metalice. Când aveam zece ani, puteam să stau pe spate, cu picioarele sprijinite la un capăt și cu capul la celălalt, încăpeam perfect. Acum trebuie să-mi îndoi genunchii. Intru în cadă și mă tot foiesc până găsesc o poziție confortabilă. După care trebuie să mă foiesc din nou, ca să-mi scot telefonul din buzunar.

Încerc să-mi găsesc iar o poziție confortabilă cât timp sună telefonul. Când el răspunde, mă opresc.

— Autumn?

— Finny, bună, șoptesc.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Sunt beată.

— Ah, răspunde. Ah, repetă după o clipă.

Simt cum mă cuprinde un val de mândrie; l-am surprins pe Finny. Și m-am îmbătat, ca el. Râd, după care îmi aduc aminte că încerc să nu fac gălăgie.

— Acum știu de ce faci asta, îi șoptesc.

Îmi acopăr gura cu mâna și încerc să nu râd.

— Unde ești? mă întreabă.

— În cadă.

— În a cui cadă?

— A mea. Cea cu picioare. Mă ascund de prietenii mei.

— De ce?

— Ca să pot să te sun pe tine, prostuțule.

Râde o clipă, apoi oftează. Mă încrunt și încep iar să mă mișc. Marginile de porțelan îmi rănesc coatele.

— A fost urât din partea mea să zic asta?

— Nu urât. Doar adevărat.

— Dar tot trebuie să-ți spun de ce te-am sunat.

— De ce m-ai sunat?

— Vii și tu mâine-seară, când mergem s-o vedem pe mama?

— Vrei să vin?

— Da.

— O să vin, dar trebuie să-mi promiți două lucruri.

— Bine.

— În primul rând, după ce închidem, vreau să te duci jos și să bei un pahar mare cu apă. Și înainte de culcare, să mai bei unul.

— De ce?

— Ca să nu-ți fie chiar foarte rău mâine, sper.

— OK.

— Numărul doi e foarte important, Autumn.

— OK.

— Să nu faci sex cu Jamie când ești beată.

Închid ochii. Știu ce vreau să spun, dar nu zic nimic. Cuvintele nu-și găsesc drumul prin ceața din mintea mea, cât să-mi părăsească buzele. E ceva aici, ceva important, dar nu pot să-mi dau seama ce e.

— Autumn?

— Nu aveam de gând.

Cuvintele se rostogolesc din gura mea ca niște pietre care cad în apă — unu, doi, trei, patru.

— OK.

Nimeni nu mai zice nimic. De jos se aude o bufnitură, urmată de râsete.

— Oricum voiam să vin joi, îmi zice.

— Eu și Jamie o să facem sex după absolvire.

Pauză. Îi aud respirația.

— De ce atunci?

— Nu știu.

Vreau să îi spun că e în regulă, că așa trebuie să se întâmple.

— Cât ai băut? mă întreabă.

— Trei pahare și mai am unul început jos.

— Cred că ar trebui să te oprești după ăsta.

— Mereu îmi spui ce să fac.

— Promite-mi, zice Finny.

— Îți promit.

— Bine.

— Ar trebui să mă spăl pe braț. Trebuie să închid.

— De ce te speli pe braț?

— M-a lins Jamie. De două ori.

— Face asta des?

— Nu. Și el e beat.

— Nu uita să bei apă.

— Nu uit. Pa.

— Pa.

Jos, spionul cel bun zboară într-un elicopter împreună cu fata. Am uitat să iau „chestii de păr“ pentru Alex, dar Sasha își ține capul pe umărul lui și Alex nu observă. Brațul e roșu și mă mănâncă acolo unde l-am frecat cu apă fierbinte, dovadă că m-am dus sus să mă spăl. Mă așez lângă celălalt băiat de care sunt îndrăgostită.

— Ce-i asta? mă întreabă.

— Un pahar cu apă. Vrei?

— Sigur.

Îi dau paharul meu. Ia două guri și mi-l dă înapoi. Beau restul și mă așez lângă el. Își sprijină capul de al meu. Spionul o sărută pe fată și începe muzica. Ecranul devine negru.

În noaptea asta o să dorm cu Jamie în patul meu, dar n-o să facem sex. De dimineață, o să mă sărute, o să-i simt respirația pe gât și o să-mi îngrop fața în umărul lui. Angie o să vomite în baia de pe hol. Și lui Alex o să îi fie rău. Mie și lui Jamie n-o să ne fie rău. Aceia dintre noi care vor putea să mănânce o să prăjească ouă și, cu ochii încețoșați, o să ne uităm la știrile de dimineață de pe canapea. Nimeni nu o să zică mare lucru. Nici eu n-o să le spun că o să merg s-o văd pe mama mai pe seară. După ce ei o să plece, o să mă simt ușurată și o să mă culc la loc.

Pe seară, o să-mi pun o fustă și o să mă duc la casa de alături. O să refuz când Finny o să-mi ofere locul din față. Mătușa Angelina o să pună o melodie veche, pe care nimeni nu va fredona. O să mă uit la ceafa lui Finny până când ajungem la spital pentru că e acolo, chiar acolo, și oricum avea de gând să fie.

patruzeci și cinci

Cred că am citit fiecare carte de la bibliotecă. Fiecare roman adică. Fiecare roman pe care vreau să-l citesc. Sau pe care sunt dispusă să-l încerc. Dacă cineva mi-ar fi spus acum zece ani că e posibil, n-aș fi crezut. Cărțile sunt infinite.

Învârt raftul pe care scrie cu litere mari NOUTĂȚI. Aerul condiționat e prea rece, am pielea de găină. Mama e din nou acasă. Tata e la birou. Mâine e 4 Iulie.

Raftul nu e nou; scârțâie când îl întorc. Peste două zile o să mergem să vedem o universitate cu toții — mama, mătușa Angelina, Finny și cu mine. Trebuie să găsesc ceva de citit sau n-o să rezist patru ore lângă el, învăluită de parfumul lui, fermecată de expresia lui în timp ce se uită pe geam.

În cele din urmă iau o carte la care m-am mai uitat de două ori. Poate e bună, suficient de bună ca să mă pot agăța de ea și să mă ducă în altă lume măcar câteva ore.

Am mai avut un control la doctorul Singh ieri. Tot ce a făcut a fost să dea din cap și să-mi reînnoiască rețeta. Mă gândesc la casa visurilor mele, unde toată mobila — mesele, scaunele și patul — e făcută din cărți. Mă întreb dacă și la asta ar da din cap. Poate m-ar întreba ce înseamnă cărțile pentru mine. I-aș spune că sunt modul prin care pot să trăiesc altă viață; că sunt îndrăgostită și de fostul meu prieten cel mai bun și de iubitul meu și că am nevoie să cred într-o altă viață. Ar scrie ceva în dosar.

Pe drumul spre casă, de la cabinet, am întrebat-o pe mama dacă s-a gândit vreodată că aș avea nevoie să mă internez și a început să plângă. N-a oprit mașina, nici măcar n-a încetinit. Doar s-a uitat drept în față și a plâns.

— Îmi pare rău, i-am zis.

— Mie îmi pare rău.

Nu pentru lacrimi și-a cerut scuze, ci pentru ceva mai important, ceva ce mi-a transmis, ce mi-a făcut, ce mi-a ascuns.

— E în regulă, i-am zis.

Nu era vina ei.

Pe ultimul raft e o colecție mică de haikuuri. Colecțiile de poezie ar putea fi o idee bună. Poeziile pot fi citite de mai multe ori și studiate.

Jamie vine din spatele meu. Se lipește ușor de mine.

— Ai terminat? mă întreabă.

— Nu.

— OK, îmi zice și îmi simt dragostea pentru el, un loc mic, ascuns între stomac și plămâni; palpită puțin, după care se liniștește iar. Dar nu mai am mult, adaug.

Nici nu m-am întors să mă uit la el.

— Avem timp, îmi spune.

Mergem la film. O să mâncam hamburgeri la mall și Jamie o să râdă de modul în care îmi mănânc cartofii.

Jamie o să-și depună dosarul la alte facultăți. Nici nu o ia în calcul pe cea la care mergem poimâine. Facultatea asta e singura pe care mi-o permit și care are un program de scriere creativă. Jamie are încredere că oricum nu contează deloc; o să mă ia de soție cum terminăm facultatea. Deja am ales o casă la câteva străzi de mine. Are ușa de la intrare galbenă; de-asta îmi place. Lui îi place pentru că îmi place mie.

Iau Clopotul de sticlă. Mi-a fost prea frică s-o citesc, dar o parte din mine e suficient de enervată de clișeu ca să trec peste frica asta.

— Gata, îi zic.

— Tare.

Mă întorc spre Jamie. Îmi zâmbește. Câteva șuvițe de păr negru îi cad peste ochii verzi. Îmi aduc aminte când l-am văzut pentru prima dată pe trepte, cum m-am uitat la el, de parcă nu puteam crede că există o față așa de frumoasă.

— Ce e?

— Arăți bine azi.

— Mi-ar plăcea să iei în calcul măcar ideea de a merge la Springfield, îi spun.

— O să rezistăm. O să te sun în fiecare noapte, înainte de culcare.

— O să-mi fie dor de tine.

— Bun, atunci n-o să mă părăsești pentru vreun poet.

Afară, aerul fierbinte ne învăluie ca o membrană, atât de înecăcios încât pare palpabil. Dispare orice fior.

— Știi, nu trebuie să mergi acolo, îmi zice Jamie.

— Ba da.

Jamie vrea în continuare să devin profesoară. Vrea măcar să fac câteva cursuri de pedagogie. Nu spune nimic. În mașină aerul e închis și Jamie coboară geamurile înainte să pornească motorul. Jamie nu-mi înțelege nevoia de a mă specializa în scriere creativă. Sau nevoia de a scrie. Dar a acceptat asta și știu că sunt o norocoasă. Și cred că e suficient.

patruzeci și șase

A existat un moment, după ce am terminat turul campusului, când eu și Finny am rămas singuri, lângă fântână. Soarele părea să decoloreze totul în jur, învăluindu-ne într-un alb strălucitor, orbitor. Când mai adia vântul, stropii de apă din fântână ne răcoreau, așa că am rămas acolo, așteptându-le pe mame, care făceau poze, înainte să ne putem întoarce la hotel. Mă uitam în jur, la orice altceva decât la el, când a spart tăcerea.

— Cum ți se pare? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri.

— Îmi place, dar nu sunt sigură că aș fi fericită aici.

— Ai fi.

M-am uitat la el. El se uita la mine.

— De ce? îl întreb.

A fost rândul lui să ridice din umeri.

— Sunt mulți copaci, mi-a răspuns.

*

Ne îndreptăm spre casă. Finny conduce. M-a mirat — deși n-ar fi trebuit — când mătușa Angelina a zăngănit cheile de la mașină și l-a întrebat dacă nu

vrea să conducă el. Mi-a oferit locul din față, să-mi întind picioarele. În spate, mamele sunt emoționate. Vor să vorbească despre Crăciunul acela când a fost o pană de curent sau despre echipa lui Finny de fotbal din clasa a cincea ori despre poezia despre zâne moarte pe care am scris-o când aveam zece ani.

— Vă amintiți prima voastră zi de școală? ne întreabă mama.

— Nu, îi răspund eu.

— Eu da, zice Finny.

— Ai fugit fără Finny, povestește mătușa Angelina. El se tot agăța de fusta mea în ușă și tu pur și simplu ai fugit dincolo de grădiniță, spre barele de cățărat de la locul de joacă.

— Unde te-ai atârnat cu capul în jos și m-ai speriat de moarte, adaugă mama.

Nu doar că nu-mi amintesc; nici măcar nu cred că s-a întâmplat așa ceva. Mi-era extrem de frică să fiu departe de Finny și el se simțea ca acasă oriunde se ducea.

— Cred că ați încurcat personajele, le zic.

— Purtai fustă și toată lumea ți-a văzut chiloții, spune mama.

— Tu ai fost mereu cea mai curajoasă, adaugă mătușa Angelina.

— Chiar așa a fost, zice Finny, fără să-și ia ochii de la drum.

Nu mă vede când mă uit la el.

Nu-mi amintesc să fi fost eu cea curajoasă. Îmi aduc aminte că mi-era teamă că o să mă părăsească într-o zi. N-aș fi plecat niciodată fără el.

*

— Dar ție? îl întrebasem.

Stăteam pe marginea fântânii. Mamele încă făceau poze. Mă uitam la ele cum se tot duceau dintr-un loc în altul.

— Și mie îmi place, mi-a răspuns.

— Serios?

— Da, și nu e foarte departe de casă.

A făcut o pauză, timp în care m-am uitat iar la el. El nu se uita la mine.

— Dar cred că o să merg la Medicină, la New York.

Finny la New York, în locul meu. Până atunci, eu mă voi fi întors deja și mă voi fi căsătorit cu Jamie. E amuzant că lucrurile nu ies așa cum ai crezut.

— O să porți helancă și o să bei cafea și pentru mine? îl întreb.

— Nu-mi place cafeaua, îmi răspunde și râd ușor.

— Știi ce? Nici mie.

Începem amândoi să râdem.

Mamele ne-au făcut o poză, dar nu ne-am dat seama. Erau departe și noi de-abia ne vedeam, împreună, pe marginea fântânii. Eu mă uit în pământ; el se uită la mine. Părem că stăm împreună în fiecare zi.

Pe drum spre casă, mă uit pe geam și privesc copacii, ca niște semne care ne spun cât de departe am ajuns și cât mai avem de mers.

patruzeci și șapte

Pe 8 august nu se întâmplă nimic.

Fulgerele nu lovesc pământul. Nicio bătrână nu apare la ușă, să ne avertizeze. Finny nu vede un câine negru care se uită fix la el când iese din mașina roșie. Nimeni nu zice nimic profetic sau ironic. Nu ne trezim în întuneric și nu auzim treisprezece bătăi de ceas.

Oare Finny a simțit ceva? S-a schimbat ceva fără nume în el? Oare i s-a părut tot anul trecut ca o după-amiază târzie, în care lumina înaintează ușor pe podeaua din camera lui, din ce în ce mai slabă, până când nu mai rămâne decât un văl gri subțire între zi și noapte?

Oare eu am simțit ceva? Am știut?

Ca toate lucrurile care au devenit istorie, acum mi se pare că am știut mereu, ca și cum pe tot parcursul poveștii ceva pândea din umbră. Povestea din spatele poveștii.

patruzeci și opt

În prima zi de școală, eu și Jamie trecem cu mașina pe lângă stația de autobuz și bobocii ne par niște copii. O fată cu păr negru și bocanci își târșâie picioarele și se uită urât în jos. Sper că e o să fie bine.

— Suntem în clasa a douăsprezecea! strigă fetele.

Băieții ne imită și își dau ochii peste cap. E insuportabil de cald pe Scările spre Nicăieri, dar o să trebuiască să stăm aici înainte de ore și în pauza de prânz, ca bobocii să știe că n-au voie. Stăm împreună înainte să sune primul clopoțel și vorbim despre cum ne-am dat seama că, într-un fel, e ultima noastră vară. Vara viitoare nu vom mai fi copii în niciun fel. Aproape suntem acolo, la linia de sosire spre care am alergat toată viața. Suntem aproape adulți; viețile noastre stau să înceapă.

Sunt în grupa de scriere creativă a domnului Laughegan.

— Ți-am zis că o să te mai văd aici, îmi spune când intru în clasa lui micuță cât o debara.

Ne spune să scriem o pagină despre ce fruct sau legumă am fi. Eu aș fi un kiwi, evident.

Mai merg și la un curs de literatură care îmi trebuie pentru facultate, două de engleză și niciunul de mate. E aproape mai mult decât pot duce.

Dar mai am și o oră de sport, un curs tematic numit sporturi pe viață. Ar trebui să fie despre sporturi pe care le poți face toată viața, ca bowlingul sau mersul pe jos. M-am înscris pentru că părea ușor.

Nu sunt sigură de ce s-a înscris și Finny. El e bun la toate sporturile; nu-mi pot imagina de ce și-ar dori o oră cu atât de puțină activitate. Deja stau în

tribune când intră el în sală. După ce profesoara își notează numele lui, se așază în fața mea. Nu sunt sigură că m-a văzut.

În timp ce doamna Scope ne spune care sunt cerințele ei, ce o să facem și când, mă uit la ceafa lui Finny. Probabil mama lui crede că ar trebui să se tundă, dar mie îmi place când îi mai crește părul puțin. La finalul discursului, doamna Scope ne spune că trebuie să ne alegem un partener pentru tot semestrul, cineva cu care să jucăm shuffleboard și care să țină scorul la biliard. Toți se uită în jur și șușotesc, încercând să-și găsească partener cât mai repede, ca să nu fie lăsați pe afară. Finny se întoarce și mă privește fix în ochi.

— Vrei? mă întreabă.

— Sigur.

Mă gândesc la cum am stat lângă el în stația de autobuz în prima zi din clasa a noua, prea jenată să-l salut. Atunci n-am fi putut fi parteneri și poate nici anul trecut. E în continuare cel mai popular băiat din liceu și eu sunt în continuare iubita liderului proscrișilor, dar, din moment ce suntem singurii de-a douăsprezecea din clasă, putem să fim parteneri de sport; n-o să pară nimic ciudat.

Doamna Scope notează fiecare pereche și ne spune că restul orei putem să aruncăm la coș sau să stăm în tribune. Unii dintre elevi se ridică, alții se duc și mai sus, să bârfească în câte un colț. Eu și Finny nu ne mișcăm. Se întoarce iar spre mine. Nu am voie să port coroniță la sport și mă simt ciudat de expusă în fața lui.

— Deci suntem într-a douăsprezecea, îmi spune.

— Da, îi răspund.

patruzeci și nouă

Angie și Dave cel Fițos au făcut sex în al doilea weekend după începerea școlii.

— Unde ați făcut-o? o întreabă Sasha.

E pauza de prânz și băieții se aruncă pe teren, se îmbrâncesc și inventează porecle. Simt treptele calde prin blugi. Îmi amintesc cum am mai stat o dată aici, în aceeași poziție, și am ascultat povestea lui Brooke.

— Eram în mașina lui, zice Angie. Nu am plănuit nimic. Pur și simplu s-a întâmplat.

Dar nu pare supărată; pare frumoasă. Obrajii ei palizi sunt mai plini de viață și ochii îi strălucesc.

— Serios? o întreb.

Nu înțeleg cum poți să faci sex din întâmplare. După ce eu și Jamie ne sărutăm o vreme, îi spun că ar trebui să ne oprim, pentru că asta trebuie să zică fata la un moment dat. Dar nu i-am zis niciodată să ne oprim pentru că aș fi crezut asta cu adevărat. N-am uitat niciodată că suntem în mașina lui, că nu e momentul potrivit.

— A durut ca naiba, nu? întreabă Brooke.

— Păi, sinceră să fiu, am vomitat, răspunde Angie.

— O, Doamne! zic eu.

Se uită la mine și râde.

— Și el, știi tu... terminase? întreabă Brooke.

— Da, răspunde Angie. Dar a fost imediat după.

— Ai vomitat în mașina lui? întreabă Sasha.

Angie scutură din cap.

— Nu. M-am întors, am deschis ușa și am vomitat afară.

— Ah, zic eu.

Nu știu ce altceva să zic, dar Sasha continuă.

— Stai, dacă nu plănuiserăți să se întâmple, ați folosit protecție?

— Păi, nu. Dar am făcut-o o singură dată și data viitoare o să luăm niște prezervative sau, nu știu, ceva de genul ăsta.

— E suficient s-o faci o singură dată fără, îi zice Brooke.

— Îhî, aprobă Sasha. Și trebuie să vorbiți despre ce metode contraceptive o să folosiți, înainte să mai existe o dată viitoare.

— Fetelor, zice Angie și oftează. Nu-mi stricați bucuria.

Mă încrunt iar. Dacă nu i-a stricat bucuria faptul că a făcut-o prima dată pe bancheta din spate a unei mașini și că a vomitat pe stradă, nu știu ce altceva ar trebui să se întâmple. Nu reușesc să înțeleg cum poate Angie să fie fericită după ce și-a pierdut virginitatea într-un loc așa de banal. Nu înțeleg cum Dave nu și-a revenit când și-a adus aminte că n-au protecție. Brooke o strânge pe Angie în brațe.

— Scuze, îi zice. Suntem foarte fericite pentru tine, serios.

— Da, adaugă și Sasha.

— Bun, pentru că nu mă pot abține să nu zâmbesc și — oftează iar. Îl iubesc atât de mult, încât, de fiecare dată când mă gândesc cum m-a ținut în brațe după aceea, îmi vine să plâng.

Și eu aș plânge dacă aș fi în locul lui Angie, dar din alte motive. Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla așa ceva.

Pe drum spre casă, îi povestesc lui Jamie despre Angie. Ascultă fără să comenteze, cu ochii la drum.

— Adică, dacă ea e fericită, mă bucur pentru ea, îi zic. Dar nu ți se pare groaznic?

— Nu știu, răspunde Jamie. Cred că ar fi drăguț dacă ai vomita și tu.

— Poftim?

Jamie pare calm. Dă din umeri și zâmbește.

— Ți-aș ține părul și aș avea grijă de tine.

— N-o să vomit.

— Și nu vrei s-o faci în mașină. Știu, stai liniștită.

Jamie oprește mașina în fața casei mele.

— Păi, nu prima dată.

— O să luăm o cameră la hotel, spune Jamie și se uită în sfârșit la mine. Una foarte drăguță. O să ne îmbrăcăm elegant și o să mergem la o cină scumpă înainte.

— Sună... drăguț.

Îmi desfac centura de siguranță și mă întorc spre el. Jamie mă sărută și îmi dau seama că, în timpul cinei respective, o să-mi dea un pandantiv pentru brățara mea, ceva subtil, ce doar noi doi o să înțelegem. E romantic și mi-ar plăcea să nu mă fi gândit la asta, ca să fie o surpriză. Încerc din răsputeri să uit.

cincizeci

Jucăm badminton și tocmai am tresărit când chestia aia cu pene a zburat spre mine. Chiar dacă e fix lângă piciorul meu, Finny vine și o ia. Face câțiva pași înapoi și ridică racheta. Suntem prea multe perechi ca să putem folosi fileul, așa că ne-am împrăștiat prin sală.

— Mai încearcă o dată, îmi zice. O să ți-l arunc încet. N-are cum să te lovească.

Ridic ascultătoare racheta. Cu mișcări exagerate, Finny aruncă în aer chestia aia și mi-o pasează încet. Dau s-o lovesc și ricoșează din racheta mea, spre podea. Finny se aruncă s-o prindă, dar returul meu slab e prea mult până și pentru el. Ia chestia albă de pe podeaua galbenă și strălucitoare a sălii de sport și se uită iar la mine.

— OK, îmi zice. Acum a fost mai bine. Data viitoare încearcă să lovești în sus.

Se așază iar în poziția de joc.

— Dar nu direct în sus, adaugă.

De data asta lovesc fluturașul, care o ia spre stânga. Finny se repede să-l prindă și brusc zboară iar spre mine.

— Uau! strig.

Dau să-l lovesc, dar ratez și aterizează pe jos.

— Scuze.

Mă aplec și îl ridic. Mă gândesc că seamănă cu o mingiuță de cauciuc. Îmi plac mingiuțele alea. Dacă nu ar avea atât de multe pene, poate mi-ar plăcea jocul ăsta mai mult. Dar ar fi mai greu de văzut. Încerc să-mi imaginez mingiuța zburând prin aer. Poate dacă ar fi colorată mai intens...

— Autumn? zice Finny.

Mă uit iar la el. Îmi dau seama că am rămas cu ochii la minge.

— Scuze, zic pentru a doua oară în două minute. Am căzut pe gânduri puțin.

— Am văzut. Vrei să servești tu?

— Sigur.

Arunc fluturașul ușor în aer și văd cum cade. Îl lovesc și zboară în sus. Finny se aruncă în față și îl pasează spre mine, grațios, înalt și încet. Vine direct spre mine și, fără să fiu nevoită să fac vreun pas, îl lovesc iar în sus. Reușim să-l aruncăm de la unul la altul de cinci ori până când ratez din nou.

— A fost bine, zice Finny.

Doamna Scope fluieră și mergem spre ea, ca să ne punem rachetele într-o grămadă la picioarele ei. Eu și Finny mergem împreună, dar nu unul lângă celălalt. Rămân puțin în spate și păstrez distanța între noi.

— Ah, îi zic. Mama m-a rugat să te întreb ce vrei de ziua ta.

— Nu-mi pasă. Orice.

— Trebuie să-i spun ceva.

— Ăăă, mi-ar prinde bine niște teniși noi.

— O să-i spun să-ți ia o fermă de furnici, îi zic când ne îndreptăm spre vestiare.

Finny dă din umeri.

— OK. Vrei și tu una?

— Da, îi răspund, deși nici nu m-am gândit la asta până acum.

Aș putea s-o pun pe birou și să mă uit la ea când n-am inspirație pentru scris. Suntem aproape de uși. După ce mă schimb, o să merg la ora de literatură și n-o să mai vorbesc cu Finny, chiar dacă o să-l văd de departe, aici sau acasă.

— Ce faci de ziua ta? îl întreb.

— Ca de obicei, o să vină toată lumea pe la mine vineri, o să mâncăm și o să ne uităm la un film.

— Pare distractiv.

— Vrei să vii? mă întreabă Finny.

Mă opresc brusc. Finny se întoarce spre mine. Stăm în fața ușilor de la vestiare. Colegii noștri trec pe lângă noi ca să intre.

— Nu șt…

De-abia reușesc să leg două vorbe și nu pot să mă uit la el.

— Nu ar prea merge, nu?

Finny dă din umeri, dar nu zâmbește.

— M-am gândit să te întreb oricum.

— Da, știu, și eu te-aș invita, dar știi tu.

— Da, știu.

— Dar de ziua noastră efectiv o să mâncăm cu mamele, așa că...

Dau din umeri, nesigură cum să continui gândul ăsta.

— E în regulă, suntem OK, îl termină el pentru mine.

— Da. Suntem OK.

— Finn, Autumn, strigă doamna Scope. Vreți să întârziați?

Îmi dau seama că suntem singurii rămași în sală. Ne îndepărtăm unul de celălalt și ieșim pe uși diferite.

cincizeci și unu

— Trandafirul pe care mi l-ai dat de Crăciun încă înflorește, îmi zice Sasha.

Se așază pe scări lângă mine și își pune geanta între picioare.

— Așa se întâmplă, îi răspund.

E prima săptămână din octombrie. Am un talisman nou pe brățara de la Jamie și o fermă de furnici pe birou. Afară e puțin mai răcoare, dar tot e cald și câțiva copaci au început să-și piardă frunzele. Nu mai e așa de palpitant că suntem în clasa a douăsprezecea. Dar tot contează că suntem cei mai mari și cei mai cool. Toți ceilalți elevi sunt așa de mici și de stingheri; cum am putea să nu fim?

— Ce-ați zice să dăm o petrecere de Halloween anul ăsta? întreabă Brooke. Să invităm și alți oameni. Sora mea poate să ne mai ia băutură…

— Putem să ne costumăm? întreabă Alex.

— Nu, zicem eu și Sasha deodată.

O parte din mine se gândește că, acum câțiva ani, nici nu mi-aș fi putut imagina o petrecere de Halloween fără costume.

— De ce nu? întreabă Brooke.

— Eu n-o să mă costumez, afirmă Jamie.

— Nici eu, adaug și eu. Dar părinții mei se duc la nu știu ce tabără de consiliere de cuplu în weekendul ăla, deci...

— Sunt însărcinată, spune Angie.

Brusc ne uităm cu toții la ea. Stă în capul scărilor, tocmai a venit. Își poartă ghiozdanul pe ambii umeri, ca un copil. Șuvițele roz din păr s-au spălăcit și au mai crescut. Se uită la noi ca și cum tocmai am fi întrebat-o ceva.

— Deja? întreabă Sasha.

— Am făcut un test ieri.

Sună clopoțelul și ne ridicăm. Mergem cu toții spre ușă, dar băieții rămân în urma noastră. Fetele sunt cele care pun întrebări. Care sunt simptomele? Cum a reacționat Dave?

— Sunt obosită și mă dor sânii. Dar atât. A, și mi-a întârziat.

Ne spune că Dave a părut speriat, dar și entuziasmat.

— Mai că pare mândru de el, adaugă cu aceeași voce ciudat de egală.

Apoi râde și arată bizar de fericită.

cincizeci și doi

— O să dăm o petrecere de Halloween în weekendul în care o să fie ai mei plecați, îi zic lui Finny.

Aruncă mingea de ping-pong și o lovește încet.

— Da, am auzit, îmi răspunde.

Mingea sare și trece de mine.

— Da?

— Da. Știi că ar trebui să mi-o pasezi înapoi, nu?

— Scuze.

Mă aplec să iau mingea și o trimit spre el.

— Chestia e că am să-ți cer o favoare.

— Ce?

— Păi, chiar le-am zis alor mei că vreau să dau o mică petrecere de Halloween…

— Îhî.

Finny aruncă mingea ușor spre mine și mă întind s-o lovesc.

— Dar chestia e că o să fie mai mult decât o petrecere mică. Și îmi făceam griji din cauza mamei tale.

Deși nu sunt deloc grațioasă când mă reped după minge, am intrat într-un oarecare ritm. Pasă, lovitură, pasă, lovitură.

— Și?

— Și m-am gândit că, dacă ai veni și tu, mama ta ar zice că nu e chiar așa de rău. O să fie puțin mai înțelegătoare.

Finny prinde mingea într-o mână și ridică din sprâncene.

— Vrei să vin și eu, îmi zice.

— Da, răspund și dau din umeri fără să vreau.

— Și normal că poți să-i aduci și pe Sylvie și pe ceilalți dacă vrei.

— Vezi tu, mama nu e așa de naivă ca mama ta.

Doamna Scope fluieră. Eu și Finny ne punem paletele pe masă și mergem spre tribune. Cealaltă jumătate de clasă se adună în jurul celor șase mese.

— Da, dar asta pentru că e mai e cool decât mama mea.

Stăm în primul rândul, cu un loc liber între noi.

— Așa e.

— Deci vii?

Finny dă din umeri.

— Și pe prietenii tăi n-o să-i deranjeze?

— Am discutat deja cu ei.

E și ăsta un mod de a descrie cearta pe care a cauzat-o propunerea mea pe scări, de dimineață, dar el nu trebuie să știe.

*

— Uite ce e, le-am zis, n-o să pot să invit toți oamenii ăștia dacă nu sunt sigură că mătușa Angelina n-o să zică nimic.

— Și crezi că, dacă vin Alexis și Sylvie, petrecerea o să pară mai liniștită? m-a întrebat Sasha.

— Nu, dar o să pară mai liniștită dacă vine Finny.

— Nu înțeleg care e problema, zice Noah. Oricum mă gândeam că o să vină. Ți-e vecin.

— Dacă vine el, o să vină toți, sare Jamie. Nu fac niciodată nimic singuri.

— Nici noi, răspunde Brooke.

— Nu vreau să stăm cu ei, spune Jamie.

— Nici eu, adaugă Sasha.

— Uite ce putem face, intervine Alex. Dacă încearcă să se apropie de tine, o să arunc cu bomboane în ei.

— Nu trebuie, îi zic. Mă îndoiesc că o să vrea să stea cu noi.

— Dar crezi că o să vină dacă îi inviți? mă întreabă Jamie.

— Dacă îi zic lui Finny, da. Și chiar asta o să fac.

*

Finny se apleacă și își leagă șiretul.

— OK, îmi zice, o să venim.

— Super. Dar nu credeam că o să fie greu să conving un petrecăreț ca tine.

— Nu sunt chiar așa de petrecăreț. În mare parte doar stau acolo. Și mai mereu o duc pe Sylvie acasă cu mașina, așa că nu pot să beau.

— Pare distractiv. Atunci de ce te duci?

Finny se uită în altă parte și dă din umeri.

— Sylvie are nevoie de cineva care să stea cu ochii pe ea.

— Ah.

Mă simt ca și cum cineva ar fi deschis o fereastră și ne-a lovit o pală rece de vânt. Și brusc mi se pare iar de necrezut că l-am putut invita pe Finny — și pe Sylvie — la petrecerea de Halloween cu toți prietenii mei. Finny și Sylvie au fost încoronați Regele și Regina Balului anul ăsta. Pe scenă, Finny părea că nu se simte deloc bine și a roșit când i-au pus coroana pe cap, pe când Sylvie zâmbea larg. S-au ținut de mână. Nu pot să vină la mine acasă.

— Mulțumesc pentru favoare. Nu trebuie să stai toată seara, dacă nu vrei.

— E în regulă, răspunde Finny și îmi dau seama că și el simte același lucru.

Nu mai zicem nimic tot restul orei.

cincizeci și trei

Deschid caietul și încep o pagină nouă.

— OK, să țineți minte regulile, nu aveți voie să tăiați vreun cuvânt sau să vă opriți. Sunteți pregătiți? întreabă domnul Laughegan.

Ne uităm cu toții la el, curioși.

— Cea mai puternică amintire a voastră. Începeți!

Mă aplec deasupra băncii și mâna îmi zboară pe pagină.

În noaptea în care Finny m-a sărutat…

Mâna îmi sare de pe pagină ca arsă. Nu e răspunsul corect. Nu e cea mai puternică amintire a mea. E amintirea pe care am încercat din răsputeri să n-o am. N-are cum să fie suficient de clară ca să scriu despre ea.

— E vorba de fluxul conștiinței, Autumn. Nu te opri.

Nu pot să nu-l ascult pe domnul Laughegan.

În noaptea în care Finny m-a sărutat, nu am știut ce să fac.

*

Nu mai vorbiserăm aproape deloc de câteva săptămâni. Toată toamna ne îndepărtaserăm din ce în ce mai mult și nu mai știam ce să-i spun. În ultima săptămână dinainte de vacanță, în clasa a opta, încetaserăm să mai mergem împreună spre stația de autobuz. Mama mă întrebase dacă ne-am certat.

Dar a venit Ajunul Crăciunului. Eu și mama ne-am dus la ei și am stat lângă el pe canapea, unde nu mai existau celelalte fete populare sau orarul nostru diferit sau felul în care unii copii credeau că prietenia noastră e ciudată. Tot ce exista acum erau familiile noastre reunite, bradul și cadourile și ne-am uitat la It's a Wonderful Life, în timp ce mamele au pregătit masa.

N-am vorbit despre cum se schimbaseră lucrurile, pentru că brusc totul era ca înainte. În dimineața de Crăciun am râs și am aruncat unul în celălalt cu cocoloașe făcute din hârtia de cadouri. Era ciudat de cald afară; ne-am dus în curte și, pentru a suta oară, a încercat să mă învețe să joc fotbal. A doua zi, a venit pe la mine și am făcut un fort în pod. Ne-am așezat pe spate și ne-am uitat la lumina soarelui care se strecura prin rupturile din pături și i-am povestit lui Finny despre subiectul romanului pe care voiam să-l scriu, despre o prințesă răpită a cărei corabie se scufundă și este nevoită să înceapă o viață nouă alături de băștinașii de pe insula pe care naufragiază.

Timp de o săptămână am fost din nou noi și am uitat s-o sun pe Alexis, pentru că Finny mi-a făcut semn cu lanterna de la geam în fiecare noapte. Am făcut popcorn și ne-am uitat la filme. Ne-am făcut poze amuzante cu aparatul mamei. Eu am decupat fulgi de zăpadă din hârtie și el i-a agățat la fereastră.

Mă simțeam ca și cum gonisem pe un râu tumultuos. Fusesem atrasă spre popularitate, departe de Finny, fără șansa de a ieși la suprafață să mai iau o gură de aer. Dar acum respiram din nou și credeam că o să găsim o metodă prin care să rămânem prieteni. Nu știu ce credea el.

Am avut o săptămână la dispoziție. După care a venit revelionul. Părinții mei erau plecați și eu urma să stau cu Finny și cu mătușa Angelina până se

întorceau ei. După cină, eu și Finny am pregătit un tort cu mama lui și, cât timp blatul era în cuptor, am stat la masa din bucătărie și am făcut o listă de dorințe pentru noul an din ce în ce mai ridicole: că o să ne împrietenim cu rațe și că o să construim un jet pack, că o să ne întâlnim cu cinci celebrități moarte și că o să mâncăm pizza netăiată, începând din mijloc.

— Uite una pe bune, mi-a zis Finny. Hai să construim o casă în copac vara asta.

— OK. Pot s-o vopsesc eu.

— Sigur.

— Orice culoare vreau?

— Da?

— Chiar dacă e roz?

— Dacă asta vrei tu.

Finny a adăugat dorința pe listă, a trasat o linie și a început să facă o schemă de culori.

— Mi-a fost dor de tine, mi-a zis, cu ochii încă în listă.

Mi s-a pus un nod în gât. A ridicat privirea. Ne-am uitat unul la celălalt, fără să zicem nimic. Nu știu ce mi se citea pe față. Obrajii lui erau roz și îmi amintesc că ochii lui arătau altfel, parcă mai întunecați. Și mai era ceva. Ceva ce se schimbase în săptămânile cât fuseserăm despărțiți, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

— Finny, Autumn, mai e puțin, ne-a zis mătușa Angelina.

Finny a fost cel care și-a mutat privirea primul și s-a dus să ia niște linguri de lemn și oale în care să lovim.

Când a venit momentul, am alergat împreună prin curte și vecinii au lansat artificii, și am stat pe trotuar, și am strigat, și am lovit în oale, și ne-am uitat împreună la cer. Finny era mai gălăgios decât îl văzusem vreodată. A țipat până când a răgușit, a ridicat oala deasupra capului și a lovit-o ca pe un gong. M-a neliniștit puțin, ca privirea lui de mai devreme. Părea diferit.

— OK, haideți, copii! a zis mătușa Angelina.

Ne-am întors și, respirând încă cu greutate, am pornit-o spre casă. Eram aproape de casă când Finny m-a prins de braț.

— Stai, mi-a zis.

M-am oprit și m-am uitat la el. A înghițit în sec și m-a privit fix.

— Ce e?

Am văzut că se apleacă spre mine, dar am crezut că n-am înțeles eu cum trebuie. N-avea cum să mă sărute. Însă el a înclinat capul, nasul lui mi-a atins obrazul și buzele lui Finny le-au atins pe ale mele. Calde. Buzele lui s-au mișcat ușor peste ale mele o dată; am avut timp doar să clipesc. S-a dat înapoi încet, dar nu și-a luat ochii de la mine. Degetele lui îmi strângeau în continuare brațul. Aveam un gol în stomac.

— Ce faci? l-am întrebat, chiar dacă Finny nu mai făcea nimic acum.

Se uita pur și simplu la mine cu o expresie pe care nu o mai văzusem până atunci. Degetele lui mi-au strâns și mai tare brațul. Am respirat amândoi.

— Copii? ne-a strigat mătușa Angelina din prag. Haideți! E gata tortul.

Mi-am retras încet brațul și Finny și-a lăsat mâna să-i cadă pe lângă corp. M-am dat un pas în spate. În tot acest timp, nu ne-am luat privirea unul de la celălalt.

— Copii?

M-am întors și am luat-o la fugă. A venit după mine și eu mi l-am imaginat înșfăcându-mă și punându-mă la pământ.

Finny, Finny al meu m-a sărutat. A fost oribil. A fost ciudat și minunat. M-am simțit ca și cum aș fi privit o ploaie de meteoriți, fără să știu dacă sunt stele care cad sau dacă cerul se frânge.

Când am ajuns acasă, am tras perdelele și mi-am îngropat fața în pernă. Au început să-mi curgă lacrimi fierbinți și mi-era greu să respir.

— Ce faci? am zis. Ce faci? i-am șoptit iar și iar, până când am adormit.

A doua zi dimineață, mamele ne-au pregătit micul-dejun de Anul Nou, iar eu și Finny am stat pe canapea, la trei metri unul de celălalt, fără să scoatem un cuvânt. Pur și simplu ne-am uitat în gol.

Pe braț aveam patru vânătăi rotunde, acolo unde degetele lui mă strânseseră. Nu mă mai rănise niciodată până atunci.

Și de atunci n-am mai fost prieteni.

*

Nu e drept nu eram pregătită nu e vina mea. M-ai sărutat pentru că voiai doar să săruți o fată sau m-ai sărutat pentru că Ce era să fac Nu eram gata nu eram gata nu știam

— Timpul a expirat, ne anunță domnul Laughegan.

Mă opresc din scris și las din mână pixul, care se rostogolește de pe bancă pe podea.

— Gata. Acum citiți ce ați scris. Aveți material pentru o poveste?

cincizeci și patru

Beau vin alb dintr-o cană albastră. Casa e plină și petrecerea e un adevărat succes. Unii sunt îmbrăcați în pirați sau în vagabonzi; eu nu port costum, doar un tricou albastru, o fustă neagră, dresuri neon și o coroniță argintie. Mă uit la cei din jurul meu, singură, sprijină de tocul ușii de la sufragerie. Brooke și Noah sunt în bucătărie, se ocupă de băuturi. Nu știu unde s-au dus Alex și Sasha. Angie și Dave cel Fițos stau îmbrățișați pe canapea, beau cola și vorbesc în șoaptă. Jamie stă pe măsuța de cafea, spune o poveste unui public captivat. Își deschide brațele mult și dă din umeri și toată lumea râde.

— Așa că m-am dus iar la mașină, zice.

Râsul unei persoane iese în evidență de data asta; mă uit în jurul lui și în capătul celălalt al camerei. Sylvie stă pe podea, lângă canapea, cu picioarele încrucișate, cu o bere în mână și cu ochii strălucitori. Cunosc privirea aia. Sylvie e fermecată de Jamie. Se întâmplă ușor și aproape în cazul tuturor.

Jamie își dă capul pe spate și râde la propria lui glumă, iar Sylvie zâmbește larg. Zâmbesc și eu și mă uit cum Jamie sare de pe masă și face o plecăciune. Sylvie n-are decât să îl placă acum, poate îl și dorește, dar eu sunt persoana spre care se îndreaptă el. Jamie își pune mâinile pe șoldurile mele și mă trage aproape.

— Hei, îmi zice.

— A fost o poveste foarte amuzantă.

— Știu.

Acum, că momentul lui epic s-a terminat, camera începe să se umple din nou de voci, un zumzet slab în jurul nostru. E atât de aproape, încât tot ce

văd sunt ochii lui veseli care mă privesc.

— Îmi doresc mult să…, îi zic.

— Să ce?

— Să fiu singură cu tine.

Pielea din jurul ochilor i se încrețește puțin când zâmbește larg.

— Haide! îmi zice.

Clatin din cap.

— Dacă ne văd împreună, poate și ceilalți o să se furișeze pe sub sfoară.

Înainte să vină toată lumea, am blocat accesul spre scări cu o sfoară, ca să mă asigur că petrecerea rămâne la parter, că toată nebunia e cumva ținută sub control.

— O iau eu înainte, zice Jamie, și peste un minut vii și tu cu băuturile.

— OK, îi zic.

Mă sărută apăsat, mă împinge ușor în tocul ușii, lucru pe care nu-l face niciodată de față cu alții. Mi se taie respirația și roșesc; dau cana pe gât și termin vinul dintr-o înghițitură.

Merg spre canapea și mă așez lângă Angie. Îmi fac mâna căuș și mă aplec spre urechea ei:

— Șoaptă, șoaptă, șoaptă.

Mă împinge în joacă și râde.

— Ce tot plănuiți voi acolo? o întreb.

— O să ne căsătorim, spune Dave.

— Poate în decembrie, adaugă Angie. O să le spunem părinților în curând.

— Uau! Asta e…

Cu coada ochiului îl văd pe Finny intrând în cameră.

— Important, zic în cele din urmă.

Dau amândoi din cap aprobator și Dave o strânge și mai tare în brațe. Mă chinui să mă ridic și mă sprijin de canapea.

— Vă las singuri, copii, le zic. Am o întâlnire în dormitor.

— Ai grijă, spune Dave.

— Da, adaugă Angie.

Râd și îmi iau mâna de pe canapea, dar, când mă întorc, mă lovesc de pieptul lui Finny.

— Oh!

— Scuze, îmi zice, deși a fost clar vina mea.

Când ne-am lovit, tot paharul i s-a vărsat pe tricou. Se șterge pe piept cu o mână, în timp ce eu mă uit în jur, caut ceva cu care să-l ajut.

— O, iubitule! sare Sylvie.

Îi atinge pieptul și cotcodăcește ca o cloșcă.

— Îmi pare rău, îi spun.

— N-are nimic, răspunde Finny.

— O să miroși a alcool, iubitule, zice Sylvie.

— Hai să mergem în bucătărie să găsim un prosop, îi propun. Și poți să-ți mai iei ceva de băut din rezerva noastră.

Trecem pe lângă masă și intrăm în bucătărie.

— Nu trebuie să faci asta, îmi zice Finny.

— Așa e frumos.

— E foarte drăguț din partea ta, Autumn, îmi spune Sylvie.

Nici eu, nici Finny nu comentăm.

În bucătărie, Brooke și Noah încearcă să facă un shaker de martini dintr-un pahar de plastic și un borcan de sticlă. Picături de vodcă sar prin cameră la fiecare mișcare.

— Nu cred că merge, conchide Noah.

— Nu, confirmă Brooke și lasă jos shakerul improvizat, dezamăgită.

— Hei, le zic, îi pregătiți ceva lui Finny din rezerva noastră?

— Vrei un martini amestecat manual? întreabă Noah.

Eu deschid un sertar și scot un prosop.

— Mai bine nu, îl sfătuiesc.

— Ăăă… poate ceva care să nu stropească toată bucătăria mătușii Claire? răspunde Finny.

— A cui?

— A maică-mii, îi zic.

Îi dau prosopul lui Finny, care se șterge pe piept, dar tricoul aproape s-a uscat, așa că n-ajută prea mult. În timp ce Brooke și Noah prepară ceva cu rom pentru Finny, eu umplu cana mea și încă un pahar de plastic cu vin alb.

— Uite, bătrâne, îi zice Noah.

— Mersi, răspunde Finny.

Noi trei — eu, Finny și Sylvie — mergem înapoi spre sufragerie. Nu e nimeni pe hol. Mă strecor pe sub sfoară și mă uit în spate, să mă asigur că nu m-a văzut nimeni.

Finny stă în dreptul scărilor, cu paharul neatins în mână. Sylvie deja a plecat. O aud cum râde în cealaltă cameră.

— Hei, îmi zice.

— Da?

— Nu uita ce mi-ai promis, bine?

Încerc să trec în revistă amintirile cu noi, să găsesc o promisiune care nu a fost deja încălcată. Ne-am făcut multe promisiuni; nu prea mai am de unde alege.

— Nu când ești beată, îmi zice.

Strâng mai tare cana cu vin, după care mă surprind dând din cap și ridic din umeri.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, Phineas, OK?

Se uită la mine, nu clipește, nu se mișcă. Nu roșește. Din camera alăturată, Sylvie îl strigă. Nu pare să audă. Încerc să înghit, să-mi împing înapoi în piept inima care mi-a urcat în gât.

— Bine, îi spun. Nu o să… n-o să facem nimic, bine?

— OK, îmi zice și se întoarce.

— Finn? îl strigă Sylvie.

cincizeci și cinci

— Ai aflat planurile de Ziua Recunoștinței? întreabă Finny.

Își aliniază tacul cu bila albă. Lovește și sparge triunghiul din mijlocul mesei. Bilele se duc în toate direcțiile. Una dintre ele intră în buzunarul din stânga.

— Se pune? întreb.

Finny ridică din umeri și îmi face semn să lovesc.

— Putem s-o punem la socoteală, din moment ce oricum o să câștigi.

— N-ai de unde să știi, răspunde el.

— Sunt sigură.

Mă aplec și încerc să mă poziționez așa cum a făcut-o el.

— Nu-l ține așa de ridicat în spate, îmi zice. Și nu te apleca.

Lovesc oricum și ating mingea dintr-o parte. Sare peste margine și aterizează pe podea. Finny o ia și o pune la loc pe masă. Deschide gura să-mi explice unde am greșit.

— Ce ziceai de Ziua Recunoștinței? întreb.

Se uită în jos și începe să se pregătească pentru următoarea lovitură.

— Tata vrea să merg la el și să-i cunosc soția și fiica.

Lovește și mingea albă o izbește pe cea pe care cred că o țintea, dar care nu intră în buzunar.

— Ai o soră? îl întreb.

Îmi simt inima arzând și un gol în stomac. Finny ridică din umeri și ai zice că nu-i pasă. Dar eu știu că-i pasă. Și e o altă legătură care îmi face concurență. Mai întâi a fost Sylvie, acum e sora lui.

— Cum o cheamă?

— Elizabeth.

— Câți ani are?

— Patru.

Mă relaxez puțin.

— De cât timp știi de ea? De ce nu mi-ai spus?

Se uită iar la mine. Stăm față în față, la capetele opuse ale mesei, cu tacurile în mână. În jurul nostru se aud zumzet de voci și bile care se lovesc unele de altele. Știu de ce nu mi-a zis, pentru că de-abia mai vorbeam când s-a născut ea. Dar nu se obosește să-mi aducă aminte.

— E rândul tău, mă anunță.

— Deci n-o să fii cu noi de Ziua Recunoștinței?

Lovesc și bila albă nimerește bila portocalie numărul 6, care ajunge fără rost la manta și se oprește.

— Ba da, o să fiu. O să mă duc la ei mai târziu, la cocktailuri și desert.

— Aha.

Lovește și o altă bilă se rostogolește până într-un buzunar.

— Pari ușurată, îmi zice și zâmbește.

— Ai vrea să fii singur cu ei toată ziua?

Finny ridică din umeri. Mă aplec și încerc să țintesc.

— Stai, mă oprește el. Nu mai suport.

— Ce e?

Nu răspunde, ocolește masa și se oprește în spatele meu. Își pune mâinile peste ale mele. Sunt uscate și calde. Șoldul lui e lipit de al meu.

— Așa.

Îmi aranjează mâinile. Închid ochii. Nu ne mișcăm. Mâinile lui le apasă pe ale mele. Respir. Aud cum se lovesc bilele.

— Hopa! zice Finny.

Deschid ochii. Bila pe care voiam s-o nimerim sare de pe masă și se oprește pe podea. Ne îndreptăm de spate și ne îndepărtăm unul de altul.

— Cred că nici măcar tu nu mă poți salva, îi spun.

Nu zice nimic și nici nu se pregătește pentru următoarea lovitură.

— Finny?

Clipește repede de câteva ori.

— N-a fost vina ta, îmi răspunde. A fost a mea.

Îmi dă iar tacul.

cincizeci și șase

Suntem la primăria din centru. Țin în mână noua cameră foto, pe care am primit-o de ziua mea. Angie poartă o rochie albă, scurtă și dresuri albastre. Are o floare imensă albă prinsă în păr. Stă cu spatele la mine, dar din profil o să-i văd umflătura ușoară de la mijloc. Dave cel Fițos poartă un costum gri. Are părul dat cu gel și pieptănat atât de bine, încât se văd urmele dinților pieptănului. Mama lui plânge. Nu-mi dau seama dacă de bucurie sau nu. Ridic aparatul și mai fac o poză. Jamie se apleacă și se uită la ecran. Dă din cap, aprobator. Stăm cu toții pe un singur rând, pe partea stângă. În cealaltă parte, stau trei dintre colegii lui Dave. Ei sunt singurii tineri de aici, în afară de noi. În rest sunt doar părinți, bunici, niște mătuși și unchi. Mai e un bebeluș care o dată la câteva minute începe să scâncească și este liniștit de mama lui.

Îl iau pe Jamie de mână.

— Noi urmăm, îi șoptesc.

Îmi zâmbește și mă strânge de mână.

Dave cel Fițos și Angie se întorc unul spre celălalt, moment în care îi dau drumul lui Jamie și ridic din nou aparatul. Simt un junghi în stomac când văd zâmbetul lui Angie, mâinile îmi tremură și poza iese mișcată. O șterg înainte să o vadă Jamie.

Într-o zi o să fiu și eu la fel de fericită, îmi zic.

Angie îl strânge pe Dave de mână și mă gândesc la mâna lui peste a mea când am ținut amândoi tacul. Îl strâng de mână pe Jamie.

cincizeci și șapte

Toată ziua mamele au vorbit despre faptul că e ultimul nostru Crăciun înainte să plecăm la facultate, iar eu și Finny a trebuit să ne abținem să nu dăm ochii peste cap sau să nu zâmbim când deveneau sentimentale. Uneori ni se mai întâlneau privirile și ne transmiteam avertismente tacite unul altuia, să nu cedăm, să nu râdem sau să nu oftăm. Nu ne-am dat seama că lucrurile vor fi chiar așa de diferite anul viitor și mamele ni se păreau ridicole și mult prea sentimentale.

Părinții mei mi-au făcut cadou un laptop. E bun pentru școală, mi-au zis. E bun pentru scris, m-am gândit eu. Am început ceva nou, ceva secret și acum pot să car secretul ăsta cu mine oriunde mă duc, lipit de șold, în geanta mea de poștaș.

Finny a primit un sistem audio pentru mașina lui roșie de la tatăl lui. Nu a fost niciodată foarte pasionat de muzică, dar a ridicat din umeri și a zâmbit ușor.

*

Stăm pe canapea și ne uităm la televizor, cu lumina stinsă. Petrecem Crăciunul la mătușa Angelina anul ăsta. Luminile din pinul de lângă geam mai sclipesc uneori, dar niciodată în același timp sau urmând vreun ritm. Finny a încercat să găsească problema și s-o rezolve, dar mătușa Angelina a hotărât că îi place mai mult așa. Datorită pomului, lumina din cameră pare că dansează pe tavan și face ca fereastra să se întunece și să strălucească iar. Telecomanda e la Finny. Schimbă canalele până când dă de It's a

Wonderful Life. Pune telecomanda pe măsuța de cafea, se lasă pe spate și își întinde picioarele lungi.

De Ziua Recunoștinței, când s-a ridicat seara ca să plece spre cealaltă familie a lui, privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, dar nu am spus nimic. Fără el, am stat într-un colț, cu o carte în mână și m-am dus devreme în camera mea. Nu am aflat nimic de la mame despre cum a decurs seara lui și nici el nu a zis nimic la ora de sport. Tot ce știu e că în seara asta nu mai pleacă.

Mamele râd în bucătărie și Jimmy Stewart[3] cade în piscină. Zâmbim amândoi și filmul e întrerupt de o pauză publicitară. Mă ridic.

— Vrei o cola? îl întreb.

— Sigur, îmi răspunde.

Îl lovesc peste picior.

— Blochezi drumul cu chestiile astea, zic și el își trage picioarele o secundă, doar ca să și le întindă iar după ce trec eu, ca o barieră.

Picioarele astea au dus echipa de fotbal în finală toamna asta. Împreună cu mamele, m-am dus la ultimul meci al echipei și l-am văzut alergând o oră și jumătate. Mușchii de la picioare, modul în care își ridica tricoul să se șteargă de transpirație, concentrarea din ochi când alerga — toate mi-au făcut inima să se oprească. Mă simțeam ca și cum nu o să-l mai văd jucând niciodată și știam cumva că n-o să câștige meciul, că n-o să ia campionatul și că o să fie ultimul meci al lui Finny. Ultimul meci al lui Finny din liceu, mă corectez repede, dar tot mi se strânge inima când aud ultimul fluierul și îl văd târându-și picioarele pe teren, înfrânt.

În bucătărie, mama verifică friptura și mătușa Angelina toarnă un pahar de vin.

— Încă douăzeci de minute, spune mama.

— Am venit doar să iau niște cola, îi zic.

Mătușa Angelina scoate două doze din dulapul de deasupra frigiderului. Iau câte o doză caldă în fiecare mână. Și mie, și lui Finny ne place să bem sucul la temperatura camerei, direct din doză; cândva în clasa a treia ne-am gândit că e un act de rebeliune să bei suc direct din doză și ani în șir am refuzat să bem altfel. Acum ne-a intrat în obicei. Lui Jamie i se pare ciudat, probabil pentru că nu i-am explicat niciodată de ce, nu că ar ajuta cu ceva motivul adevărat. În continuare spune că relația mea cu Finny e ciudată, ori de câte ori are ocazia.

— Arunc-o, îmi zice Finny când mă întorc.

Întinde mâinile.

— Vrei să mori? îl întreb.

Traversez camera și îi dau doza în mână.

— Neah. Și dacă m-ai lovi în cap, tot n-ai putea să arunci atât de tare încât să provoci daune serioase.

Mă așez pe canapea și deschid doza. Probabil are dreptate. Iau prima gură când el zice ceva, dar vorbește prea încet ca să-l aud.

— Ce-ai spus?

Finny își drege glasul.

— O să-mi fie dor de orele de sport cu tine.

— Adică o să-ți fie dor să râzi de mine la ora de sport?

— Nu. O să-mi fie dor să-mi petrec timpul cu tine.

Mi se pune un nod în gât. Ridic din umeri, zâmbesc și încerc să nu fac mare caz din asta.

— O să ne vedem tot timpul. Știi tu, ne vedem la cină cu mamele de două ori pe săptămână.

— Știu, zice Finny și se uită la doza de cola. Dar nu știu. Poate ar trebui să ieșim împreună cândva fără să fim obligați. Poate mergem la un film sau ceva.

— Ăăă, fac eu și îmi iau repede privirea de la el.

Brusc simt fluturi în stomac. Nu pot să zic nimic. Poate am închis cercul, poate am trecut de la două persoane foarte apropiate, la străini stânjeniți, apoi la aproape prieteni și la…

La ce?

Ce am putea fi acum? Se poate să iubești două persoane în același timp, dar se poate și să îi rămâi loial uneia?

Mă uit la el, la obrajii lui îmbujorați și la ochii lui albaștri, neliniștiți și vreau să-i zic „Sigur“. Îmi doresc mult asta.

— Nu sunt sigură, Finny.

Mă doare doar s-o spun cu voce tare.

— Nu știu dacă lui Jamie i-ar plăcea. Ar putea să fie ciudat.

— Dar credeam că Jamie iese cu Sasha mereu.

— Da. Dar ei sunt prieteni…

Tresar și nu mai pot să scot un cuvânt. Mă uit drept în față și încerc să respir fără să tremur.

— Înțeleg, zice Finny.

Aud telefonul mamei în bucătărie. Respir adânc și mă ridic.

— Probabil e gata masa.

Privirea lui Finny e ațintită spre televizor și nu spune nimic. Trec de măsuța de cafea și ies cât pot de repede din cameră.

În baie, stau pe marginea căzii și îmi apăs ochii atât de tare cu podul palmelor, încât încep să văd forme ciudate în întuneric. Degetele îmi tremură în păr.

— Nu plânge, nu plânge, nu plânge, șoptesc.

— Finny! Autumn! se aude vocea mătușii Angelina.

Eu și Finny ne întâlnim în hol, dar nu spunem nimic. Intrăm în sufragerie împreună și ne oprim în prag. Acum o oră, eu și Finny am pus masa pentru cinci persoane. Mătușa Angelina strânge farfuriile și tacâmurile din dreptul unui loc. Le duce în bucătărie. Mama pune friptura de miel pe masă și se așază, cu mâinile pe genunchi.

— Mamă, unde a plecat tata? întreb.

— Nu știu, scumpo. Dar tocmai m-a sunat să-mi spună că nu se mai întoarce în seara asta.

— Ah.

Mătușa Angelina apare din bucătărie și pune mâna pe umărul mamei.

— Veniți, copii, stați jos! ne roagă și din voce, și din priviri.

Finny face un pas înainte, dar eu nu mă clintesc. El se întoarce și se uită la mine. Privirile ni se întâlnesc. Întinde mâna și mă prinde de braț.

— Haide, Autumn.

Îmi strânge mâna cu blândețe și zâmbește.

— Bine.

Mătușa Angelina și Finny umplu tăcerea în timp ce mâncăm. După ce terminăm, mamele se închid în bucătărie, iar eu și Finny ne uităm la televizor până la miezul nopții. Nimeni nu mai zice nimic.

---

[3] Actor american care interpretează rolul principal din filmul It’s a Wonderful Life (N.t.).

cincizeci și opt

Jamie răspunde chiar înainte să intre căsuța vocală, cu mesajul lui vesel și inteligent. Îmi dau seama că l-am trezit. E opt dimineața, în prima sâmbătă după reînceperea școlii. E anul în care vom absolvi, anul în care se presupune că devenim adulți.

— Jamie?

— Ce e? Dormeam.

— Jamie, părinții mei o să divorțeze.

Se așterne liniștea și mi-l imaginez ridicându-se în capul oaselor și frecându-și fața cu o mână.

— Doamne sfinte, frumoaso! Îmi pare rău.

— Nici nu știu sigur de ce sunt supărată.

Sunt la mine în cameră, stau pe scaunul de la birou. Afară plouă și e mohorât. Am o pătură pe umeri și îmi țin obrazul rezemat de genunchi.

— N-o să se schimbe mai nimic. Se pare că tata s-a mutat într-un apartament din centru acum o săptămână și eu nici măcar nu am observat.

— Când ai aflat?

— Mi-au spus aseară, la cină. Și mi-au ținut discursul ăla penibil cum că nu e vina mea și că amândoi mă iubesc, bla bla bla, de parcă am șase ani.

— De ce nu m-ai sunat?

— Te-am sunat. N-ai răspuns.

— A, rahat. Îmi aduc aminte. Eram la film cu Sasha…

— Știu. E OK.

— Am vrut să te sun înapoi.

— E în regulă.

Cuvintele mele par aspre, dar Jamie nu zice nimic. Înghit în sec.

— Crezi că poți să treci pe-aici?

— Da. Lasă-mă doar să fac un duș — vrei să mergem să mâncăm undeva de dimineață?

— Nu cred că pot să mănânc.

— Ești sigură?

— Da, îi zic și strâng pătura și mai bine în jurul meu. Vino doar și ține-mă în brațe.

— Imediat, frumoaso. Ne vedem curând.

— Stai! Jamie?

— Da?

— O să mă părăsești vreodată?

— Nu.

— Promiți?

— Da.

— OK. Pa.

— Pa. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, Jamie.

Îmi pun telefonul pe birou și privesc ploaia de afară.

cincizeci și nouă

La liceu, Angie mă lasă să-i ating abdomenul. Tot nu e foarte mare, dar e tare ca o tobă. Toată lumea a aflat deja și toți prietenii știu despre părinții mei. Într-o zi, în pauza de prânz, Alex mă întreabă dacă asta înseamnă că mama și mătușa Angelina o să se combine în sfârșit. Sasha îi dă una peste umăr și îi zice că e un idiot.

— Pe bune, frate? întreabă Jamie. Nu pot să cred că ai spus asta.

— Și voi vă întrebați același lucru, zice Alex și își freacă umărul lovit de Sasha.

— Da, dar n-aveam de gând s-o spunem, răspunde Noah.

— Noah! strigă Brooke.

— Uitați ce e. Știu că vă gândeați la asta. Nu-mi pasă. Și nu, nu se combină.

— Autumn, vrei să pui iar mâna pe burta mea? mă întreabă Angie.

Știe că mă binedispune asta.

— Sigur, îi zic.

Puține lucruri mă mai binedispun în perioada asta. Urăsc iarna. Doctorul Singh mi-a crescut doza. Semestrul trecut i-am zis profesorului Laughegan că încep un roman nou. Nu am chef de lucru și nu vreau să-l dezamăgesc.

— Poate ar trebui să-ți iei o lampă din aia solară, zice Jamie.

Mă duce acasă cu mașina. Ninge, dar zăpada nu se depune, mai degrabă se topește cum atinge parbrizul și se scurge în picături.

— Nu e vorba doar despre vreme, Jamie. Părinții mei divorțează.

— Da, dar tu ești deprimată în fiecare iarnă, așa că…

— Te-ai săturat să ai grijă de mine? îl întreb și mă întorc spre el.

— Nu, Dumnezeule, Autumn! Mă gândeam doar că ar putea să te ajute.

— Scuze. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Pornește ștergătoarele și nu mai zicem nimic tot drumul.

*

Angie și Dave cel Fițos ne arată apartamentul lor de la subsolul casei părinților lui. Au un pat și o masă de bucătărie. Nu ni se permite să stăm foarte mult. Părinții lui Dave spun că le oferă un loc în care să stea, nu să-și invite prietenii. La școală, unii cred că e tare că Angie e căsătorită, alții se uită la ea cu dezgust. Angie pare să nu-i bage în seamă deloc și, de fiecare dată când își atinge burta, zâmbește.

*

La finalul lunii martie, Sasha se desparte de Alex. Zice că de data asta e definitiv și o cred. Decid să meargă împreună la balul din aprilie, de dragul vremurilor de demult. După care Brooke și Noah ne zic relaxați că nu plănuiesc să locuiască împreună când o să plece la facultate. Nu merg la aceeași universitate și spun că nu vor să strice ceea ce au, încercând să facă

să funcționeze o relație la distanță. Cu excepția Sashei și a lui Jamie, nu mergem la aceeași facultate.

Uneori, când suntem împreună, vorbim despre cum aproape s-a terminat liceul. Și cum o să fim prieteni pentru totdeauna.

*

Luăm cina cu mătușa Angelina și cu Finny aproape în fiecare seară. Mama rămâne mai mereu la ei după masă și vine acasă de-abia după ce mă culc eu. Urăsc să fiu singură în casă, așa că uneori îmi iau temele cu mine și lucrez la masa lor din bucătărie. Finny vine și el și ne facem temele împreună, ca atunci când eram mici, doar că acum nu mai vorbim la fel de mult. În fiecare seară, Sylvie îl sună și el se duce să vorbească din camera lui cam jumătate de oră, după care vine iar jos, își pune telefonul în buzunar și se așază la masă. Am auzit că ea nu o să meargă la facultate la toamnă. O să călătorească prin Europa toată vara, după care o să-și ia un an de pauză, ca să se regăsească sau cam așa ceva. Vreau să-l întreb pe Finny dacă au de gând să rămână împreună, dar nu pot.

Ar trebui să petrec o seară pe săptămână cu tata, dar nu se întâmplă asta mereu. Când ne vedem, mă scoate la un restaurant în oraș și mă întreabă cum mai e la școală și ce mai face Jamie. Mereu i-a plăcut Jamie. Apartamentul lui are vedere spre râu și spre Gateway Arch. Are un al doilea dormitor, unde zice că pot să rămân oricând vreau. Nu sunt sigură la ce l-aș folosi.

La începutul lui aprilie apar și primele flori. E încă frig, dar lucrurile încep să se îndrepte puțin.

Doar puțin.

Șaizeci

— O să-l votezi pe Finn? mă întreabă Sasha.

— Pentru?

Suntem la Goodwill, ne uităm la raionul de rochii vechi de mireasă. A fost ideea Sashei pentru rochia de bal. Pe mine mă obligă mama să-mi cumpăr o rochie dintr-un magazin din mall; spune că acum are nevoie de ceva frumos în viața ei, cum ar fi să-mi cumpere mie o rochie de bal adevărată. Nu am ripostat la fel de vehement cum aș fi făcut-o în trecut. Și Brooke și-a luat o rochie dintr-un magazin din mall. Susține că e plin de chestii oribile cu multe paiete, dar că n-o să fie foarte greu să-mi găsesc ceva cool.

Angie își face rochia din crep albastru. Îi e greu să-și găsească haine acum. Soacra ei îi cumpără tricouri pentru mame, care arată a ceva ce ar purta Sylvie dacă s-ar îngrășa. Angie poartă tricouri largi cu trupe care s-au destrămat în anii ’90.

Sasha ridică o rochie care imită stilul victorian, cu guler înalt.

— Dacă vrei să-i spui lui Alex să-și țină mâinile acasă, asta e alegerea perfectă, zic eu și mă întorc la căutat rochii.

— Din moment ce sunt pe cale să devin ultima dintre noi care mai e virgină, pot să și arăt ca atare.

Ridic iar privirea. Sasha ține rochia împăturită pe braț.

— Ți-a zis Jamie asta? o întreb.

— Da, răspunde și dă din cap. De ce nu mi-ai zis tu?

Ridic din umeri.

— Nu știu, îi răspund și chiar așa e. Nu mi se pare real, cred.

— Mai ai două luni și o săptămână până când o să devină cât se poate de adevărat.

— Da, presupun că da.

Ating dantela îngălbenită a rochiei.

— Ce ziceai de Finny?

— A, da, o să-l votezi ca Regele Balului?

Simt cum mă strâmb fără să vreau.

— Candidează la Regele Balului?

— Împreună cu Sylvie. Credeam că știi.

Nu mă miră că nu știam. Când vorbesc cu Finny, niciodată nu o menționează pe Sylvie. Și oricum, de la Crăciun încoace, doar mă întreabă ce mai fac, eu îi zic că fac bine, după care ne uităm la televizor sau mergem să ne terminăm temele. Uneori vorbim despre școală sau despre vreme.

— Bănuiesc că a fost ideea lui Sylvie, le zic. Ba nu, știu sigur că a fost. El urăște să fie în centrul atenției.

— Dar e foarte popular, spune Sasha.

Ridic din nou din umeri.

— Asta nu e vina lui. E simpatic.

— Presupun că da, răspunde Sasha. Și arată așa de bine!

Sasha se uită la rochie.

— O să arăt foarte cool.

*

Eu și mama mergem la cumpărături în prima zi de primăvară adevărată. Mama e mai trasă la față și are cearcăne mereu, dar azi e entuziasmată.

— Ia spune, îmi zice în timp ce urcăm cu scările rulante, rozul iese din ecuație complet?

— Nu și dacă e un roz-prăfuit, îi răspund. Dar dacă e un roz dulce, de fetițe, atunci da, e exclus. Poate o nuanță mai obraznică de roz, dacă nu e prea stridentă.

— O să țin cont de asta.

*

Încerc tot felul de nuanțe de roz, de dragul ei. Port haine albastre și verzi pentru că tata o părăsește și luăm în calcul ceva portocaliu sau roșu pentru că ni se deschide lumea la picioare. În oglindă, o văd pe fata care aș fi putut să devin dacă aș fi mers la proba pentru echipa de majorete. Văd cum aș fi arătat dacă aș fi fost genul de fată care poate să facă roata și căreia îi plac mai degrabă oamenii decât cărțile. Fiecare rochie reprezintă o fată care nu sunt eu.

Dar probez o rochie anume. E din satin, într-o nuanță de bej foarte asemănătoare cu pielea mea, cu un singur strat de tul peste fustă și în partea

de sus. Are corset și o fundă neagră pe care mama mi-o leagă la spate. Ne uităm amândouă în oglindă.

— OK, zice mama. Deci...

— Te rog.

— Oh, da.

Zâmbesc și izbucnim amândouă în râs. Încerc să-mi ridic părul cu mâinile, dar câteva șuvițe îmi scapă printre degete.

Șaizeci și unu

— Care-i faza cu rochia Sashei? îmi șoptește Jamie.

Mă uit într-o parte, unde ea și Alex fac o poză. Toate fetele s-au pregătit la mine acasă și toți părinții au venit să facă poze. Părinții au ochii în lacrimi; noi suntem entuziasmați și încercăm să fim cinici. Nu e deloc cool să crezi că balul e important.

— E o rochie de mireasă veche, îi explic.

Deși teoretic ideală, rochia nu e așa de frumoasă pe cât am crezut. Sasha arată bine, dar zici că urmează să meargă la o petrecere de Halloween. Ei îi place la nebunie și nici eu nu i-am spus că nu-i stă bine. Angie arată minunat și toți am admirat-o. Rochia albastră îi accentuează perfect burtica și, cu părul blond aranjat în bucle delicate, pare o reprezentare renascentistă a Madonei. Dave nu poate să-și ia ochii de la ea și nici nu se poate abține să n-o ia în brațe.

— Îmi place rochia ta, îmi zice Jamie.

— Arăt bine?

— Normal că arăți bine.

— Zâmbiți! ne zice mama.

Zâmbim amândoi larg, obraz lângă obraz.

— Mai stăm mult? întreabă Brooke.

Ea poartă o rochie în nuanța de roz obraznic pe care am încercat să i-o explic mamei, cu fustă scurtă, evazată și mănuși negre de dantelă. Are

părul prins într-un coc de balerină. Noah poartă un costum roz, care se asortează cu rochia ei, cămașă neagră și cravată.

— Încă o poză cu toată lumea, zice Sasha.

Ne cuprindem de talie sau de după umeri.

— Au! strigă Brooke. M-ai călcat pe picior.

— Zâmbiți! zice mama.

*

Nu avem o limuzină. Doar copiii de bani gata, care iau balul în serios, închiriază limuzine. Noi mergem cu mașina lui Jamie, eu pe locul din dreapta, Alex și Sasha în spate. Parcăm în spatele hotelului și ne strecurăm printre limuzine și fete cu rochii atât de mari, încât ar încăpea o familie întreagă sub ele, până când ne întâlnim cu restul la intrare.

— Bună! zice Noah. Cred că au mâncare înăuntru.

— Normal că au mâncare, zice Sasha.

— Ce fel de mâncare? întreabă Alex.

— Pe invitații scria că o să fie bufet suedez, îi răspund eu.

— Mi-e tare foame, zice Angie.

— Nimic nou, îi spune Dave drăgăstos.

— Mai taci!

Dave își pune mâinile pe șoldurile ei, o sărută și eu îmi mut repede privirea.

— Unde ți-e coronița? mă întreabă Sylvie.

Ne întoarcem cu toții și vedem că ea și Finny stau lângă noi. În depărtare, le văd pe Alexis și pe Victoria, care coboară dintr-o limuzină.

— Port coroniță doar în viața de zi cu zi. Azi e o seară specială.

— Aha, zice ea.

Băieții râd. Finny le aruncă o privire și o ia pe Sylvie de mână.

— Hai să mergem, îi zice.

— Ne vedem înăuntru, le spun eu.

Finny dă din cap și se îndepărtează amândoi.

— Păi, din moment ce e o seară specială, ar trebui să mergem să mâncăm ceva special, zice Alex.

— Plutește magia în aer. O simt, spune Jamie.

— Gura, băieți! le zic. A crezut că râdeți de ea.

— Nu e problema noastră, intervine Sasha.

— Dar ca să fie clar, de tine râdeam, zice Noah.

— Până și mie mi s-a părut amuzant, confirmă Dave.

Izbucnim cu toții în râs și intrăm. Din tavan atârnă stele argintii și pe mese e sclipici alb și albastru.

Mâncăm cuburi de brânză și facem glume pe seama muzicii. Băieții își scot sacourile și le pun pe spătarul scaunelor. Dansăm pe melodii lente și facem

schimb de parteneri. Eu dansez cu Noah și cu Alex; Dave nu vrea să plece de lângă Angie.

Îl văd pe Finny de două ori, o dată în timp ce eu și Jamie dansăm pe o melodie de dragoste și a doua oară când el și Sylvie sunt desemnați Regele și Regina Balului. Are fața roșie ca un măr și râd în timp ce îl aplaud, moment în care privirile ni se întâlnesc. După care dispare iar și noaptea continuă.

La ultimul cântec lent, sunt deja încinsă și obosită. Eu și Jamie ne legănăm cu șoldurile și obrajii lipiți. Mă sprijin ușor de el când mă ține în brațe.

— Te iubesc, îi zic și, în acel moment, pare o revelație.

Aș vrea să-i explic că de data asta chiar vorbesc serios. Degetele lui mă apasă ușor pe spate.

— N-o să te fac niciodată să suferi, îmi zice și mă lasă să mă sprijin și mai mult de el.

A fost unul dintre cele mai frumoase momente ale noastre.

Șaizeci și doi

Jamie mă duce acasă după școală când aduc asta în discuție. E o zi superbă; cerul e senin și vântul adie prin copaci. Vreau să cobor geamul, dar lui Jamie nu-i place și ar trebui să mă rog de el. Geanta mea e pe jos și îmi țin genunchii la piept. Plecăm din parcarea liceului.

— Mă gândeam că ar trebui să vorbim despre asta, îi zic.

— Despre ce?

— Despre…

Nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea să nu știe la ce mă refer și acum mi-e jenă să-i zic.

— Despre ce am zis că o să se întâmple după absolvire.

— Ah.

Conduce fără să zică nimic. Își ține ochii ațintiți la drum. Nu mă ajută deloc.

— Tot nu am început să iau pastile, îi spun. Aș putea să încep.

— Nu, nu trebuie să faci asta.

— Atunci va trebui să cumperi prezervative și ăăă… poate să exersezi…

— Autumn, nu pot să mă gândesc la asta acum. Sunt foarte stresat de examene și... de tot restul. Haide să nu vorbim despre asta acum.

— OK.

Sunt mândră că, spre deosebire de alți băieți, el nu se concentrează atât de mult pe sex, încât să nu se mai gândească și la altceva.

— Te iubesc, îi zic și îl sărut când mă dau jos.

— Și eu, răspunde el.

Șaizeci și trei

Pe toată durata ceremoniei, mă uit la freza lui Shawn O'Brian și mă gândesc: „Într-o zi ăsta va fi singurul lucru pe care mi-l voi aduce aminte din ziua absolvirii". Adulții mărșăluiesc pe scenă și își țin discursurile în care ne dau sfaturi. Încerc să simt că am realizat ceva important, dar tot ce simt e că au trecut câțiva ani; faptul că am supraviețuit liceului a fost un bonus.

— Autumn R. Davis, strigă un profesor și mă îndrept spre el să-mi iau diploma.

Îmi aduc aminte că ar trebui să zâmbesc. Adulții îmi strâng mâna și mă felicită și mă miră că par așa de sinceri. Un fotograf îmi face o poză când dau mâna cu doamna Black. Văd niște pete de lumină câteva secunde, după care merg înapoi la locul meu, deși îmi pare mai mult că plutesc.

După ceremonie, după ce ne-am dat jos robele și profesorii ne lasă să mergem la familiile noastre, holul e prea aglomerat ca să pot să mă mișc și să-i găsesc. Îi văd pe Angie și pe Dave cu familia ei și apuc s-o îmbrățișez înainte să fiu dusă mai departe de mulțime. Îi văd pe Brooke și pe Noah într-un colț, ținându-se de mână și vorbind liniștiți. Mă întreb dacă vorbesc despre planul lor de a se despărți la toamnă — tot nu pot să înțeleg.

Îmi simt telefonul vibrând în buzunar.

— Mamă? aproape că țip la telefon.

— Scumpo, suntem lângă vitrină. Ne vezi? țipă și ea.

Mă uit în jur și mă ridic pe vârfuri.

— Nu.

Îi văd pe Jamie, pe Sasha și pe Alex. Mă văd și ei pe mine și le fac semn să vină. Încep să-și facă loc prin mulțime.

— Unde ești? Putem să-l trimitem pe Finny să te ia.

— Nu, vă găsesc eu.

Jamie se oprește în fața mea, cu Sasha lângă el și Alex în spatele lor.

— Vin imediat, îi zic și închid.

— Noi mergem să mâncăm, mă anunță Jamie. Vrei să vii? Te duc eu acasă după.

— Trebuie să merg cu ai mei.

— Bine, pot să trec pe la tine mâine atunci? Trebuie să vorbim.

Simt cum mi se pune un nod în gât.

— Da, știu.

Mă aplec spre el și Jamie mă sărută.

— I-am văzut pe Finn și pe mama ta acolo, zice Sasha.

— Mersi.

Le îmbrățișez repede pe ea și pe Alex și îmi croiesc drum spre locul în cauză.

Când mă zăresc mamele, încep să-mi facă semne cu mâna entuziasmate, iar Finny izbucnește în râs. Tata e în Japonia. M-a sunat de dimineață.

— Poză, poză, zice mama.

Eu și Finny stăm unul lângă altul și zâmbim. Mulțimea începe să se mai împrăștie și mamele reușesc să găsească suficient spațiu cât să ne facă o poză.

— Felicitări, îmi zice Finny.

Ne uităm la aparat, cu zâmbete false.

— Pentru?

— Nu prea știu, zice și râde.

— Nici eu. Felicitări pentru că am supraviețuit?

— Poate. Dar, haide, n-a fost chiar așa de rău, nu?

Mă uit la el.

— Nu, chiar n-a fost.

Zâmbește și, cu coada ochiului, văd blițul aparatelor mamelor.

Asta a fost poza pe care au înrămat-o.

Șaizeci și patru

Jamie mă sună devreme a doua zi. Mă miră; dacă are de ales, nu se trezește niciodată mai devreme de zece.

— Bună. E prea devreme dacă vin acum?

— Nu, îi zic. M-am trezit de o oră.

— Ah, OK, tare.

Simt ceva ciudat în vocea lui și am un gol în stomac. După ce închidem, merg în baie să mă machiez. Îmi aduc aminte de vocea lui ciudată și mă cuprinde un entuziasm nefiresc, care mă debusolează.

Îl aștept pe scările din spate. Nu e prea cald afară deocamdată, dar soarele e sus pe cer, usucă roua de pe iarbă și încălzește treptele. Aud o mașină și mă îndrept de spate, însă e doar Finny. Mă vede stând pe scări.

— Bună! îmi zice.

— Bună!

— Ce faci?

— Îl aștept pe Jamie.

— Aha.

Și chiar atunci apare și mașina lui Jamie, care coboară și se uită la Finny.

— Salut, frate, zice el.

— Salut, răspunde Finny.

Se întoarce și intră în casă. Jamie vine spre mine. Schițez un zâmbet.

— Bună, îi zic.

— Bună, răspunde el, dar nu zâmbește.

Brusc îmi dau seama și pieptul mă doare ca și cum mi-ar fi tras un pumn. Închid gura și înghit în sec.

Deci, până la urmă, asta e, mă gândesc. Cât de ușor și de evident pare totul acum. Cât de stupid și de banal, cât de oribil și de real. Vreau să râd de mine și de el, dar buzele mele sunt singurele care se mișcă involuntar, o secundă.

Mă dau într-o parte și îi fac loc să se așeze lângă mine.

— De ce nu stai jos? îl întreb.

— Mă gândeam că poate mergem să ne plimbăm puțin.

— Putem să stăm aici.

Ridică din umeri și se uită în gol. Nu își dă seama că știu deja. Se așază cu greutate, la câțiva centimetri de mine și își privește mâinile lăsate pe genunchi. Mă uit în altă parte și mă concentrez pe mașina lui Finny cât aștept. Entuziasmul ciudat pe care l-am simțit mai devreme începe să se ducă și acum sunt cuprinsă de o groază rece.

— Autumn?

— Da, Jamie.

— Nu mai pot să fac asta.

— Ce anume? îl întreb, din pură cruzime.

— Relația asta.

Văd că se întoarce spre mine, ca să-mi vadă reacția, așteptându-se să fiu surprinsă.

Încerc să nu mi se citească nimic pe față, dar simt cum ochii încep să-mi ardă.

— De ce nu?

Respiră adânc.

— Nu pot să fiu cine ai tu nevoie să fiu.

Vorbește pe tonul cuiva care spune o lecție memorată, un catehism.

— Ai mare nevoie de mine și nu mai pot să fac față. Ești deprimată tot timpul…

— Nu sunt deprimată tot timpul.

— Ba da, ești.

— Ba nu.

— Ești deprimată des.

— Părinții mei divorțează.

— Mereu ai fost așa. Nu pot să mai fac asta.

Stau cu brațele strânse în jurul taliei și aplecată în față, ca și cum am nevoie să-mi țin organele interne la locul lor. Imaginea mașinii lui Finny devine brusc încețoșată.

— De cât timp simți asta?

— De câteva săptămâni.

— De câteva săptămâni? Vrei să arunci pe fereastră patru ani pentru câteva săptămâni? N-are niciun sens.

Jamie oftează și, pentru prima dată, nu aud milă în vocea lui.

— Știam că asta o să zici.

— Uite ce e, niciunul dintre motivele tale n-are sens. În relații oamenii au nevoie de partenerul lor așa cum am eu nevoie de tine. Știu că e obositor să ai grijă de mine și îmi pare rău. Pot să încerc să-ți dau o pauză și să profităm de vara asta ca să ne revenim. Chiar cred că e doar o perioadă mai dificilă.

Jamie clatină din cap. Mă întorc în sfârșit și mă uit la el. Își privește iar mâinile.

— Deci asta e? Nici măcar n-o să mai încercăm? După toate lucrurile prin care am trecut împreună?

— Nu mai pot să fac asta, Autumn.

— Ai zis că o să mă iubești pentru totdeauna.

N-am de gând să-l las să scape așa de ușor.

— Și chiar te iubesc, dar nu la fel ca înainte.

— Deci încă mă iubești. Doar că nu poți să simți asta chiar acum. Uneori mi se întâmplă și mie, dar aștept puțin și îmi revin. Nu mă despart de tine. Ai puțină răbdare.

Clatină iar din cap. Oftează. Aștept.

— Mai e ceva, zice el.

Simt că îmi îngheață sângele în vene și că mă uit la el de undeva de departe.

— Ce anume? mă aud zicând și mă gândesc cât de stupid e să întreb, când deja știu răspunsul.

— Eu și Sasha am descoperit că avem sentimente unul pentru celălalt.

În sfârșit, râsul care se tot forma în mine se revarsă. Capul îmi cade între genunchi și umerii încep să-mi tremure.

— Ați descoperit?

Râsul meu începe să sune ciudat, așa că înghit în sec, încercând să-l opresc. Mai râd o dată și scutur din cap.

— Ați descoperit? Cât de al naibii de special trebuie să fi fost pentru amândoi.

Jamie pune o mână pe umărul meu.

— Amândoi ținem foarte mult la tine, îmi zice, și am fost foarte îngrijorați. Sasha vrea neapărat să discute cu tine…

Îi dau mâna la o parte.

— Nu, nu, nu. Oprește-te. Lasă-mă un minut.

Inspir adânc de câteva ori. Jamie se uită la mine de la distanță, întreagă lui ființă emană milă. Mă ridic și mai inspir o dată adânc.

— OK, îi zic și văd cum se apleacă spre mine. Te-ai culcat cu ea?

Jamie se retrage brusc, ca și cum l-aș fi ciupit. Nu zice nimic.

Mă uit fix la el.

— Serios? Când?

— N-am vrut să se întâmple asta. Ne simțim oribil pentru cum s-a întâmplat totul și…

— Zi-mi când!

Devine brusc serios, ca atunci când a zis că știa ce urma să spun.

— Cu câteva zile înainte de bal. După ce a venit cu mine să-ți comand buchetul pentru corsaj. N-am plănuit nimic. Ne-am simțit groaznic după aceea și am jurat că n-o să se mai repete. Dar săptămâna trecută am recunoscut amândoi că nu mai putem să ne prefacem. Ținem unul la celălalt, dar n-am vrut să-ți stricăm ceremonia de absolvire.

— Și vreți o nenorocită de medalie acum?

Trec peste fiecare amintire din cele șase săptămâni scurse de la absolvire. De-abia în ultimele două săptămâni am început să-mi dau seama că ceva e diferit. Credeam că suntem cu toții stresați de sfârșitul școlii. Am avut încredere că Jamie o să mă vrea mereu. Nu m-am gândit niciodată că aș putea să fiu eliberată de dragostea lui pentru mine.

— Ne pare rău că te-am rănit, Autumn. Dar chiar ținem mult la tine și…

— Vrei să auzi ceva amuzant? Mereu am crezut că tu mă iubești mai mult decât te iubesc eu pe tine. Mereu am crezut că eu aș fi fost cea care ți-ar fi dat ție papucii.

— Multă vreme și eu am crezut același lucru.

Preț de o secundă, mărturisirea mea și confirmarea lui îmi provoacă o senzație de camaraderie; ne analizăm împreună relația și vedem același lucru. După care sentimentul dispare și rămân singură. Mă cuprinde un calm ciudat. Mă concentrez iar pe mașina lui Finny.

— Poți să pleci.

Vocea mea sună plat și liniștit. Sunt pregătită să merg în camera mea și să terminăm odată cu toată povestea asta.

— Poftim?

— Ar fi mai bine să pleci. Nu mai e nimic de zis. Sunteți niște nenorociți și aia e.

— Știu că ești nervoasă și ai tot dreptul din lume, dar n-am făcut nimic intenționat…

— Chiar nu mai am chef să aud asta, bine? Hai s-o lăsăm așa cum e.

— OK.

Jamie se ridică. Are iar o expresie serioasă. După ce coboară treptele, se întoarce spre mine.

— Sasha vrea să știi că îi pare rău. Vrea să stea de vorbă cu tine, dar o să aștepte s-o suni tu.

— N-o s-o sun. N-ai decât să-i spui asta.

Mă ridic și eu și mă îndrept spre ușă.

— Chiar sperăm că într-o zi o să putem fi din nou prieteni, îmi spune Jamie.

Deschid ușa și mă întorc spre el.

— Jamie, îi zic, din moment ce tu ești cel care îmi dă mie papucii, ar trebui să am eu ultimul cuvânt. Și vreau să știi că n-o să mai fiu prietenă cu voi niciodată.

Trântesc ușa și mă duc în camera mea, unde plâng fără să mă audă nimeni.

Șaizeci și cinci

În a treia zi, mama vine în camera mea și se așază pe marginea patului. E după-amiază și eu sunt încă în pijama. O port de două zile deja. Am ochelarii pe nas și părul nespălat. Știu că nu mă ajută deloc să stau toată ziua în pat, dar am nevoie să fiu lăsată în pace și oricum nu reușesc să fac altceva. Atâta vreme cât pot să dorm, mă simt amorțită și îmi place senzația asta, nu doare.

— Autumn.

— Știu deja ce vrei să zici, așa că nu vrei să mă lași în pace?

— De ce nu îți suni o prietenă? De ce n-a mai trecut Sasha pe la tine?

— Aceeași Sasha care s-a culcat cu Jamie fix înainte de bal?

Simt cum se încordează toată. Mă ghemuiesc și îmi trag pătura peste cap.

— Îmi pare rău, spune mama.

Nu zic nimic, chiar dacă așteaptă asta. Își drege vocea.

— Și Brooke?

— Verișoara lui Jamie? Sunt sigură că de-abia așteaptă să audă că e un nenorocit.

— Angie…

— O să intre în travaliu curând, mamă.

Nu mai zice nimic și sper că o să se dea bătută și că o să plece.

— Bănuiesc că nu se pune problema să vină... unul dintre băieți?

— Mamă! Poți să pleci, te rog?

Simt cum se mișcă salteaua și o aud pe mama cum se îndreaptă spre ușă. Închid ochii și încerc să adorm iar.

*

Mai deschid ochii de-abia după câteva ore și o văd pe mama în prag.

— Trebuie să te ridici, îmi zice.

— Nu.

— Vine Finny.

— Poftim?

Mă ridic ca și cum aș fi fost lovită de trăsnet. Mama se duce și ia, aparent la întâmplare, un maiou albastru din șifonier.

— De ce vine?

Mama pune maioul pe pat, lângă mine, și se îndreaptă spre comodă.

— Vine să te vadă. Ai vreun sutien fără bretele curat? întreabă și deschide primul sertar.

— Nici măcar n-am făcut duș! Și nu vreau să-l văd pe Finny!

Mama mă ignoră și mai deschide un sertar.

— Blugi sau fustă? Nu te-ai ras pe picioare, nu? Uite.

Încearcă să-mi întindă o pereche de blugi, dar îi dau peste mână.

— O să ajungă în zece minute, așa că ai face bine să te grăbești.

Se întoarce și iese din cameră.

— Mamă! strig, dar deja a plecat.

Mă ignoră. Sar din pat și fug la baie.

*

Când îl aud pe scări, sunt deja îmbrăcată, dar am părul încă ud și nu m-am machiat. Iau repede un elastic și-mi prind părul în coadă. Bate la ușă. Mă uit în jur. Mănânc aici de trei zile și îmi dau seama că, în timp ce am făcut eu duș, mama a venit și a strâns toate ambalajele și farfuriile murdare. Mă așez pe pat. A fost aranjat.

— Intră, îi zic.

Ușa se crapă și văd fața lui Finny. Se uită la mine, după care deschide ușa de tot și apare în prag.

— Bună! îmi zice.

Deja roșește puțin.

— Bună.

Se uită la mine ca și cum ar aștepta ceva.

— Ai de gând să intri sau o să stai în prag, ca un vampir?

— Intru.

Face câțiva pași și trage scaunul de sub birou. Se așază cu fața la mine, cu un cot pe birou. Îmi strâng genunchii la piept și mă sprijin de tăblia patului.

— Îmi pare rău că te-au pus să faci asta, îi zic.

— Cine?

— Mamele.

Clatin din cap.

— Nu m-au pus să fac nimic. A fost ideea mea.

Se uită în jos. Nu se mișcă. Stă pur și simplu cu mine. Îi privesc umerii și mâinile. Are părul și mai blond, de la soare. Ceva începe să se miște în mine, dar reprim repede senzația. Prefer să nu simt nimic.

— Dar chiar ar trebui să știi că-și fac griji pentru tine.

— Știu.

Ridică privirea și se uită la mine.

— Se gândesc să-l sune pe doctorul ăla iar.

Mă îndrept de spate și-mi las picioarele să cadă pe podea.

— Pe Singh?

Finny dă din cap afirmativ.

— Doamne, e ultima persoană pe care vreau s-o văd.

— De ce? Ce-are?

— Nu știu, răspund și scutur din cap. Notează în dosar tot ce zic. Și de fiecare dată când îl văd, mă pune să mă sui pe cântar.

Finny se încruntă.

— De ce?

— Crede că sunt anorexică.

Finny zâmbește ușor.

— Nu e amuzant, îi zic.

Zâmbește mai larg de data asta și clatină din cap.

— Ba cam e.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc și eu când se uită așa la mine.

— OK, poate e puțin amuzant. Dar nu vreau să vorbesc cu el despre Jamie.

Când îi rostesc numele, simt cum un cuțit îmi străpunge stomacul și zâmbetul îmi dispare.

— O să mă ocup eu de asta.

— O să le convingi să nu îl sune?

— Cu o condiție.

— Ce condiție?

Finny se ridică.

— Dacă vii cu mine să mâncăm înghețată.

Oftez și-mi strâng iar genunchii la piept.

— Finny, chiar n-am chef să ies din casă azi.

Mă trage de brațși mă ridică din pat.

— Hei!

— Unde-ți sunt tenișii?

Vede niște papuci în colț și mă trage și mai tare.

— Încalță-te cu ăștia.

— Nu se potrivesc. Și nu am nici coronița.

— Ce legătură are? Haide!

Mă încalț și Finny mă duce jos, ținându-mă în continuare de braț. Mamele sunt în bucătărie, beau ceai cu gheață. Amândouă se luminează la față când mă văd.

— Mergem să mâncăm înghețată, le anunță Finny.

— Mă răpește, le zic.

— Bravo, Phineas! spune mama.

— Distracție plăcută, copii, adaugă mătușa Angelina.

Nu-mi dă drumul până nu ajungem la mașina lui. Descuie mașina și deschide portiera. Oftez și urc în mașină. E doar a treia oară când sunt în mașina lui mică. Miroase a piele și a Finny. Ocolește mașina și urcă și el. Fără să zică nimic, pornește motorul și dă drumul la muzică. Ajungem la Train Stop, unde sunt mulți elevi care ba se relaxează, ba lucrează acolo.

— Chiar trebuie să intru și eu? întreb când ajungem în parcare.

E aproape plin. Recunosc majoritatea mașinilor.

— De ce?

— Nu vreau să văd pe toată lumea de la liceu.

Finny parchează și oprește motorul. Se întoarce spre mine.

— Nu vrei să fii văzută cu mine?

— Ce? Nu!

Sunt atât de surprinsă, încât încep să mă bâlbâi.

— N… nu vreau să trebuiască să vorbesc despre Jamie.

— Ah, scuze.

Se dă jos din mașină. Îl privesc cum traversează parcarea și încerc să-mi dau seama de ce a crezut că nu vreau să fiu văzută cu el.

Finny se întoarce după câteva minute cu două cornete. Bate în geam cu un deget și deschid portiera în locul lui. Îmi dă ambele înghețate.

— Poftim.

— Mersi.

Și-a adus aminte că preferata mea e cea cu ciocolată și mentă. El și-a luat de vanilie, ca de obicei. Obișnuiam să fac mișto de el pe tema asta. Pornește mașina iar și o ia în sens opus față de casele noastre.

— Unde mergem?

— În parc. Cu cât stăm plecați mai mult, cu atât mai bine o să se simtă ele.

Când coborâm din mașină, îi dau înghețata și mergem spre aleea din jurul lacului. Mâncăm în tăcere câteva minute. Încerc să nu mă murdăresc, ca să nu rămân cu pete verzi și lipicioase pe față.

— Deci, îi zic după câteva minute. Ce face Sylvie azi?

— A plecat în Europa. Cred că e în Londra acum.

— Ah, am uitat. Când se întoarce?

— În august.

— Uau!

Finny nu comentează. Îmi ridic privirea spre el, dar se uită drept înainte.

— O să rămâneți împreună la toamnă?

— Presupun că da.

— N-ați vorbit despre asta?

— Nu.

Mai facem câțiva pași fără să spunem nimic. Iau ultima gură de înghețată și ies de pe alee ca să arunc șervețelele. Stăm lângă coșul de gunoi până când Finny își termină și el înghețata și aruncă resturile.

— Sasha și Jamie merg amândoi la Rochester, îi zic.

Aleea șerpuiește aproape de lac și ieșim din umbra copacilor.

— Aha.

— Deci bănuiesc că o să rămână împreună.

— Poate o să se despartă până atunci, îmi zice Finny.

— Hmmm. Mă îndoiesc.

— Se merită unul pe celălalt.

— Și nici nu e cel mai sănătos mod de a începe o relație. Nu cred că o să se termine bine.

— Nu, confirmă Finny. Probabil că nu.

— Și știi ce a zis Jamie? Mi-a spus că „am avut prea multă nevoie de el“.

Desenez niște ghilimele în aer.

Finny se strâmbă.

— Ce înseamnă asta?

— Nu știu. Dar înțelegi ce zic? Ce fel de relație o să fie dacă are genul ăsta de atitudine?

Finny se oprește, ia o pietricică și o aruncă în apă. Pietricica sare de patru ori, apoi se scufundă. Mă așez la umbră și îl privesc cum caută o altă pietricică plată.

— Ți-e mai bine fără el. Știi asta, nu? mă întreabă.

— Da, știu.

Îmi înfășor brațele în jurul taliei.

— Dar nu mă pot abține să nu-mi doresc ca lucrurile să revină la normal.

Finny se uită la mine, după care se întoarce iar spre lac. De data asta pietricica sare o singură dată. Se apleacă iar și caută prin pietriș.

— Crezi că e ridicol? îl întreb.

— Nu.

— Eu da. Mă simt ca o idioată. Ar trebui să mă bucur că s-a terminat, să răsuflu ușurată.

— Da, ar trebui.

Aruncă o altă piatră, care sare de multe ori.

— Dar nu cred că ești o idioată.

— Am vrut să mă despart de el de multe ori. Dar n-am făcut-o pentru că m-am gândit: „Mă iubește așa de mult. Nu pot să-i fac asta“. Nu ți se pare o prostie?

— Nu.

— Mă gândeam că, dacă mă despart de el, n-o să mă mai iubească nimeni la fel de mult.

— Asta e o prostie.

Se întoarce cu spatele spre lac și se așază lângă mine, pe iarbă. Își pune coatele pe genunchi și mă privește.

— O să-mi ții o predică despre cum o să găsesc iar iubirea? îl întreb.

— Nu. Voiam să te întreb dacă…

Roșește și se uită spre lac.

— S-a culcat cu tine și după…

— Nu. Nu e chiar așa de nenorocit.

Finny ridică din umeri.

Ne uităm amândoi spre lac o vreme. Soarele începe să apună și transformă apa într-un tablou în culori calde. Vântul se întețește puțin și îmi ciufulește coada. Îmi strâng și mai tare brațele în jurul corpului. Mă întreb dacă Jamie și Sasha sunt împreună acum, ce fac. Dacă vorbesc despre mine, dacă le e milă de mine. Mă zgârii pe braț.

— Crezi că suntem plecați de suficientă vreme? îl întreb.

— Probabil.

— O să mă ciupească insectele.

— OK.

Finny se ridică și îmi întinde o mână. Mă ajută să mă ridic și mă prefac că mă scutur pe blugi, ca să scap de senzația mâinii lui lipite de a mea.

Cobor geamul pe drum spre casă. Îmi țin mâna afară și simt aerul printre degete. Îmi desfac părul și vântul mi-l flutură peste față. Nu mă mai simt amorțită și asta nu e bine. Mă doare stomacul și pieptul mi se strânge într-un mod cunoscut. Nu spunem nimic până când nu parchează și oprește motorul.

— Ce faci mâine? mă întreabă Finny.

Ridic din umeri.

— Lasă-mă să te scot la micul-dejun și apoi poți să-ți petreci restul zilei în pat sau să faci ce vrei tu.

— OK.

— Atunci ne vedem mâine.

Deschidem portierele și coborâm din mașină.

Intrăm fiecare în casa lui și eu mă duc direct sus. Plâng din nou până adorm, dar de data asta nu mai e doar din cauza lui Jamie.

Șaizeci și șase

Când cobor, mama e la masă, își bea cafeaua și citește ziarul. Ridică privirea spre mine, dar nu zice nimic. M-am machiat și am părul curat și uscat. Am luat o coroniță și aproape că mi-am pus-o pe cap, dar am renunțat în cele din urmă.

Merg la frigider și-mi torn un pahar de suc de mere.

— Mersi, îi zic, stând cu spatele la ea.

— Pentru?

— Că nu zici nimic.

— Cu plăcere.

Mă așez în fața ei și iau pagina cu caricaturi.

— Ce faci azi? mă întreabă.

Mai ia o gură de cafea, fără să-și ridice privirea din ziar.

— Merg cu Finny să mâncăm de dimineață.

Mama se uită la mine și zâmbește.

— Încearcă să nu pari așa de încântată, îi zic.

— Scuze, răspunde și se întoarce la ziarul ei.

Finny mi-a dat un mesaj acum o oră, să mă întrebe la ce oră vreau să plec. M-a trezit. Pentru un moment cumplit m-am gândit că e Jamie, după care

mi-am adus aminte tot. Dacă aș fi avut planuri cu oricine altcineva în afară de Finny, n-aș fi reușit să mă târăsc din pat.

Îl aud cum bate la ușa din spate și-mi ridic privirea. Deschide ușa singur și intră în bucătărie.

— Bună, zice el.

— Bună dimineața, Finny, răspunde mama.

— Vin imediat, îi zic.

Beau restul de suc dintr-o înghițitură și mă ridic.

— La ce oră vă întoarceți?

— Nu știu, răspund. Mergem doar să mâncăm.

— Să dai un telefon dacă stați mai târziu de miezul nopții.

— Ești amuzantă, mamă.

Finny îmi deschide ușa și ieșim.

— Și mama a fost foarte încântată, îmi spune.

*

Nu râde de mine când comand un burger și cartofi prăjiți la micul-dejun. Nici chelnerița nu se încruntă și îmi dau seama că nu sunt singura. Finny comandă bacon, ouă și crochete, ca un om normal.

— Ți-a zis mama ta că nu mai avem oră de venit acasă? mă întreabă Finny după ce chelnerița ne ia meniurile.

— Nu. Ești sigur că ni se aplică amândurora?

— Așa a zis. Și mi-a zis și mie la fel, s-o sun doar dacă stăm mai târziu de miezul nopții.

— Aha.

Telefonul lui Finny sună. Îl scoate din buzunar, se uită la el și se încruntă.

— Scuze, îmi zice, apoi răspunde. Bună.

Iau un creion din borcanul de pe masă și încep să desenez pe fața de masă de hârtie.

— Tot n-ai reușit să dormi? întreabă.

Desenez o floare, după care o inimă. Mâzgălesc peste inimă.

— Da, tocmai mă pregăteam să mănânc de dimineață. Serios? Ce tare!

După care nu mai zice nimic, doar ascultă. Desenez o casă cu un soare pe cer, doi omuleți schematici care se joacă în curte cu o minge roșie. Fac o pauză și îi transform într-o fată blondă și un băiat brunet. Le dau și un câine. Întotdeauna mi-am dorit un câine.

— Aha. Da. Și mie mi-e dor de tine.

Îmi țin ochii ațintiți spre masă. Refuz să mă uit la el. Chelnerița vine cu mâncarea noastră și îmi acoperă desenele. În timp ce Finny ascultă în continuare, încep să iau câte un cartof prăjit și să-l trec prin ketchup.

— OK. Distracție plăcută! Ah, Sylvie?

Deși știam că e ea, numele mă face să tresar și să mă uit la el. Se uită și el la mine, însă doar o secundă.

— Ai grijă, bine? Să nu faci nimic… știi tu.

Face o pauză și ascultă din nou.

— Știu. Știu. Și eu te iubesc. Pa.

Își pune telefonul înapoi în buzunar. Mă uit iar în jos, în farfurie.

— Scuze, îmi zice.

— Nu-i nimic.

— Cu diferența de fus orar și programul plin pe care-l are, nu poate să sune foarte des. N-am putut să-i propun să vorbim mai încolo.

— Nu, pe bune, e în regulă. Cum e?

— E bine. E foarte entuziasmată.

— Drăguț.

Ridic în cele din urmă burgerul și iau o gură.

— Deci... a născut Angie deja?

Mestec încet și mă uit la el cum își taie omleta.

— Nu. Dar n-am mai vorbit cu ea de la absolvire. Știu că ar trebui s-o sun, dar…

Ridic din umeri și mai iau o gură din burger.

— Sunt sigur că înțelege.

Mâncăm în tăcere câteva minute. Finny își termină omleta, după care și crochetele și, când n-a mai rămas nimic altceva, trece la bacon.

— Jamie mi-a spus că speră să rămânem prieteni, îi zic.

Finny se uită la mine.

— Cu el și cu Sasha?

— Da.

Finny scutură din cap.

— E ceva de speriat băiatul ăsta...

— E urât că vreau ca toată lumea să fie de partea mea și împotriva lui?

— Nu, dar nici n-ar trebui să te aștepți să se întâmple asta. S-ar putea să nu.

— Știu.

Finny taie baconul în două și îmi oferă o bucată.

Clatin din cap.

— Eu sunt de partea ta, îmi zice în timp ce se șterge pe mâini cu un șervețel.

— Tu nu intri la socoteală.

— Mersi.

— Nu asta am vrut să spun.

— Știu.

*

Conduce iar cu geamurile coborâte, de data asta pentru că l-am rugat eu. E aproape ora prânzului și restul zilei se întinde înaintea noastră. Oftez și mă uit pe geam.

— O să zaci iar în pat azi? mă întreabă Finny când parchează.

Ridic din umeri.

— Atunci ce planuri ai?

— Nu știu.

Nu zice nimic. Îmi trec degetele prin păr de câteva ori și mă uit drept înainte. Simt cum mi se formează un nod în gât și încerc să scap de el.

— Hei, Finny? șoptesc.

— Da?

— Mi-e teamă că o să-l sun.

— De ce?

Cu coada ochiului, îl văd că se întoarce spre mine.

— Doar ca să țip la el.

Scutură din cap.

— Nu e o idee prea bună.

— Știu. Dar sunt obișnuită să pot să-l sun. Sunt obișnuită să-l sun când sunt nervoasă sau tristă sau mai știu eu ce.

Înghit în sec și respir adânc.

— Mă simt ca și cum am nevoie de el ca să trec peste asta.

— N-ai nevoie de el.

Nu mai spun nimic. Simt cum mi se încețoșează privirea și încerc să nu plâng în fața lui.

— Autumn?

— Ce e?

— Ce-ai zice dacă ai sta la mine azi? Eu voiam doar să mă joc ceva. Tu poți să citești dacă vrei. Și așa n-o să te las eu să-l suni.

— OK.

— Poftim?

— OK, zic mai tare.

— Super. Haide!

Iese din mașină și-mi deschide portiera, iar eu îl urmez.

Șaizeci și șapte

Facem asta în fiecare zi în următoarele cinci zile. Ieșim să mâncăm de dimineață, după care mă ghemuiesc în patul lui Finny cu o carte, în timp ce el se joacă pe calculator lângă mine. Seara, mamele mănâncă împreună cu noi. După care ne uităm la un film și eu mă duc la mine în cameră.

Când se întunecă, sting lumina și spionez fereastra lui Finny. Se joacă pe calculator sau stă pe net. La ora 23, în fiecare seară, îi sună telefonul. Cred că e Sylvie. Vorbesc cam jumătate de oră sau puțin mai mult, după care el închide și iese din cameră. Se întoarce în boxeri și se bagă în pat. Citește puțin din cartea pe care am văzut-o pe noptiera lui, un thriller cunoscut, apoi stinge lumina.

Când mă uit la Finny, nu mă mai gândesc la Jamie. Nu cred că pe Finny l-ar deranja dacă ar ști asta. Dacă mă gândesc ce-i spune el lui Sylvie, nu mă mai gândesc la ce îi spune Jamie Sashei. Mă uit la Finny cum se scarpină pe braț sau cum cască și mintea mea e doar acolo, cu el; nu pot să-mi fac rău.

În a șasea dimineață, Finny pare agitat când intră în bucătărie.

— Bună, îi zic.

— Bună.

Are buzele strânse și mâinile în buzunar.

Închid ușa în urma mea. Mergem împreună până la mașină. Aștept până se așază și el la volan.

— Ce s-a întâmplat?

Pornește motorul și ieșim de pe alee.

— M-a sunat Jack ieri…

— Ah!

Chiar mă întrebam cine l-a sunat mai devreme. Finny îmi aruncă o privire ciudată și continuă.

— Vor să ieșim toți mai încolo. Nu ne-am mai văzut de la absolvire.

— Ah, zic iar, dar de data asta altfel.

— O să fii bine singură?

— Da. Nu vreau să te simți obligat să ai grijă de mine.

— Nu mă simt deloc obligat.

Își ia ochii de la drum o clipă și mă privește.

— Ar trebui să te duci să te distrezi cu prietenii tăi. A trecut deja o săptămână și mă simt mai bine.

— Serios?

— Nu perfect, dar da, mai bine.

— OK.

Conduce câteva minute fără să vorbească, după care conversația noastră revine la normal, ca în celelalte dimineți. Glumim pe seama mamelor și vorbim despre filmul pe care l-am văzut aseară.

După micul-dejun, Finny mă aduce acasă și mă întorc să-i fac cu mâna de pe terasă când pleacă iar cu mașina. Casa e goală; mama, tata și toți avocații se întâlnesc în centru azi. Mă duc în camera mea și mă întind în pat. Mă uit pe fereastră și privesc copacii în bătaia vântului. Aștipesc o vreme. Când deschid iar ochii, e deja după-amiază și în cameră e cald.

Cicadele zumzăie și vântul încă adie printre copaci. Mă întind și mă întorc pe cealaltă parte și privirea îmi cade pe laptop.

Nu am mai scris de mult. Am început ceva înainte de Crăciun, dar s-a pierdut în confuzia iernii, în entuziasmul primăverii și acum nu-mi mai aduc aminte dacă era bun de ceva.

Traversez camera, cu picioarele goale pe parchetul încălzit de soare și mă așez la birou.

Nu sună rău, dar tai paragrafe întregi și mut altele. Am o nouă viziune acum, o nouă structură pentru poveste. Sunt gata să scriu ceva sincer. În curând, singurul sunet care se mai aude în cameră vine de la tastatura mea și, când mă opresc, tot ce mai aud sunt vocile din capul meu.

După ce se întoarce acasă, mama comandă o pizza și mâncăm cu mătușa Angelina. Finny nu s-a întors încă. Când terminăm de mâncat, plec, dar mamele nu comentează; știu că mama vrea să discute cu Angelina despre tata.

Continui să scriu și nu observ cum lumina soarelui se mișcă pe podea și în cele din urmă începe să pălească. Când ies din transă, afară e întuneric deja și aud o mașină sport în fața casei. Lumina din camera mea e stinsă. Închid laptopul ca să fie beznă și mă așez pe pat, cu fața spre fereastră.

El intră în cameră și privește în jur, ca și cum se aștepta să fie ceva acolo. Face câțiva pași, se uită pe fereastră și, preț de o clipă, mi se pare că mă vede. După care se întoarce și se așază pe pat. Își scoate telefonul și-l duce la ureche.

Telefonul meu începe să sune. Mă uit cum vibrează pe noptieră, după care mă uit iar pe geam și-l văd pe Finny întins în pat.

— Alo?

— Bună, îmi zice.

— Bună.

— Ce faci?

— Nimic. Citeam doar, adaug, ca să fiu mai credibilă.

— Cum a fost ziua?

— OK. A ta?

— OK.

Nu mai zicem nimic, dar nu e genul ăla de tăcere stânjenitoare; e ca și cum am sta în liniște împreună, în aceeași cameră. Îl văd cum se întinde și aud cum cască.

— Păcat că nu aveam telefoane mobile atunci, îi zic. N-am fi avut nevoie de pahare și de sfoară.

— Da, aprobă el. Stai, ești în camera ta?

— Da, îi zic și îmi aduc repede aminte că se presupunea că citesc, dar e întuneric în cameră. Tocmai am intrat.

— Mă vezi?

Face cu mâna. Încep să râd.

— Da. Îți fac și eu cu mâna.

— Bună, îmi zice.

— Bună.

Șaizeci și opt

Mai târziu, la câteva ore după ce eu și Finny am închis și ne-am dus la culcare, telefonul sună din nou. E un mesaj de la Dave cel Fițos.

Guinevere Angela 3:46 a.m. 3,300 kg programul de vizită mâine 1–6

Zâmbesc și îmi pun capul înapoi pe pernă. Mi-o imaginez pe Angie obosită, fericită, plângând. Înainte să adorm la loc, telefonul mă strigă iar. Văd numele lui Jamie și simt instantaneu un gol în stomac.

A născut Angie. E fetiță. Putem să mergem s-o vedem mâine după 1. Vrei să te duc cu mașina?

Arunc telefonul și aud cum se izbește de perete. E posibil să-l fi spart. Nu-mi pasă. Dorm agitat.

*

Când Finny bate la ușa din spate, eu sunt la masa din bucătărie deja, îl aștept, citesc o carte și mănânc o înghețată. Ridic privirea când intră.

— Bună, îmi zice, arăți…

— Furioasă? îl întreb.

— Ăăă, nu, răspunde și se uită la mine precaut. Voiam să zic că arăți obosită.

— Da, sunt și obosită.

Închid cartea și o arunc pe masă.

— Am primit un mesaj de la Jamie azi-noapte.

— Ce ți-a scris?

Oftez și las bățul de înghețată pe masă.

— Dave cel Fițos ne-a trimis un mesaj tuturor.

— Cine? întreabă Finny și se așază pe scaunul din fața mea.

— Dave cel Fițos. Iub… soțul lui Angie. Ne-a anunțat că Angie a născut o fetiță, care cântărește nu știu cât, și că putem să mergem s-o vedem. Și după nici cinci minute îmi scrie Jamie și-mi zice — îmi dreg vocea și încerc să-l imit pe Jamie — „Angie a născut. E fetiță. Putem să mergem mâine s-o vedem. Vrei să te duc cu mașina?“

— Nu s-a gândit că Dave ți-a scris și ție?

— Exact! OK, e vorba de Dave cel Fițos, dar da! Tipic pentru Jamie! Se gândește că e așa de drăguț pentru că mă anunță și se oferă să mă ducă cu mașina. Presupune că am nevoie de el pentru asta.

— Păi, zice Finny, sincer vorbind acum, chiar ai nevoie să te ducă cineva cu mașina.

— Ba nu, te am pe tine.

Finny zâmbește.

— Îmi place că ești așa de sigură că o să te duc.

— Dar am dreptate, nu?

— Normal. Dar nu despre asta e vorba.

Zâmbește în continuare. Nu mai sunt nervoasă.

*

Ne rătăcim pe drumul spre spital și ajungem acolo de-abia la 13:30. E ciudat să fiu într-un loc ca ăsta fără un adult. Mă gândesc că acum și eu sunt adult, dar tot cred că asistentele se holbează la noi. Finny e relaxat, ca și cum merge la maternitate tot timpul.

Când ajungem la ușa de la salonul lui Angie, știu că Jamie e înăuntru, aproape pot să-l miros. Mă opresc și mă uit la Finny. Îmi aruncă și el o privire, una pe care eu pot s-o înțeleg, pentru că-l cunosc, dar care pentru restul lumii ar fi doar un zâmbet blând. O să fie bine.

Angie e în pat și ceilalți stau în jurul ei, ca și cum am fi iar pe Treptele spre Nicăieri. Mi se pune un nod în gât.

— Bună, ai ajuns, zice Jamie.

— Autumn! strigă Angie.

Zâmbește larg și întinde mâinile spre mine, dar se strâmbă de durere. Uit totul pentru o clipă și alerg spre ea.

— Scuze că am întârziat, îi zic și o strâng în brațe. Ne-am rătăcit.

— L-ai adus pe Finn! zice ea. Bună, Finn.

— Bună.

Stă în dreptul ușii și arată așa cum m-am simțit eu când mergeam pe hol.

— Unde ți-e coronița? întreabă Brooke.

— Cred că am depășit faza asta, îi răspund și ridic din umeri.

— Serios? întreabă Sasha.

— Vrei s-o ții în brațe? mă întreabă Angie.

— Da.

Mă uit în jur, evitând să privesc spre Jamie și Sasha, care stau împreună în colț și îl văd în cele din urmă pe Dave cel Fițos cu o mogâldeață în brațe, atât de mică, încât nici n-am observat-o până acum. Vine spre mine și mi-o pune în brațe.

— Uau! zic când ajunge la mine. Uau!

E foarte mică, are fața zbârcită și ochii închiși, ca și cum încearcă să ignore lumea.

— Uau! zic iar.

E o persoană care nu exista până acum.

— Finny, zic încet, încă ametită. Vino s-o vezi!

Simt cum vine în spatele meu și se uită peste umărul meu. Preț de o clipă, nimeni nu mai scoate o vorbă.

— Ce unghiuțe are, spune el.

— Știu, răspunde Angie.

Îmi dau seama că îmi place s-o țin în brațe pe Guinevere. Pot să o privesc și să uit că Jamie și Sasha stau împreună, ca și cum ar fi ceva normal.

— Pe unde v-ați rătăcit? întreabă Jamie.

Încerc să nu mă strâmb la bebeluș.

— Am ratat ieșirea de pe I-70 și n-am mai reușit să întoarcem, răspunde Finny.

— A, da, și noi am pățit la fel. Dar noi am plecat mai devreme de acasă.

— Ne-am și oprit să mâncăm, zice Finny.

— Ar fi trebuit să facem și noi asta, spune Brooke. Mi-e foame.

— Haideți să ieșim mai târziu, propune Alex.

— Bună idee, răspunde Jamie.

— Veniți și voi? întreabă Sasha.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că vorbește cu Finny și cu mine.

— Ah, nu, avem deja planuri, îi răspund.

Ce-aș fi vrut de fapt să-i zic e „În niciun caz!“, dar nu reușesc s-o fac. Mă așez pe pat, cu spatele la ea.

— Ce faceți? întreabă Angie.

Îmi face cu ochiul, fără ca Jamie și Sasha să vadă. Simt cum îmi iau foc obrajii și mă uit la Finny.

— Mergem la film, răspunde el, deși nu am vorbit deloc despre asta.

E iar încrezător. Se așază lângă mine pe pat.

— La ce film? întreabă Sasha.

— Finny, ține-o și tu, îi zic.

— A, nu, răspunde el repede.

Râd și văd cum ridică mâinile în aer, parcă ar vrea să se apere.

— Haide, îl îndemn și întind mogâldeața spre el.

Îl oblig s-o ia în brațe și, când face asta, se uită la mine ca și cum ar trebui să-i explic următorul pas. Râd iar și mă aplec peste ea.

— Uite ce față încruntată are, zic.

Îmi dau seama că aproape stau cu capul pe umărul lui și că nu reușesc să mă mișc. Finny se uită la bebeluș. Pentru o clipă, pare că doar noi trei suntem în cameră.

— Există ceva mai sexy decât un băiat care ține un bebeluș în brațe? întreabă Angie și nici măcar asta nu mă scoate din transă.

— Nu, îi zic și tresar.

Mă dau puțin într-o parte și simt efectiv cum îi pierd căldura corpului.

— Gata, e rândul meu, intervine Brooke. Nu-l mai torturați pe bietul băiat.

Vine lângă noi și ia bebelușul de la Finny. Evit să mă uit la el.

Timp de o oră vorbim despre lucruri normale și ne uităm la televizor. Nu privesc spre Finny și am grijă să nu mă ating de el, atunci când mă mișc pe pat. Jamie vorbește cel mai mult, conduce discuția cât să-și scoată în evidență farmecul și simțul umorului. Jamie și Sasha nu se țin de mână și nici nu se sărută, dar stau unul lângă celălalt.

În timpul genericului de la emisiunea următoare, Guinevere începe să plângă.

— Îi e foame, zice Angie.

O spune cu o oarecare autoritate care mă intrigă. Își cunoaște fiica de mai puțin de jumătate de zi.

— Poate ar trebui să mergem, zic eu.

Eu și Finny ne ridicăm în același timp. Angie se uită spre noi, dar privirea îi e distrasă.

— Mulțumesc că ați venit, zice și se uită iar la bebeluș.

Mă îndrept rapid spre ușă.

— Pa, pa, le zic.

— Pa, adaugă și Finny.

— Ar trebui să plecăm și noi, îl aud pe Jamie, dar nu mă uit înapoi și nici nu încetinesc.

Eu și Finny mergem unul lângă altul. Ceilalți, Jamie, Sasha, Alex, Brooke și Noah sunt în spatele nostru. Vorbesc despre ce o să facă mai târziu. Mergem ca și cum nu ne cunoaștem. Finny apasă pe butonul liftului și ușile se deschid imediat. Intrăm și Finny apasă pe butonul pentru parter când apar și ceilalți de după colț. Mă uit la ei și ei se uită la mine. Ușile se închid. Finny se întoarce spre mine.

— Ești bine?

— Da.

— Chiar vrei să mergem la film?

— Da, și vedem ce vrei tu. Mulțumesc că ai venit.

— N-ai de ce.

Finny îmi zâmbește larg și îmi dau seama în sfârșit că niciodată n-am simțit asta pentru Jamie, nici măcar în cele mai bune momente.

Șaizeci și nouă

Stăm în patul lui. Eu sunt ghemuită la un capăt, cu laptopul pe genunchi; Finny e întins pe burtă, omoară un monstru într-un joc.

Tocmai am terminat un capitol și mă simt puțin amețită. Mă uit cum personajul lui aruncă bombe spre dragon. E trecut de ora prânzului, dar nu mi-e foame; ne-am făcut un obicei să stăm până târziu noaptea, așa că ne și trezim târziu. Ne petrecem majoritatea timpului conducând cu geamurile coborâte. Mergem la restaurante drive-thru după miezul nopții și bănănăim printre rafturile supermarketurilor nonstop. Azi-noapte am stat pe capota mașinii lui roșii și am mâncat bomboane colorate în verde-fosforescent și îndulcite artificial. Finny a lăsat radioul pornit și am stat rezemați de parbriz, dar felinarele erau prea puternice și nu am reușit să vedem stelele.

Închid laptopul și probabil că Finny aude, pentru că mă întreabă:

— Ai terminat?

Mai explodează o bombă pe ecran și controllerul lui vibrează.

— Deocamdată, da.

Pun laptopul lângă mine și întind mâinile deasupra capului. Mă uit la el cum câștigă și salvează jocul.

— Când o să mă lași să-l citesc? întreabă Finny.

— Niciodată, îi răspund fără să mă gândesc. Scuze.

— De ce nu?

Pare surprins. Nu se uită la mine; a intrat iar în joc.

— Pentru că e ceva personal, îi explic. Și nici nu e foarte bun deocamdată.

— O să mă lași să-l citesc când o să fie bun?

Ridic din umeri, deși nu poate să vadă asta.

— Probabil că nu.

— De ce îl mai scrii atunci, dacă nimeni n-are voie să-l citească?

— N-am zis că nimeni n-are voie.

Finny se uită la mine peste umăr.

— Ah, deci doar eu n-am voie?

Pe ecran, personajul lui aleargă în cerc și se lovește de un copac de mai multe ori.

— Nu.

Mă întind și eu pe burtă, lângă el.

— Doar că... pe tine te cunosc. Dacă îl citești, o să zici că „ah, personajul ăsta e cutare persoană“ sau „aici vorbește despre ziua aia“, dar nu e așa.

— Și dacă îți promit că n-o să fac asta? N-o să analizez nimic. Jur pe mormântul mamei mele.

— O să-i spun că ai zis asta.

— Haide, te rog?

Ridic din umeri și-mi dau ochii peste cap.

— Poate.

— Ha!

Finny se întoarce și se uită la ecran iar. Ia controllerul și începe să apese pe butoane.

— Asta înseamnă că o să mă lași.

— Ba nu!

— Ba da.

— Ba nu!

Îi dau ușor un pumn în umăr și râde.

— Ce vrei să facem acum? mă întreabă.

Ridic iar din umeri și zâmbesc.

— Asta.

Șaptezeci

Finny răspunde la telefon imediat.

— Alo?

— Am ajuns acasă.

— Ești încă afară?

— Da, îi răspund.

— Stai acolo, cobor imediat.

Când iese pe ușa din spate, eu stau pe capota mașinii lui. E aproape miezul nopții. Greierii cântă și afară e cald.

— Cum a fost? mă întreabă.

— A fost OK. Cred că a încercat să vorbească în numele tuturor.

Tocmai m-am întors de la film cu Brooke. Pe drum spre casă, mi-a zis că toată lumea înțelege că sunt supărată pe Jamie și pe Sasha, dar că toți vor să fim în continuare prieteni, că încă fac parte din gașcă.

— A zis că nimeni nu vrea să ia apărarea nimănui.

— Mă gândeam eu că așa o să fie, zice Finny.

— Ți-e foame?

— Da.

În drum spre restaurant, îmi dau jos sandalele și-mi scot picioarele pe geam. Pe Finny nu-l deranjează.

— Te simți mai bine? mă întreabă.

Ridic din umeri.

— Oarecum. Adică mă bucur că pot să mai fiu prietenă cu ceilalți, dar…

Ridic iar din umeri și oftez.

— Nu știu. Cum mai putem să fim o gașcă după faza asta? Și mergem la facultăți diferite...

Tac brusc. Nu mai zic nimic un minut. Ne oprim în fața luminilor puternice din dreptul restaurantului.

— Ți-e chiar așa de ușor să renunți la prietenii tăi? mă întreabă Finny.

— Nu.

Îmi trag picioarele înapoi în mașină și îmi pun obrazul pe genunchi.

— Chiar am crezut că o să fim prieteni pentru totdeauna.

— Vorbești despre noi sau despre ei? mă întreabă Finny, dar cu privirea pe geam.

— Pot să vă iau comanda? se aude din aparat.

— Două secunde, zice Finny și se întoarce spre mine. Știi ce vrei?

Inima începe să-mi bată cu putere când aud întrebarea. Nu am vorbit despre faptul că suntem iar prieteni. Mamele sunt extrem de încântate, dar nu comentează. Înainte să mă lase acasă, Brooke m-a întrebat dacă sunt cu Finny. I-am zis că el e încă într-o relație cu Sylvie și am ieșit din mașină.

— Un numărul 1. Și o cola.

Comandă pentru amândoi și plătește. Mergem mai în față, să așteptăm mâncarea.

— Vorbeam despre ei. Dar și despre tine am crezut același lucru.

Nu-mi răspunde. Îmi dă punga și întoarce mașina. Când ajungem iar pe șosea, Finny spune:

— Sylvie e în Italia acum.

— Ah, da?

— S-a tot plimbat pe la muzee de artă toată săptămâna.

— Nu mi-o imaginez pe Sylvie într-un muzeu de artă.

Finny se uită la mine cu coada ochiului. Se încruntă.

— N-ai mai avea o părere așa de proastă despre ea dacă i-ai da o șansă.

— Cine a zis că am o părere proastă? Doar că nu mi se pare genul care merge la muzee de artă.

— Pentru tine asta e ceva rău. Și n-o cunoști cu adevărat.

— Bine. N-o cunosc cu adevărat. Dar nici ea nu mă cunoaște cu adevărat și Dumnezeu știe ce părere are despre mine.

— În general, îi e frică de tine.

— Îi e frică de mine?

— O intimidezi.

— În fine.

— Vorbesc serios.

— OK. Vorbești serios.

Nu mai zicem nimic până acasă. După ce Finny parchează, oprește motorul și ne uităm amândoi în față.

— Ești supărat pe mine? îl întreb.

— Nu, nu sunt.

Nu mai știu ce altceva să zic, ce ar fi bine să zic, așa că tac. Iau mâncarea mea și i-o dau lui Finny pe a lui.

— Mersi.

Arată bine din profil, în lumina bordului. Îmi doresc mult să mă aplec spre el și să pun mâna pe umărul lui. Când eram mici, puteam să fac asta.

— N-o urăsc pe Sylvie, zic în cele din urmă. Ai dreptate, nici măcar n-o cunosc. Dar asta înseamnă că nu știu dacă îi place să meargă la muzeu.

Finny ridică din umeri, dar nu într-un mod ostentativ.

— Pun pariu că, dacă m-ar cunoaște, ar vedea ce fraieră sunt și nu i-ar mai fi deloc frică de mine. Știe că Jamie mi-a dat papucii?

— I-am zis eu, spune și se uită la mine. Dar nu am intrat în detalii, adaugă repede.

— Știe despre noi?

Finny clatină din cap și se uită iar pe geam.

— Ce o să-i spui când o să se întoarcă?

— Nu știu, răspunde. Și nu ești fraieră.

Încep să îmi mănânc burgerul înainte să se răcească. Finny își mănâncă mai întâi toți cartofii, după care începe și burgerul. Eu mănânc jumătate, după care îl împachetez la loc și-l arunc în pungă. Ghemuită, cu fața la el, mă uit

cum mănâncă în lumina slabă. Radioul e pornit. Ar fi chiar romantic dacă am fi împreună.

— Deci, zice Finny, ce facem mâine?

Șaptezeci și unu

Stăm împreună pe marginea lacului. Afară se întunecă și în curând o să înceapă artificiile. Mama și mătușa Angelina sunt aproape, dar nu stau cu noi. Ne lasă în pace și mă prefac că nu știu de ce, iar Finny nu pare să observe.

— Ar fi trebuit să înceapă deja, zic eu. E suficient de întuneric.

— Nu mai durează mult, îmi răspunde, după care auzim o pocnitură și cerul se aprinde.

Mă las pe spate și, când ridic privirea, pot să mă uit la el, deși pare că mă uit la cer. Are bărbia ușor ridicată și zâmbește slab. O șuviță de păr îi cade în ochi.

În astfel de momente, mă mir că nu țâșnesc efectiv cuvintele din mine. Le simt cum mi se formează în gură ca două pietricele netede. Le simt când vreau să înghit și când respir.

Înalță ușor din sprâncene și mă întreb ce l-a surprins din ce vede pe cer, dar nu pot să-mi iau privirea de la el.

E posibil oare ca ultimii șase ani să fi fost adevărați și nu doar un vis, așa cum mi se par acum? Mă gândesc că, dacă m-aș concentra suficient, aș putea să fac amintirile alea să dispară. Aș putea să închid ochii și să cred că nu am fost despărțiți niciodată. Aș putea să inventez un alt trecut pe care să mi-l amintesc.

Mă văd stând în tribune, la meciul lui de fotbal. Se uită la mine și eu îi fac cu mâna. Avem cincisprezece ani.

— Autumn?

Deschid ochii și văd că se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Nimic. Sunt doar obosită.

— Vrei să plecăm?

— Nu, nu, răspund și îi zâmbesc. Nu-ți face griji pentru mine.

Îmi iau ochii de la el și mă uit la cer.

Șaptezeci și doi

Când Finny parchează mașina, sunt pe treptele din față, așteptând. Au ajuns mai devreme. Finny claxonează și mă ridic. E noapte și e cald afară. Alerg spre el.

Când ajung în dreptul lui, Jack coboară din mașină și se mută pe bancheta din spate.

— Ah, nu, pot să stau eu în spate.

— Nu, zice el, doamnele stau în față.

N-am vorbit niciodată atât de mult cu el. Mă urc și închid portiera.

— Lui Jack îi place să pretindă că e un gentleman, îmi explică Finny. Dar nu-l lăsa să te păcălească.

— Finn, cum aș putea să-i fac o impresie bună prietenei tale dacă vorbești așa despre mine?

— N-am zis că trebuie să vă plăceți, răspunde Finny.

Ce a zis însă — sau ce mi-a zis mie — e că îl deranjează că cei mai buni prieteni ai lui nu se cunosc mai deloc. A vrut să mergem măcar la un film împreună, nimic mai mult. Era cât pe ce să protestez, dar, când m-a numit cea mai bună prietenă a lui, am fost prea încântată. Nu sunt sigură că a fost greu să-l convingă și pe Jack.

— Hai să ne înțelegem doar ca să-i facem în ciudă, propun eu.

Jack râde. S-ar putea să iasă chiar bine.

Nu vreau să văd un film cu spioni sau comedia aia cu glume nesărate, așa că băieții mă conving să vedem un film horror. În primele cincisprezece minute, fata deschide un dulap și manechinul croitorului cade afară. Țip și îmi acopăr ochii. Și Jack, și Finny râd, dar Finny îmi spune că o să fie totul bine. Dau din cap și mă afund și mai tare în scaun.

O oră mai târziu, am ajuns la punctul culminant. Fata mai deschide o ușă și își vede iubitul atârnând de grindă. Țipă și fața lui se vede în prim-plan. Tresar și întorc capul. Îmi lipesc fruntea de umărul lui Finny. Alte țipete și tresar iar.

— Ești bine? îmi șoptește Finny.

Dau din cap afirmativ, dar nu ridic fruntea de pe umărul lui. Se trage într-o parte. Îngrozită, salt repede capul și mă uit iar la ecran.

Și simt cum Finny mă ia în brațe.

Oarecum. De fapt, își pune brațul pe scaunul meu și mă atinge puțin, dar foarte puțin. Însă degetele lui sunt cu siguranță pe umărul meu și, la următoarea parte înfricoșătoare, mă strânge ușor.

— Sunt OK, îi șoptesc.

Jack se uită la noi.

După film, când Finny pornește mașina, Jack întreabă:

— Vreți să mergem să ne îmbătăm azi?

— Da, răspund imediat.

Finny dă din umeri.

— Dacă vreți voi.

— Dar cum o să facem rost de băutură? întreb.

— Fratele meu lucrează la un magazin de băuturi de pe Rock Road, zice Jack.

— Vorbești serios?

Mă uit la Finny.

— De acolo vă luați mereu băutura?

— Da, răspunde Jack.

Finny dă iar din umeri.

*

Stăm în mașina oprită, cu geamurile coborâte și ne îmbătăm în spatele caselor mamelor noastre. Băieții au luat o sticlă de cola de un litru, au vărsat o treime și au completat-o cu whiskey. Stau în față și își dau sticla de la unul la altul. Eu stau întinsă pe bancheta din spate, cu șase doze de ceva roz cu flori tropicale pe el. Finny a ales asta pentru mine. A zis că o să-mi placă. Mă întreb dacă asta bea Sylvie.

— Va trebui să rămâi la mine peste noapte, zice Finny. N-o să pot să te duc acasă.

Jack ia o gură zdravănă de băutură și îi dă sticla.

— Logic că nu, zice.

Chicotesc și mă uit la Finny cum bea din sticlă. Își șterge buzele cu dosul palmei și gestul mi se pare masculin și elegant.

— Autumn, zice Jack și se întoarce spre mine, de ce te-ai despărțit de Jamie? Toată lumea credea că o să vă căsătoriți și mai știu eu ce.

— Da, și eu la fel. Dar m-a înșelat cu Sasha, așa că n-o să se întâmple asta.

— Pe bune?

Jack se strâmbă și ridică o mână.

— Nici măcar nu e…

— La fel de drăguță ca mine? Da, știu.

Jack izbucnește în râs.

— Îmi place că ești modestă.

— Dar așa e.

— Da, dar tu n-ar trebui să știi asta.

— De ce nu?

Mă ridic și mă aplec în față, până când ajung cu capul între scaunele lor.

— De ce ar trebui să mă prefac că nu știu că sunt drăguță, când toată lumea îmi spune asta mereu?

— Pur și simplu n-ar trebui să știi.

— Cât vă certați voi doi, eu o să mă duc la baie, ne anunță Finny.

— Nu cred că sunt o persoană mai bună sau mai știu eu cum. Nici măcar nu e cine știe ce realizare. E doar modul în care arăt.

Aud cum se închide portiera în urma lui Finny.

— Uite ce e, îmi zice Jack și se uită iar la mine. Tu chiar vrei să-mi spui că nu te joci cu el?

— Poftim?

— Vorbesc serios. Finny e prietenul meu, știi asta, nu?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Știu ce s-a întâmplat în gimnaziu.

— OK. Și eu.

Jack oftează.

— Dacă nu ai intenții serioase, să nu te joci cu mintea lui. Relația lui cu Sylvie nu e mereu perfectă, dar tot e mai bine decât să fie iar obsedat de tine.

— Stai… ce?

Mă simt ca și cum Jack s-ar fi întors și mi-ar fi tras un pumn în stomac. Înghit, deși am brusc gura uscată. Finny nu m-a sărutat doar pentru că voia să vadă cum e să săruți o fată; chiar mă plăcea. Deși suntem singuri, vorbesc în șoaptă:

— Ți-a zis ceva?

— Nu. Spune că sunteți doar prieteni. Dar așa a zis și data trecută și i-a luat o viață să treacă peste.

Mă uit în jos, mi-e teamă că o să plâng de dezamăgire. Pentru o clipă, inima mi s-a înțepenit în gât.

— Nu am vrut să te supăr, zice Jack.

— Nu, dar nu e nimic între mine și Finny.

Înghit din nou și încerc să respir. Jack apucă iar sticla.

— Ce ciudat!

— Ce e ciudat?

— Că îi zici Finny, ca mama lui.

Schițez un zâmbet.

— Îl cunosc de aproape tot atât timp cât mama lui.

— Știu.

— Și așa obișnuia să îi spună toată lumea. Mamele îi zic Phineas uneori, dar eu îi zic așa doar când sunt supărată pe el.

Aud ușa din spatele casei și ne întoarcem amândoi. Finny coboară treptele. Are în mână o pungă de covrigei.

— Să nu-i spui nimic, bine?

— Normal că n-o să-i spun nimic. Și oricum nu e nimic între noi.

Șaptezeci și trei

Am adormit iar amândoi în patul lui. Dar acum sunt trează. Lumina după-amiezii ne învăluie. Pe podea, lângă pat, e o cutie goală de pizza de la prânz. Jocul e pus pe pauză. Cartea mea e pe noptieră.

Azi-noapte, pe la trei, ne-am măsurat tensiunea cu unul dintre aparatele alea pe care le pui pe braț, luate de la supermarket. Finny avea tensiunea perfectă și a mea era doar puțin crescută. Am sărbătorit cu jumătate de kilogram de jeleuri și ce mai rămăsese din sticla de whiskey.

Mâine o să ies la prânz cu tata, așa că n-o să putem sta până târziu la noapte. Mă întreb dacă Finny o să stea treaz până târziu fără mine sau dacă o să se ducă la culcare.

Mă întind și mă întorc pe-o parte încet, ca să nu-l deranjez. El doarme pe spate, cu mâinile sub cap. Are gura puțin deschisă, dar nu arată ridicol, doar relaxat și cald.

Ne-am uitat la umbrele copacilor de afară și am vorbit despre divorțul alor mei, apoi am decis că ar trebui să mergem la muzeul de artă sau măcar la grădina zoologică. Cam pe atunci amintirile mele încep să devină confuze, semn că probabil am adormit. Mă întreb dacă am adormit înainte sau după el. Probabil în același timp.

Îmi place să-l privesc.

De atât de aproape, pot să văd că nu e chiar perfect. Are un coș mic pe nas și o cicatrice de la varicelă pe obraz. Am făcut varicelă în același timp. Am stat o săptămână în pat împreună, ne-am uitat la filme și am mâncat nachos din aceeași farfurie. Finny a reușit să se abțină de la scărpinat mai mult decât mine. S-a făcut bine cu două zile înaintea mea, dar mamele l-au lăsat oricum să mai rămână cu mine.

Dorința de a-i atinge cicatricea e mai puternică decât orice mâncărime pe care am simțit-o vreodată.

— Îmi pare rău, șoptesc. Obișnuiam și să ne îmbolnăvim împreună, dar după aceea eu am stricat totul.

Dacă ar fi treaz, mi-ar zice că e în regulă și chiar ar vorbi serios. Dar nu e. Jack a spus că i-a luat mult să mă uite, dar asta tot înseamnă că a reușit în cele din urmă.

— Te iubesc, îi zic, atât de încet, încât nici eu nu pot să aud.

Închid ochii și ascult cum respiră. Mă întorc la povestea din capul meu, la cum ar fi putut să fie totul. Sunt la partea în care mă învață să conduc când îl aud respirând adânc, aproape icnind. Încă îmi aduc aminte sunetul ăla; sunetul pe care îl face când se trezește, ca și cum ar ieși din apă. Țin ochii închiși. Se întoarce pe burtă, încet, așa cum m-am întors și eu pe-o parte. Mă aștept să-și pună mâna pe umărul meu și să-mi rostească numele, dar nu o face. Mai aștept puțin și mă gândesc în final că a adormit la loc. Deschid ochii.

— Bună, îmi zice.

— Bună.

— Se pare că începe să ne ajungă oboseala.

— Da.

Nu mai adaugă nimic, nu ne mișcăm, nu ne luăm privirea unul de la altul.

Mi-aș dori ca asta să însemne ceva. Mi-aș dori să pot să sper că se uită la mine din același motiv pentru care mă uit și eu la el, că se gândește la aceleași lucruri la care mă gândesc și eu.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Finny.

— Nimic.

— Ești sigură? Autumn…

Și tocmai atunci îi sună telefonul. Se încordează și se ridică. Ia telefonul, se uită la el și se încruntă.

— Bună, zice. Nu e patru dimineața la tine?

Văd cum se încruntă și mai tare, după care se întoarce cu spatele la mine.

— Stai, Syl, mai încet… nu, e OK. Respiră.

Nu zice nimic un minut, după care îmi aruncă o privire peste umăr. Iese din cameră.

— Ce ai luat? întreabă înainte să închidă ușa și să nu-l mai aud.

Îmi las capul înapoi pe pat și închid ochii.

Când Finny se întoarce într-un târziu, îmi spune că mamele ne cheamă la masă. Nu se uită la mine. După ce mâncăm, mă duc acasă. În camera lui e deja întuneric.

Șaptezeci și patru

— Dacă vrei, pot să îmi eliberez programul și să merg cu tine și cu mama ta când te muți la cămin, îmi zice tata.

Stăm afară, la un restaurant din centru pe care l-a ales el. Are o mașină nouă, roșie, care îmi aduce aminte de mașina lui Finny, dar a lui e doar cu două locuri.

— E o zi importantă, continuă el, și, dacă vrei, o să fiu acolo.

— Deci dacă nu vreau să vii, n-o să vii?

— Dacă vrei, o să vin, atâta tot.

Ni se aduc aperitivele și tata nici n-o bagă în seamă pe chelnerița care pune farfuriile pe masă. Nici măcar nu se uită la ea.

— Mulțumim, îi zic.

Ea mă ignoră și pleacă.

— Nu trebuie să decizi acum, dar, cu cât se apropie data respectivă, cu atât o să fie mai greu.

Își înmoaie raviolii prăjiți în sosul marinara.

— Nu că n-aș veni oricum.

Ia o gură și mestecă.

— Dacă vreau eu, îi zic.

Dă din cap aprobator.

— Doar dacă vreau eu. Dacă tu ai vrea să vii și eu n-aș vrea, n-ai veni.

Tata se șterge cu un șervețel și oftează.

— Scumpo, dacă nu vrei să fiu acolo…

— Și dacă nu vreau să vină mama? Ei pot să-i spun să nu vină?

— Scumpo, mama ta trebuie să meargă cu tine. Nu e opțional.

— De ce? De ce tu ești opțional și ea nu?

— Îmi spui că vrei să te muți la cămin fără niciunul dintre părinții tăi alături?

— Nu, nu asta îți spun. Îți spun că… nu contează.

Ne uităm în farfuriile noastre. E prea cald afară ca să fie o vreme perfectă.

— Mama ta mi-a spus de Jamie, zice în cele din urmă.

Numele lui mă face să tresar.

— Ah, da? Nu e mare lucru.

— De-asta ești supărată?

— Poftim? Nu sunt supărată.

— Nu ești supărată?

— Nu. Sunt bine.

*

Când ajung acasă, nu-l sun pe Finny. Vreau, dar n-o fac. La birou, mai scriu câteva propoziții, le șterg și îmi închid laptopul. Încerc să dorm, dar nu sunt obosită. Închid ochii oricum. Razele soarelui se strecoară în cameră și văd doar roșu în jur. O să aștept să sune Finny primul. După-amiaza trece.

Șaptezeci și cinci

Trece o zi. Apoi alta. Scriu puțin; citesc mult. Finny nu ia cina cu noi; e în oraș cu Jack, zice mama lui.

În a treia zi, mă uit cum parchează mașina roșie pe alee. Ezită înainte să închidă portiera; se uită câteva minute în jos, la cheile din mână. Nu se mișcă până când nu iese mătușa Angelina pe terasă și-l strigă. După care trânțește portiera, se uită la mama lui și zâmbește.

În a patra zi, mama mă întreabă dacă m-am certat din nou cu Finny.

— Cum adică „din nou“? o întreb.

— Începuserăți să petreceți iar mult timp împreună și deodată…

— Cum adică „din nou“? Cine a zis că ne-am certat vreodată? Uneori oamenii nu mai petrec timp împreună, dar asta nu înseamnă nimic.

— Bine, Autumn, îmi zice ea și mă lasă să mă duc la mine în cameră.

*

Mă sună Sasha. Nu îi răspund.

Mă trezesc devreme dimineața, nu pot să dorm. Mă uit pe geam până când răsare soarele, după care adorm iar.

*

În a șasea zi, îl sun. Nu răspunde. Îmi pun telefonul pe noptieră și mă ghemuiesc în pat. Cred că mi-a citit-o în priviri.

Am reușit să stric iar totul.

Sună telefonul. Îl ridic. Mă uit la el. Sună iar.

— Finny? zic, în loc să răspund cu un simplu „alo“, așa cum plănuisem.

— Bună.

— Bună.

Niciunul dintre noi nu spune nimic câteva clipe. Îl aud cum respiră. Își drege vocea.

— O să mă despart de Sylvie când se întoarce acasă.

— Ah.

— Da. O să… o să fie greu.

Îmi trag genunchii la piept. Nu pot să încep iar să plâng acum.

— Vrei să vii la mine să ne uităm la un film? mă întreabă.

— OK.

— Pe bune?

— Da, normal.

— Chiar acum?

— Sigur.

După film, mergem să mâncăm pizza. Și nu vorbim despre Sylvie.

Șaptezeci și șase

— Îți aduci aminte când eram în clasa a patra și am citit Pânza lui Charlotte și ai plâns? mă întreabă Finny.

— Da. Tu îți aduci aminte când te-a lovit mingea aia de baseball în cap?

— Da. Ai plâns și atunci?

— Nu.

Stăm în mașină. Iar e târziu, dar nu sunt pregătită să intru în casă. Motorul e oprit, dar luminile de la bord sunt aprinse; de-abia pot să-i văd fața. Stau ghemuită pe scaunul din dreapta. Sunt foarte obosită, dar nu vreau ca el să știe asta.

— Dar te-ai speriat. Mi-ai spus că ai crezut c-am murit.

— A fost înspăimântător. Arătai ca o păpușă de cârpă.

— Îți amintești Crăciunul ăla când a nins și după aia a înghețat totul?

— Ne-am dus la râu.

— Da.

Îmi pun obrazul pe genunchi. Geamurile încep să se aburească, deși nu pare că stăm aici de atât de multă vreme.

— Îți aduci aminte când i-ai tras una lui Donnie Banks? îl întreb.

— Normal.

— A zis că sunt o ciudată.

— Nu erai o ciudată. Erai singura fată cool din școală.

— Tu de unde știi? Nu vorbeai niciodată cu alte fete.

— Nici n-aveam nevoie. Îți aduci aminte anul ăla când, de Sfântul Valentin, mama a ieșit cu tipul chel?

— Care dintre ei?

— Ăla cu față de dubios.

— Nu mai știu.

Finny se întoarce și se uită la mine. Mi-e greu să-mi dau seama ce simte.

— Ba da, voiam să aruncăm o găleată cu apă de la fereastră când veneau ei acasă…

— Dar bona ne-a obligat să ne culcăm în camere separate! Îmi amintesc asta, dar nu-l mai țin minte pe tip.

— Eu da. Avea față de dubios.

— Sau poate îți aduci aminte doar că ai crezut că e dubios. Poate dacă l-ai vedea acum, n-ai mai zice deloc asta. Amintirile nu sunt obiective.

— Dar noi mereu ne amintim totul la fel.

— Pentru că gândeam la fel atunci. Pun pariu că nu ne-am aminti…

Mă opresc când îmi dau seama ce era să zic.

— Ce?

Dau din umeri, de parcă n-ar fi nimic important.

— Probabil nu ne aducem aminte la fel ce s-a întâmplat în gimnaziu sau în liceu.

— Ah, poate.

Tăcem și mă întreb de ce am zis asta și dacă o să spună că ar fi mai bine să intrăm în casă.

— Erai preferata domnului Laughegan, zice Finny.

— Da, știu. Dar toți ceilalți profesori te plăceau pe tine mai mult.

— Nu e adevărat.

— Ba da!

Ridic capul de pe genunchi și mă așez mai drept.

— Toată lumea te place. La fel era și în școala primară.

Finny dă din umeri.

— Nu știu ce să zic despre școala primară, dar în gimnaziu nu mă plăcea nimeni.

— Nu e adevărat.

— Ba da. Eram un tocilar și tu erai efectiv Regina.

— Ba nu. Alexis era Regina. Eu doar stăteam pe lângă ea.

Finny clatină din cap.

— Despre ce vorbești? îl întreb. Era liderul Clicii.

E prea întuneric ca să fiu sigură, dar mi se pare că Finny își dă ochii peste cap.

— Dar pe tine te plăceau toți băieții.

— Ah.

— Da, era... ciudat. Să-i aud pe toți vorbind așa despre tine.

— Ah.

Geamurile sunt complet aburite acum. Văd doar lumina felinarelor, în rest, ar putea fi orice altă stradă din America.

— De ce le-ai părăsit? mă întreabă Finny.

— Pe cine?

Mă gândesc la cum s-a bâlbâit când a spus că era ciudat să-i audă pe băieți vorbind despre mine.

— Pe fete. De ce le-ați părăsit tu și Sasha?

— Nu le-am părăsit. Ne-au dat afară.

— Ele au altă variantă a poveștii.

Mă uit la el și aș vrea să-i văd fața mai bine.

— Mi-au povestit că, după ce au intrat în echipa de majorete, ați început să ziceți că e un stereotip să fii majoretă în liceu și că voi doreați să faceți parte din ceva mai profund. Și că nu le-ați mai răspuns la telefon.

— Nu așa s-a întâmplat. Ele au încetat să mai fie prietene cu noi.

— Dar sună a ceva ce-ai zice.

— Da, dar ele sunt cele care credeau că sunt prea bune pentru noi.

— Asta spun și ele despre tine.

— Dar nu e adevărat!

— Amintirile nu sunt obiective, nu?

— Bănuiesc că așa e, îi răspund și, pentru prima dată, mă întreb ce altceva ar putea fi diferit din punctul lui de vedere.

Șaptezeci și șapte

Suntem din nou în mașina lui, dar de data asta în alte circumstanțe. E unu noaptea și tocmai ne-a tras pe dreapta o mașină de poliție. E a doua oară săptămâna asta, dar Finny n-a făcut nimic rău. Ne-au oprit doar pentru că suntem doi adolescenți într-o mașină sport roșie.

— Te întrebi vreodată dacă nu cumva mașina asta ți-a adus mai multe probleme decât merită? îl întreb pe Finny după ce polițiștii îi verifică portbagajul.

Finny dă din umeri. În spatele nostru, mașina de poliție pornește. Finny oprește luminile de avarie, se uită înapoi și intrăm iar pe șosea.

— Mama ta zice că asigurarea e foarte scumpă.

— Da, răspunde el, dar îmi place.

— E o mașină drăguță.

— Nu-mi numi mașina „drăguță“.

Chicotesc.

— Finny are o mașină drăguță. E foarte drăguță.

— Încetează sau n-o să te mai duc nicăieri.

— N-o să faci asta.

— Ba da.

— Ți-ar fi dor de mine.

— Nu și dacă spui că am o mașină „drăguță“.

Râd iar.

— Ar trebui să te învăț să conduci, zice Finny.

Mă încrunt.

— Ce? Nu.

— Haide, nu poți să stai așa mereu.

— Privește-mă.

— Apucă volanul.

— Nu.

— Autumn, apucă volanul.

Nu știu dacă și-a dat seama că nu pot să-l refuz când îmi rostește numele așa, dar funcționează. Mă aplec spre el și apuc volanul, dar imediat mașina începe să derapeze spre dreapta.

— Uau! strigă Finny.

Dau să-mi iau mâinile de pe volan, dar își pune mâinile peste ale mele. Apasă încet și recăpătăm controlul.

— Uite, îmi zice.

Inima îmi bate cu putere și mă simt de parcă aș fi în cădere liberă.

— Trebuie să faci mici ajustări în timp ce mergi, îmi explică. Altfel o să ieși de pe drum.

— Oh!

Asta e tot ce pot să zic. Vocea îmi tremură. Înghit în sec.

— Te descurci, mă încurajează el. Te prind eu dacă începem să ne îndepărtăm prea mult.

Mă ajută în timp ce virăm o dată, apoi încă o dată. Mergem pe câteva străzi, după care ne întoarcem pe Main Street.

— Vrei să mergem pe autostradă?

— Nu, îi răspund.

— Păcat.

Mâinile lui le apasă pe ale mele și mă forțează să întorc spre pasarelă.

— Doamne, Dumnezeule!

Finny îmi ia mâna dreaptă de pe volan și o pune pe schimbătorul de viteze.

— Doamne, Dumnezeule!

— E în regulă, îmi zice. Sunt aici.

Îmi apasă iar mâna și schimbăm viteza. Palmele mele sunt transpirate, dar ale lui sunt calde și ferme. Autostrada e aproape goală și drumul se întinde în fața noastră, neîntrerupt.

Șaptezeci și opt

Sunt surprinsă când Sylvie îl sună iar. Uitasem de ea. Uitasem că mai există și alte persoane pe lume în afară de noi doi.

Ne uităm la un film la mine acasă, pe canapea. Pun pauză când zice „Bună“ și așa îmi dau seama că e ea — din modul în care vorbește. Mai spune și „aha“ de cinci ori și „ce tare“ de două. Spune „nimic special“ o dată și îmi aruncă o privire. Mă uit și eu la el și nu-mi mut privirea când el întoarce capul.

— OK, zice Finny. O să țin minte.

Închide.

— Poți să-i dai drumul iar, îmi zice.

— Era Sylvie?

— Da.

— Aha.

Nu știu ce vreau să spun, dar Finny îmi răspunde oricum.

— Nu pot să mă despart de ea la telefon.

— N-am zis să faci asta.

— Păi tocmai… în fine.

— Ce?

— Nimic.

— Mă gândeam că e ciudat că tu o să te desparți de ea, dar ea tot te sună — îmi dau seama că e logic, că ea nu știe asta, dar e ciudat.

— Da...

Mă uit la telecomandă, dar nu apăs pe buton.

— Nu mi-ai spus niciodată, îi zic.

— Ce anume?

— De ce.

Nu răspunde și nici nu ridică din umeri. Nu se uită la mine. Nu s-a mai mișcat de când mi-a zis să repornesc filmul. Aștept.

— Nu e persoana cu care vreau să fiu. Nu e… atât.

— OK, îi zic și dau din cap aprobator, ca și cum ar fi spus mult mai multe.

Se uită la mine.

— Ți-e dor de Jamie?

Întrebarea mă face să tresar; văd cum Finny îmi analizează reacția.

— Nu știu, îi răspund, pentru că vreau să îi spun adevărul. Nu vreau să spun că da, pentru că nu-l vreau înapoi, dar nici nu pot să spun că nu, pentru că încă țin la el. E tot Jamie.

— Îl iubești?

Scutur din cap.

— Nu sunt îndrăgostită de el.

Se lasă iar liniștea și mă gândesc ce ușurare, dar și ce ciudat e să spun că nu sunt îndrăgostită de Jamie.

— De ce zâmbești? mă întreabă Finny.

— Nu-l iubesc pe Jamie, spun și râd pentru că pare amuzant.

— Mă bucur că ești fericită, zice Finny.

— Sunt. Chiar sunt foarte fericită în ultima vreme.

Finny se relaxează și ne uităm unul la celălalt.

A fost un alt moment când unul dintre noi ar fi putut să zică ceva, ar fi putut să mai câștige timp pentru noi, dar niciunul nu a spus nimic. Ne-am uitat unul la celălalt până când n-am mai suportat.

— Ar trebui să terminăm filmul și după aia să mergem să mâncăm, îi zic.

Am inventat o masă nouă, una între miezul nopții și răsărit și rareori o ratăm. Așa putem să petrecem mai mult timp împreună fără să spunem ce ar trebui să spunem.

— Bună idee, zice Finny, dar nu e.

Sylvie o să se întoarcă acasă curând.

Șaptezeci și nouă

Eu și Finny stăm în fața casei și privim mașina care se îndepărtează. Eu fac cu mâna, dar Finny pur și simplu îi privește. Divorțul părinților mei a fost finalizat azi. Din întâmplare, tot azi mamele pleacă la o cramă, unde o să-și petreacă weekendul. Ne-au dat o sută de dolari pentru doar două zile și Jack trece pe aici mai târziu. O să mâncăm pizza și o să bem și probabil o să stăm treji toată noaptea.

— O să fie distractiv, îi zic.

— Da.

Îmi aduce aminte de modul în care obișnuia să îi zică „Da“ lui Sylvie în stația de autobuz când ea turuia fără oprire. Întotdeauna am bănuit — nu, am vrut să cred doar — că se plictisea cu ea.

— E totul bine?

— Da.

Mă uit la el. Nu își ia ochii de la drum.

— Cred că o să mă duc puțin la mine, să scriu, îi zic.

Se uită în cele din urmă la mine.

— Ah, bine.

— Îmi dai un mesaj când vine Jack? Sau când vrei să vin la tine.

— Bine.

Mă întorc și pornesc spre casă. Îi aud pașii pe alee. Mă uit peste umăr. Închide ușa. Întorc repede capul.

O oră mai târziu, primesc un mesaj. Îmi scot căștile din urechi și iau telefonul de pe birou.

Când o să mă lași să-l citesc?

Niciodată.

Mâine?

Poate.

Câteva ore mai târziu, mai primesc un mesaj. Stau întinsă în pat, cu ochii în tavan.

Jack vine peste jumătate de oră.

OK

Nu vrei să vii acum? Mă plictisesc.

Zâmbesc și mă dau jos din pat.

*

Când Jack bate la ușă, eu și Finny suntem într-un cort pe care l-am făcut din pernele canapelei, scaune și pături. L-am făcut suficient de mare ca să avem loc toți trei, întinși și am lăsat o latură liberă, ca să ne uităm la filme. Finny îl conduce pe Jack în sufragerie. Are o sticlă de rom și doi litri de cola.

— Bună, Jack, îi zic când scot capul afară și îi fac cu mâna.

— Ce-i asta?

— E peștera noastră, îi răspund.

Jack se uită la Finny.

— Uau, frate!

— Haide, zice Finny. N-am încredere în tine să te ocupi de băutură.

Îl trage pe Jack de braț și se îndreaptă amândoi spre bucătărie.

— Despre ce vorbești? Sunt un barman genial.

Câteva minute mai târziu, Jack se ghemuiește la intrarea în peșteră. Îmi dă un pahar și-mi spune:

— OK, hai să vedem ce-aveți aici.

— O să-ți placă la nebunie.

Îi fac loc și se strecoară lângă mine. Se așază turcește și își ține capul aplecat, ca să încapă.

— OK, zice și se uită în jur.

Pe jos sunt și mai multe pături și perne, așa că seamănă cu un pat imens.

— Nu e rău.

— Eu și Finny obișnuiam să facem asta mereu, îi zic. De fiecare dată când dormeam împreună. Era o tradiție și, din moment ce probabil o să rămân aici la noapte, ni s-a părut că are sens.

Iau o înghițitură și mă strâmb; e mult prea tare. Jack râde și scutură din cap.

— Ce ciudat! zice.

— Ce? Că m-am strâmbat?

— Că părinții voștri vă lăsau să dormiți împreună.

— Nu în felul ăla! Ți-am mai spus, nu s-a pus niciodată problema așa între noi.

— Hei, zice Finny.

Îmi ridic privirea și-l văd aplecându-se spre noi.

— Pizza o să ajungă cam într-o oră.

— Beton! zice Jack.

Se dă într-o parte și îi face loc lui Finny. Finny se întinde la doar câțiva centimetri de mine. Mă bucur că m-a auzit, în cazul în care bănuia altceva. Atâta vreme cât nu știe, o să pot să-l țin aproape de mine.

Finny și Jack ciocnesc și iau două guri mari de băutură.

— Și eu, îi zic.

Finny întinde paharul, ciocnim și mai iau o înghițitură. Tot mă strâmb puțin, dar după aceea mă ling pe buze.

— Slăbuț, comentează Jack. Trebuie să te învățăm să bei.

— E prea tare, îi zic.

Jack râde. Mă uit la Finny pentru sprijin. Îmi zâmbește.

— Scuze. Sunt de acord cu el de data asta.

Inima începe să-mi bată cu putere și mai iau o înghițitură.

*

Prima dată când mă trezesc, sunt încă beată și Finny doarme lângă mine. E întins pe spate, cu o mâna peste ochi. Mă dau mai aproape de el, încet. Stau întinsă pe burtă, cu fruntea pe brațul lui, aproape de umăr. Mă ghemuiesc. Degetele mele îi ating coastele.

Când mă trezesc a doua oară, băieții nu mai sunt cu mine în peșteră. Îmi dau seama că Finny nu mai e aici înainte să deschid ochii. Mi-e frig și mă doare capul.

— Cum ai putut să ratezi meciul ăla? aud vocea lui Jack.

Deschid ochii. În afara cortului e o lumină puternică; probabil e aproape ora prânzului.

— Eu și Autumn eram la mall, zice Finny.

Vocea lui mă face să-mi doresc să închid ochii.

— Nu ratezi niciodată un meci al celor de la Strikes, zice Jack.

Finny tace. Îmi imaginez că a ridicat din umeri. După câteva minute, Finny spune:

— O să mă despart de Sylvie mâine, când vine acasă.

Mă încordez și stomacul meu protestează. Îmi pun o mână pe abdomen, încercând să acopăr sunetele. Nu știam că se întoarce mâine. Nu mi-a spus niciodată data și nici eu nu l-am întrebat.

— Mă gândeam eu, zice Jack.

Se lasă iar liniștea. Glandele mele salivare mă dor și gâtul mi se contractă.

— Și după? întreabă el, mai încet.

— O, Doamne! zic și ies repede din cort.

Poate Finny și Jack îmi zic ceva, dar nu aud; fug pe lângă ei și mă duc la baie.

Încă vomit când Finny bate la ușă.

— Pleacă, îi zic.

— Ești bine?

— Da. Pleacă.

— OK.

Când se termină răul, îmi clătesc gura și mă uit în oglindă. Arăt ca naiba. Îmi trec degetele prin păr.

Când ies, băieții sunt în bucătărie, fac pâine prăjită. Mă așez la masă și-mi trag genunchii la piept.

— Te simți mai bine? mă întreabă Jack.

— Oarecum.

Continuă conversația fără mine. Nu mai vorbesc despre Sylvie și nici eu nu mai ascult. După câteva minute, Finny îmi dă o felie de pâine prăjită unsă cu unt și o mănânc în tăcere. Stomacul meu protestează, dar reușesc să n-o dau afară.

Ceva mai târziu terminăm filmul început azi-noapte, după care Jack pleacă. Îi spun lui Finny că o să mă duc la mine, să fac un duș. Zice că e în regulă și nu mă întreabă când o să mă întorc.

Acasă, stau sub jetul fierbinte, cu brațele strânse în jurul taliei. Vreau să se despartă de Sylvie. Nu vreau să-l văd îndrăgostindu-se de altă fată.

Vreau să fie îndrăgostit de mine. Ca un montaj de film pe care nu-l pot opri, scene de peste vară încep să-mi zboare prin minte, momente în care am crezut că poate…

— Oprește-te, oprește-te, oprește-te! îmi zic și strâng din pleoape cu putere. Nu e real.

Mă cuprinde brusc nevoia de a scrie totul, așa că ies din duș, tremurând, cu apa șiroind pe podea.

În halat, mă așez la laptop și scriu multă vreme. La început nu îmi dau seama ce se întâmplă. Credeam că o să scriu câteva pagini și o să mă întorc la Finny. Pe măsură ce se scurge după-amiaza, mintea mi se încețoșează, dar scriu în continuare. Îmi dau seama că vreau să se termine. Nu pot s-o mai țin așa.

Mă ridic de două ori, prima dată să iau un pahar cu apă și a doua oară ca să mă duc la baie. De ambele dăți mă întorc repede, să-mi scriu toate gândurile.

Uneori degetele îmi zboară pe tastatură, alteori mă uit pur și simplu la ecran, în tăcere. Mai pe seară, Finny îmi dă un mesaj. Îi răspund cu un singur cuvânt. Scriu.

*

E deja târziu, dar încă e lumină afară. Tastez ultima propoziție, cea pe care o am în minte de atâta timp. Tremur. Salvez documentul. Mă uit la ecran.

Asta e. Asta e tot.

Sunt încă în halat. Am părul uscat. Mă simt amorțită, ca atunci când Jamie mi-a dat papucii.

*

Nu știu cât timp a trecut — începe să se întunece, dar nu e chiar beznă — când Finny bate la ușa camerei mele. Știu că e el. Mă gândeam că o să apară în cele din urmă. Ușa scârțâie când o deschide. Stau pe marginea patului. Sunt încă în halat.

— Autumn?

— Bună.

— Am venit să văd ce mai faci.

— Am terminat romanul, îi zic și încep să plâng.

Nu văd când vine spre mine, dar simt când mă ia în brațe. N-am mai plâns niciodată așa în fața lui, cel puțin nu de când eram mici. Îmi las capul pe umărul lui și plâng cu suspine, dar nu durează mult, pentru că eu îl ating și el mă ține în brațe. Finny așteaptă să mă liniștesc.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Nu-mi dă drumul. Îmi trag nasul.

— E ca și cum au murit.

— Cine?

— Izzy și Aden. Personajele mele principale.

Simt cum mă apucă iar plânsul.

Finny oftează, după care pufnește ușor.

— Chiar am crezut că s-a întâmplat ceva.

Înainte să-mi dau seama ce fac, mă trag înapoi, furioasă.

— Chiar s-a întâmplat ceva! Nu vezi că sunt supărată?

Finny râde iar. Brațul lui drept e în continuare după umerii mei. Îmi strâng pumnul și-l lovesc în brațul stâng. Râde în continuare.

— Nu mai râde de mine!

— Scuze, zice, dar zâmbește. Evident că ești supărată și am vrut să zic că m-am gândit că s-a întâmplat ceva cu adevărat rău, m-am gândit că te-a sunat Jamie.

— Cui îi pasă dacă mă sună Jamie? îl întreb cu o voce pițigăiată. Cui îi pasă de Jamie?

Finny zâmbește larg. Eu încep iar să plâng. Mă ia din nou în brațe.

— Nu înțelegi, îi zic.

— Știu.

Vocea lui mă calmează; închid ochii.

— Dar de-abia aștept să-l citesc.

— N-ai voie.

— De ce nu?

Nu pot să-i răspund. Nu mai zice nimic. Continuă să mă țină în brațe și după ce mă opresc din plâns. E întuneric afară. Îmi dau seama că vreau să se termine. Nu pot să-mi mai fac asta în continuare.

— OK, îi zic. Poți să-l citești după ce mâncăm.

optzeci

Au fost odată ca niciodată un băiat și o fată, pe nume Aden și Izzy. Erau vecini și cei mai buni prieteni. Aden era deștept și chipeș, iar Izzy era diferită și amuzantă. Nimeni altcineva nu îi înțelegea așa cum se înțelegeau unul pe celălalt.

Aden și Izzy cresc și Izzy nu îl părăsește pe Aden, iar lui Aden nu îi este teamă să aștepte să o sărute până când e sigur că și ea e pregătită să fie sărutată. Merg la liceu și nu mai sunt doar cei mai buni prieteni. Când se dezbracă seara, lasă perdelele trase, ca să vadă celălalt. Aden joacă fotbal, iar tot ce face Izzy e să-l privească din tribune. Uneori merg la baluri, dar, în cea mai mare parte a timpului, vor doar să petreacă timpul împreună, singuri. Nu au alți prieteni și nici nu vor să aibă, pentru că au rămas și cei mai buni prieteni. Fură vodcă de la tatăl lui Izzy și se duc să se îmbete la râu, unde se jucau cândva. Aden învață să conducă, după care îi arată și lui Izzy.

Într-o noapte, Aden și Izzy fac sex și e minunat și înspăimântător. După care Izzy rămâne însărcinată, dar, înainte să afle cei din jur, bebelușul lor moare și e extrem de înfricoșător, dar și oarecum frumos, așa cum sunt uneori lucrurile triste.

Uneori cei din jur le spun că ar trebui să aibă și alți prieteni sau să iasă la întâlniri cu alte persoane, dar Izzy și Aden nu îi ascultă niciodată, pentru că știu că trebuie să fie doar ei doi și nu contează că ceilalți nu înțeleg.

Apoi, în ultimul an de liceu, Izzy obține o bursă, să studieze scrierea creativă la o facultate departe de cea la care va merge Aden. Plâng mult; după care decid că nu vor să strice dragostea lor perfectă încercând să facă relația să funcționeze la distanță. Cred că vor putea să își aducă aminte pentru totdeauna unul de celălalt, așa cum sunt acum, că nu vor trebui să se

certe la telefon sau să se întrebe ce face seara celălalt. Când o să plece Izzy, totul se va termina, așa că trebuie să profite de ultimele luni împreună.

Și vine și ziua plecării și urmează să-și ia rămas-bun la aeroport. Aden o ține în brațe pe Izzy pentru ultima oară, dar, când sosește clipa despărțirii, niciunul dintre ei nu poate să se desprindă. Se țin în brațe chiar și atunci când la difuzoare se aud anunțuri despre zborul lui Izzy, dar niciunul dintre ei nu se mișcă și recunosc în cele din urmă că ar prefera să își strice dragostea perfectă, încercând să facă lucrurile să meargă, pentru că e mai bine să fie nefericiți împreună decât să fie nefericiți separat.

După care Izzy și Aden reușesc în sfârșit să se desprindă din îmbrățișare.

Și asta e ultima propoziție din romanul meu.

optzeci și unu

Finny stă pe canapeaua din sufragerie și îmi citește romanul. O vreme citesc și eu o carte și singurul sunet care se aude e tastatura, când el trece de la o pagină la alta. De fiecare dată când aud sunetul, mă uit la fața lui, dar în ochi nu i se citește nimic, absolut nimic.

Pe la 23:00, deschid televizorul și mă uit la un film vechi. Finny nu zice nimic. Înainte să se termine filmul, se ridică. Aud cum bea un pahar cu apă în bucătărie. Se întoarce pe canapea, fără să se uite la mine. Filmul se termină, începe altul, dar Finny citește în continuare.

Se încruntă acum.

Mai stau trează cam o oră, dar simt cum mi se închid ochii și începe să mă doară iar capul. Opresc televizorul, dar Finny nu se clintește. Mă ridic și mă întind, dar nu face nimic. Trec pe lângă el, ies din cameră și urc scările.

Odată ajunsă în camera lui Finny, mă strecor sub păturile lui și îmi pun capul pe perna lui. Închid ochii și respir adânc. Credeam că o să am emoții și că o să simt nevoia să-mi rod unghiile, dar tot ce vreau să fac e să dorm; faptul că i-am dat romanul meu m-a epuizat.

Dorm profund și visez.

*

Când mă trezesc, se întâmplă totul așa de repede sau așa de încet, încât nici nu îmi amintesc; brusc sunt atentă.

Finny stă în picioare lângă pat, îi văd silueta întunecată în lumina slabă. Are mâinile inerte pe lângă corp. Nu îi văd fața, dar sunt sigură că se uită la mine. Îmi rostește numele și cumva îmi dau seama că e a doua oară.

— Ce e?

Mă ridic în capul oaselor. Părul îmi cade pe față. Îl dau într-o parte și mă frec la ochi.

— De ce a trebuit să pleci așa? mă întreabă.

— Eram obosită. Și tu citeai.

— Nu.

Simt cum îi tremură vocea.

— După ce am împlinit treisprezece ani. De ce a trebuit să pleci așa?

Întrebarea plutește în aer, așa cum a făcut mereu.

— Nu am plecat, îi zic în cele din urmă.

Cuvintele mele nu sunt convingătoare; până și eu îmi dau seama de asta.

— Pur și simplu ne-am îndepărtat.

Finny scutură din cap.

— Nu ne-am îndepărtat pur și simplu, Autumn.

— Nu am vrut. Îmi pare rău.

— Știu deja de ce ai făcut asta. Vreau să știu doar de ce a trebuit să fii așa de crudă.

Respirația mi-o ia la goană.

— OK, am fost proastă și egoistă toamna aia, îi zic. Și îmi pare rău. Dar totul ar fi revenit la normal dacă nu m-ai fi sărutat din senin, fără să mă întrebi. Ai idee cât de mult m-ai speriat în noaptea aia?

— Te-am speriat?

— Nu eram pregătită, îi zic și îmi șterg ochii cu mâna. Și nu am știut ce să cred.

Finny se așază pe pat, dar nu se uită la mine. Îmi strâng brațele în jurul mijlocului și aștept, dar el nu zice nimic. Dau pătura la o parte și mă trag spre el. Mă aplec și încerc să-i găsesc privirea.

— Îmi pare rău, îi spun. Mă urăsc pentru cât te-am rănit.

— Și mie îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Că te-am sărutat.

— Nu spune asta. Nu spune că îți pare rău că ai făcut asta.

Apoi Finny mă surprinde; râde și scutură din cap.

— Niciodată nu știu cum să procedez ca să te fac fericită, nu?

— Mă faci mai fericită decât oricine pe lumea asta, îi zic, dar tot nu se uită la mine.

— Serios?

Dau afirmativ din cap.

— În fiecare zi, șoptesc.

Inima îmi bate cu putere, degetele mi se strâng, iar pumnii îmi tremură incontrolabil. Tăcem amândoi câteva momente. Aud o pasăre singuratică

afară; pesemne mai e puțin până la răsărit. Mi-aș dori să-l văd mai bine. Tot nu se uită la mine.

— Și dacă te-aș săruta acum? mă întreabă.

La început nu reușesc să îi răspund; totul în mine a amuțit. Îmi impun să respir.

— Asta m-ar face foarte fericită.

Nu se întâmplă lin. Mai întâi, Finny se întoarce spre mine, după care ne îndreptăm de spate amândoi. Ne oprim câteva clipe și trebuie să-mi impun să-mi ridic fața pentru el. Se apleacă spre mine încet, ca și cum ar crede că urmează să-i zic să se oprească și pune mâna pe ceafa mea. Când mă atinge, simt cum mi se relaxează tot corpul și poate simte și el același lucru, pentru că totul se întâmplă repede după asta. Finny mă trage spre el și nasurile noastre se lovesc. Îmi întorc fața într-o parte și își apasă buzele pe buzele mele.

E un sărut plin de căldură și mă simt ca și cum tot corpul mi-ar fi mângâiat cu o pană. Îmi pune mâna pe șold și vreau să fac și eu ceva cu mâinile. Pun o mână pe umărul lui și cealaltă pe genunchi. Finny își afundă degetele în părul meu.

— Au, zic și tresar, deși nu vreau, deși vreau să mă prefac că nu mă doare.

— Scuze, îmi zice.

Nasurile noastre încă se ating, dar nu ne mai sărutăm. Dă să-și retragă mâna.

— Nu, nu te opri, îi zic și îl trag ușor de umăr. Hai să ne întindem, adaug și mă sprijin de pernele lui.

— O, Doamne, zice Finny când se așază peste mine.

Mai întâi ne sărutăm pasional, încercând parcă să recuperăm timpul pierdut, dar apoi săruturile noastre devin lungi și mai lente, ca și cum ne-am

provoca unul pe celălalt, să vedem cine rezistă mai mult. Îmi țin mâinile pe spatele lui, încercând să-l aduc cât mai aproape; mâinile lui sunt pe fața mea, mă ține nemișcată.

Nu știu cât ne sărutăm așa; singurul lucru de care sunt conștientă, în afară de el, sunt sunetele pe care le scot din când în când; oftez și gem încet, ca și cum nu m-am mai sărutat cu nimeni până acum.

Niciodată nu am simțit asta.

Totul e așa de natural.

Așa de bine.

Finny.

Înțeleg în sfârșit ce mi-a lipsit în toți acești ani.

După câteva minute, își retrage mâna încet, foarte încet, și o coboară pe umărul meu, apoi pe coaste. Îmi cuprinde cu delicatețe un sân.

Finny al meu.

Simt cum ochii mi se umezesc iar și cum o lacrimă se rostogolește la coada ochiului, apoi încă una și încă una și îmi dau seama că e posibil să nu mai trăiesc un moment atât de perfect pentru tot restul vieții.

— Finny?

Se oprește încet din sărutat, după care ridică imediat capul și se uită la mine.

— Da? mă întreabă în șoaptă.

— Vreau..., îi zic și îmi dau seama că nu știu cum s-o spun, așa că tac.

— Vrei să mă opresc?

— Nu!

Gândul mă umple de teamă și vorbesc repede.

— Din contră.

Se lasă un moment de liniște. Îmi țin respirația.

— Vrei să continui?

— Da.

Finny clipește iute de câteva ori și începe să se bâlbâie.

— Nu... N-am...

— Nu-mi pasă, îi zic.

Și chiar așa e. Singurul lucru de care îmi pasă e să nu pierd momentul ăsta cu el.

— Autumn, zice, nu...

— Te rog, Finny.

Mă întind spre el și-l sărut pe gât, sub ureche. Icnește și tresare.

— Te rog, Finny, îi șoptesc în timp ce îl sărut. Te rog. Te rog. Te rog.

Buzele noastre se regăsesc în cele din urmă. După un moment, își strecoară mâna pe sub tricoul meu, spre sutien. Încerc să-mi scot tricoul fără să-mi desprind buzele de ale lui până în momentul când e absolut necesar. Dacă ne oprim din sărutat, va trebui să vorbim despre ce facem. Mă ajută și mă sărută, în timp ce eu îmi duc mâinile la spate și-mi desfac sutienul.

Încerc să-i deschei blugii, dar nu reușesc. Se oprește o clipă din sărut și-mi dă mâinile la o parte. Cred că o să mor până când îmi dau seama că și-i desface singur.

Mereu e puțin jenant și ciudat momentul când doi oameni aflați într-un pat își dau jos blugii. Dar asta nu înseamnă că nu poate să fie perfect și minunat.

Finny se ridică și-și scoate tricoul. Îl văd în întregime și, pentru prima dată, îmi e teamă. Se uită la mine.

— Doamne, Autumn! îmi zice.

Încerc să-mi scot chiloții fără să arăt prea ridicol, dar probabil nu reușesc. După ce îi împing mai jos de șolduri, el îi trage și îi aruncă pe podea. Se uită iar la mine. Mă simt ca și cum aș fi fost aruncată în aer și, dacă nu mă agăț de el la timp, o să cad. Ridic brațele spre el.

— Pot mai întâi să-ți spun că te iubesc? mă întreabă.

Încep să cad încet-încet.

— Da, îi răspund.

Finny se apleacă iar peste mine. Cu o mână îmi depărtează picioarele și pe cealaltă o ține lângă capul meu.

— Te iubesc, îmi șoptește.

Simt cum mă atinge acolo jos, mai întâi cu mâna, apoi cu altceva.

— O, Doamne, te iubesc.

Se împinge în mine ușor; e doar un avertisment. Îmi îngrop fața în umărul lui.

— O, Doamne, Autumn!

Îmi mușc buza și încerc să nu țip. Mai întâi se mișcă ușor și știu că asta e; simt că încearcă să fie blând. Doare, dar nu așa cum credeam. Nu e o durere surdă, în tot corpul; ci una exactă și bine localizată, ca și cum ai fi sfâșiată. Aproape că pot s-o aud.

— E în regulă, Finny, îi zic, sunt bine.

Apoi geme pentru prima dată și începe să se miște mai repede. Închid ochii și îmi lipesc obrazul de obrazul lui. Mă gândesc la momentele când stăteam în camera lui și desenam forme, unul pe spatele celuilalt. Mă gândesc la serile când stăteam pe canapea și ne uitam la televizor. Geme și îl strâng mai tare în brațe. Mă gândesc la mâinile lui peste ale mele, atunci când țineam volanul. La cum ne trimiteam semne cu lanterna, noaptea.

După scurtă vreme simt cum se încordează brusc. Geme iar și se cutremură. Simt cum ochii mi se umplu iar de lacrimi. Finny expiră adânc și începe să se miște. Scâncesc doar când simt că iese din mine.

— Autumn? zice și se uită la mine.

— Și eu te iubesc. Am uitat să îți spun.

Lacrimile îmi curg pe obraji acum și Finny începe să-mi sărute pleoapele și fruntea.

— E în regulă. Nu plânge.

Cuvintele lui sunt grăbite și se contopesc cu săruturile. Îmi sărută obrajii și lacrimile.

— Nu plânge. E în regulă.

— Vrei să mă ții în brațe?

Se întoarce spre mine și întinde o mână. Îmi șterg lacrimile și mă așez cu capul pe umărul lui. Își înfășoară brațul în jurul meu și mă trage mai aproape de el.

— Așa?

— Da.

Până când respirațiile noastre revin la normal, niciunul dintre noi nu mai zice nimic. Văd cum lumina e deja mai puternică. Sunt mai multe păsări care cântă afară, un întreg cor.

— Nu pot să cred că s-a întâmplat asta, zice Finny.

Aproape că îmi vine să râd, dar n-o fac. Simt cum începe să mă cuprindă un sentiment ciudat.

— Ai vorbit serios când ai zis că mă iubești? îl întreb.

— Logic.

— N-ai spus asta doar pentru că asta trebuie să zică băieții?

Nu-mi răspunde și simt un gol în stomac. Finny îmi dă drumul, se ridică și se sprijină într-un cot. Mi se taie respirația.

— Haide, Autumn, zice și scoate un sunet care nu e chiar râs. Știu că știi că sunt îndrăgostit de tine dintotdeauna. Nu trebuie să te prefaci.

— Poftim?

Finny își dă ochii peste cap.

— E în regulă. Am știut mereu că știi.

Mă ridic și eu, trag cearșaful ca să mă acopăr și mă uit la el. Ne încruntăm amândoi. Încerc să înțeleg ce zice.

— Cum adică dintotdeauna?

— Știi tu. Dintotdeauna. De când aveam… cât? Unsprezece ani?

— Din clasa a cincea? Anul în care i-ai tras una lui Donnie Banks?

— Da, nu-ți aduci aminte ce a zis Donnie Banks?

— M-a făcut ciudată.

— A zis: „Iubita ta e o ciudată!“ Și știa că nu vrei să fii iubita mea. Așa că i-am dat una.

— Mă plăceai și atunci?

Finny pare că în sfârșit înțelege ce îi spun. Se ridică în capul oaselor.

— Nu de-asta n-ai mai fost prietena mea în generală? Pentru că te-ai săturat ca eu să vreau mai mult?

— Nu. Habar n-aveam că asta voiai.

— Dar după ce te-am sărutat, ai știut.

— Nu. Nu știam de ce m-ai sărutat și m-am speriat. Am crezut că voiai doar să vezi cum e.

Finny se uită iar la mine. Are gura deschisă puțin, se încruntă ușor.

— Dar n-are niciun sens. Dacă nu știai, atunci de ce m-ai părăsit?

Acum e rândul meu să-mi mut privirea.

— Era așa de bine să nu mai fiu fata ciudată. Îmi plăcea să fiu populară. Și pur și simplu ne-am îndepărtat în anul ăla. Nu zic că nu e vina mea. Spun doar că n-a fost intenționat.

— Chiar nu știai?

— Nu. Chiar nu știam.

Finny se întinde iar pe pat, cu ochii în tavan.

— Și în toți anii ăștia mi-a fost teamă că e evident că încă te... știi tu.

— Încă mă ce?

— Încă te doream.

— Serios?

Nu-mi răspunde. Își ține privirea ațintită în tavan, cu o expresie la fel de confuză ca a mea.

— Și cum rămâne cu Sylvie?

În vocea mea se simte o umbră de acuzație, dar nu mă pot abține. Finny mă ia prin surprindere și râde cu amărăciune.

— Dintr-un singur motiv am început să-mi petrec timpul cu majoretele după antrenamentele de fotbal: eram sigur că sunteți încă prietene. Credeam că așa o să am o șansă cu tine, că o să fiu suficient de cool pentru tine. Dar după aceea a venit prima zi de liceu și nici măcar nu m-ai salutat în stația de autobuz. Și am aflat nu doar că nu mai erai prietenă cu ele, ci că le și urai. Și tu ai început să petreci timpul cu Jamie, iar Alexis mă întreba de ce o duceam pe Sylvie de nas și eu nici măcar nu știam despre ce vorbește…

Se oprește brusc. Sunt prea șocată să mai zic ceva. Se uită în continuare la tavan. Începe să mi se facă frig fără brațele lui în jurul umerilor.

— Să nu crezi că nu mi-a păsat de Sylvie, nici vorbă, zice într-un târziu. Nu e așa cum crezi. Și avea nevoie să am grijă de ea atunci când tu n-ai mai avut. Am iubit-o, dar într-un mod diferit de cum te iubesc pe tine.

— O, Finny, șoptesc și nu-mi mai găsesc cuvintele să adaug ceva.

După câteva clipe, se întoarce spre mine, dar nu mă privește.

— Ai spus… ai spus că și tu mă iubești.

Roșește și simt că s-ar putea să leșin.

— Da. Și chiar te iubesc, reușesc să șoptesc în cele din urmă.

— De când? șoptește și el.

— Nu știu. Poate dintotdeauna, dar n-am recunoscut-o până acum doi ani.

Își ridică privirea spre mine și mă prăbușesc și eu pe pat. Mă ia din nou în brațe și mă lipesc de el. Finny mă strânge atât de tare, încât aproape doare, după care simt cum i se relaxează tot corpul. Închid ochii și oftez. E așa de ciudat; senzația pielii lui lipite de pielea mea pe tot corpul e o revelație. Întind mâna și încerc să-i găsesc inima. Pune o mână peste a mea și-mi mângâie degetele cu degetul mare.

— Și acum…, începe Finny, dar nu continuă.

— Ce?

— Tu și cu mine?

— Phineas Smith, mă întrebi dacă vreau să fiu iubita ta?

Nu mă pot abține să nu chicotesc.

— Ei bine, da, îmi răspunde și se foiește ușor. E ciudat?

— Doar pentru că mi se pare că suntem deja mult mai mult decât atât.

Se relaxează din nou.

— Da, știu. Dar deocamdată va trebui să ne mulțumim cu asta.

— Tot mai trebuie să te desparți de Sylvie, zic încet.

— Știu. Și asta o să fac. Mâine.

— Azi, adică.

Se uită pe fereastră.

— A, da, zice și mă strânge iar în brațe. Cred că ar trebui să dormim puțin.

— Da, e o idee bună.

Închid ochii și tăcem amândoi. Camera e nemișcată și cufundată în tăcere și afară soarele a răsărit pentru o zi toridă de august.

optezci și doi

Mă trezesc de multe ori. Ne foim în pat și ne schimbăm poziția; mă ia în brațe și eu mă lipesc de el. Mă ține de mână, pe după gât, îmi atinge fața. Visez, mă trezesc, îl văd, dorm.

*

Telefonul lui Finny sună. El se încordează și se ridică. Eu nu mă mișc și pentru un moment sunt confuză, după care sar în picioare. Pare să fie deja după-amiază. Finny stă în mijlocul camerei, își ridică blugii și caută prin buzunare. Îmi încrucișez mâinile la piept și îl privesc. Își deschide telefonul, se uită la el, după care apasă pe un buton. Soneria amuțește. Cu pantalonii în mână, se întoarce și se uită la mine. Îl fixez și eu cu privirea.

— Bună, zice.

— Ea era?

— Contează? întreabă în timp ce pune telefonul pe noptieră.

— Da.

— Ea era.

Cobor privirea, spre păturile cu care sunt acoperită. Aud cum își lasă blugii jos și cum scârțâie patul când se așază.

— Vino aici.

Mă trage spre el și mă ține în brațe, așa cum m-a ținut și azi-noapte.

Mă gândesc la Sylvie care se află în vreun aeroport, entuziasmată că o să-l vadă pe Finny în curând. Mă gândesc la cum am râs când Jamie mi-a spus că el și Sasha și-au dat seama că au sentimente unul pentru celălalt. Îmi dau seama cât de diferită e povestea din punctele lor de vedere.

— Te simți vinovat? îl întreb.

Nu-mi răspunde imediat.

— Da. Dar simt și că am fost fidel unui lucru mai important.

Telefonul sună iar. De data asta e un mesaj.

— Ar trebui să vezi de la cine e, îi zic.

— Nu vreau.

— Ar putea fi mamele și, dacă nu răspundem, o să creadă că am murit și o să se întoarcă acasă mai devreme.

Se ridică și se uită la telefon. Stă cu spatele la mine și tastează un răspuns. Nu spune nimic când se întoarce spre mine. Se așază pe o parte și mă răsucesc cu fața la el.

— Tot ea era, zic.

— I-am spus că n-o să mă duc la aeroport când aterizează. O să mă duc s-o văd după ce ia cina cu părinții ei.

— Când?

— Mai avem câteva ore la dispoziție. Mai dormi.

— Nu sunt obosită.

— Nici eu, spune și începe să mă mângâie pe păr.

Închid ochii, dar nu aţipesc. Îi simt atingerea uşoară pe cap şi tremur.

— Regreţi ce s-a întâmplat? mă întreabă după o vreme.

Deschid ochii iar. Pare îngrijorat.

— Nu, îi zic, dar…

Cobor privirea şi nu mă uit la el.

— Mi-aş dori să fi fost prima dată şi pentru tine.

Se opreşte şi lasă mâna să-i cadă pe pat, între noi. Când vorbeşte, o face încet şi sacadat.

— Prima dată… eram amândoi atât de beţi, încât niciunul dintre noi nu-şi mai aminteşte nimic. Şi după aceea mi-am dat seama — face o pauză şi se încruntă — că putea s-o facă doar când era beată. Şi, dacă era beată, nu mi se părea mie în regulă. Nu s-a întâmplat des şi nici n-a fost prea bine. Aşa că, din multe puncte de vedere, a fost şi pentru mine o premieră.

— Cum adică nu putea s-o facă dacă nu era beată?

Finny îşi mută privirea şi se bâlbâie.

— Cineva a rănit-o la un moment dat.

— Ah.

Câteva clipe, nu mai spunem nimic. Mă apropii de el şi îmi pun mâna peste a lui. Îşi întoarce palma în sus şi degetele ni se împletesc. Privirile noastre se întâlnesc din nou.

— Voiam ceva mai bun pentru tine, îmi spune Finny. De-asta te-am pus să-mi promiţi că n-o s-o faci după ce beai. Dar, sincer, ideea că ai fi putut s-o faci cu oricine mă enerva. Mai ţii minte cum mi-ai spus că voiai s-o faci prima dată după absolvire şi a doua zi stăteai pe trepte şi îl aşteptai pe Jamie?

— Da.

— Am venit aici și am dat un pumn în perete. Nu mai făcusem asta până atunci. A durut.

— Ai crezut că…

— Da.

Se uită în continuare la mine, dar în privirea lui văd un amestec de emoții pe care nu le pot descifra.

— După ce am aflat că v-ați despărțit, mi-a fost greu să te văd suferind după el, când eu eram atât de fericit, încât îmi venea să te ridic în brațe și să te învârt.

— Și tu ai fost trist când Sylvie ți-a dat papucii, îi zic. Am fost atât de furioasă că te-a rănit, încât m-am gândit cum ar fi s-o împing în fața autobuzului școlii.

— Am fost trist, recunoaște Finny.

Nu mă pot abține să nu fiu geloasă.

— Dar a fost vina mea, continuă el. Le-am zis tuturor că nu-mi place când fac comentarii la adresa ta, așa că Sylvie a devenit geloasă. M-a întrebat dacă am sentimente pentru tine, i-am zis s-o lase baltă și am tot încercat să schimb subiectul. Și-a dat seama.

— De ce te-ai împăcat cu ea? îl întreb, deși nu sunt sigură că vreau să aflu răspunsul.

Face o pauză înainte să răspundă.

— Și tu erai îndrăgostită de Jamie, nu?

— Da.

— Atunci de ce nu înțelegi? Voiam — am încercat s-o iubesc doar pe ea. Când ți-am spus luna trecută că o să mă despart de Sylvie, n-a fost pentru că am sperat că o să am vreo șansă cu tine. Puteam să te iubesc pe tine de la distanță, dar ar fi fost nedrept față de ea să fiu îndrăgostit de prietena mea cea mai bună.

Mă ridic și trag pătura spre mine, cât să nu poată să-mi vadă trupul. Nu pot să mă uit la el. Tot ce a zis m-a făcut atât de tristă și de fericită și, mai presus de orice, mă simt înspăimântată.

— Autumn?

Aud cum scârțâie patul când se ridică, dar îmi las privirea în jos și refuz să mă uit la el.

— Și dacă o vezi și îți dai seama că totul a fost o greșeală?

— N-o să se întâmple asta.

— S-ar putea.

— Ba nu.

— Dacă o iubești…

— Dar dacă am șansa să fiu cu tine… Doamne, Autumn, ești idealul cu care le-am comparat pe toate celelalte fete. Ești amuzantă, deșteaptă și ciudată. Nu știu niciodată ce urmează să zici sau să faci. Iubesc asta. Pe tine. Te iubesc pe tine.

Ridic capul puțin. Se uită la mine cu o privire pe care nu am mai văzut-o până acum. Văd cum mă analizează.

— Și ești atât de frumoasă.

Îmi cobor iar privirea și încerc să-mi ascund fața. Simt cum obrajii îmi iau foc. Finny râde.

— Uite ce e, știu că știi deja asta.

— Dar e diferit când o spui tu.

Râde iar.

— În ce fel?

— Nu știu.

— Ești așa de frumoasă!

Îmi ridică bărbia cu mâna și-mi întoarce fața spre a lui. Se uită în ochii mei.

— Noaptea trecută a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în viața mea și niciodată nu m-aș gândi să zic că a fost o greșeală, dacă nu cumva ai spune tu asta.

— N-aș spune-o niciodată.

Finny își sprijină fruntea de a mea.

— Atunci totul o să fie bine. Suntem împreună acum. Nu?

— Bineînțeles.

Finny râde iar de mine. Mă dau în spate și mă uit la el.

— N-am crezut niciodată că o să se întâmple asta. Și acum tu spui „bineînțeles“ ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume.

— Nu așa pare?

Râde iar, de data asta mai încet, iar tonul îi e diferit.

— Cum am ajuns aici? mă întreabă.

Nu știu ce să-i răspund. Așa că mă uit la el. Zâmbește și mă trage din nou spre el, iar eu mă culcușesc în brațele lui și e cel mai firesc lucru din lume.

optzeci și trei

Finny ar trebui să plece în câteva minute. E la duș, iar eu sunt în camera lui și aștept îmbrăcată. Am făcut patul și am încercat să acopăr pata de sânge și acum stau în mijlocul patului, cu genunchii la piept. Afară s-a înnorat și, deși e încă devreme, pare aproape întuneric.

Aud cum se oprește apa; îmi sprijin bărbia pe genunchi. Durează o veșnicie până când îl aud în hol. Intră în cameră îmbrăcat complet, uscându-și părul cu un prosop. Se uită la mine.

— O să fie bine, zice.

— Nu poți să mai aștepți până mâine?

— Vreau să se termine mai repede. Vreau să fim doar noi.

Lasă prosopul pe podea. Ia o șapcă de baseball din dulap și își acoperă părul ud după care o scoate și își trece degetele prin păr. Se întoarce spre mine.

— Vii cu mine până afară?

Dau din cap și îmi întinde mâna.

Merg cu el până la mașină, după care stăm câteva clipe și ne uităm unul la celălalt.

— Îți promit, îmi zice, că o să mă întorc cât de repede pot. Dar s-ar putea să dureze.

— Nu pleca, te rog.

Pune mâinile pe umerii mei și mă ia în brațe.

— Trebuie să fac asta. Știi bine, Autumn.

Nu pot să-i răspund, pentru că știu că are dreptate. Își lipește obrazul de creștetul meu.

— Uite cum facem, îmi zice.

Are vocea relaxată și blândă, ca și cum am plănui cine știe ce năzbâtie ca atunci când eram mici.

— După ce vin mamele acasă, te duci la culcare devreme și, când mă întorc, mă strecor pe ușa din spate și urc la tine. Și apoi o să te țin în brațe toată noaptea.

Ridic privirea spre el.

— OK.

Zâmbește și se apleacă să mă sărute. Mă sărută o dată, după care eu mă aplec pentru un al doilea sărut. Ne sărutăm vreme îndelungată. Mă sprijin de mașina lui și Finny se lipește de mine. Amândoi respirăm cu dificultate. Dacă nu ne oprim, n-o să mai plece niciodată.

Se aude o portieră trântită. Ne ridicăm privirea, dar nu ne desprindem unul de altul. Le vedem pe mame pe alee, scot sticle de vin din portbagaj. Special nu se uită la noi.

— Crezi că au văzut? îl întreb.

— Sigur.

— O, Doamne!

— Cred că mama are o sticlă de șampanie pe care o ține special pentru ocazia asta, zice Finny.

— O, Doamne!

Finny se uită la mine și zâmbește.

— O să mă întorc și o să te ajut să le ții la distanță.

— OK.

De data asta mă abțin și nu îi mai zic să nu plece. Zâmbetul îi dispare de pe față și respiră adânc. Ezit, dar îmi las brațele pe lângă corp. Mă sărută rapid și face un pas înapoi. Se întoarce să deschidă portiera și fac și eu un pas în spate. Se uită iar la mine și, înainte să urce în mașină, zâmbește iar.

— După asta, totul o să fie așa cum trebuie.

Se suie în mașină și închide portiera.

Pornește motorul fără să se mai uite la mine. Stau în curte și privesc cum mașina se îndepărtează, până când dispare.

Începe să plouă.

optzeci și patru

Târziu în noapte, aud pași pe hol. Mă întorc și mă uit la ușă. Se deschide ușor.

— Finny?

Liniște.

— O, Autumn! spune mama.

optzeci și cinci

Pe 8 august, Phineas Smith a murit și pot să-mi imaginez fiecare detaliu din noaptea aia. Pot să îi văd fața și degetele strânse pe volan. Îi aud respirația și simt cum inima îi bate repede.

Știu la ce se gândea când a virat prea repede.

Știu de ce se certau înainte ca micuța mașină roșie să derapeze.

Știu că fața lui Sylvie era deja brăzdată de lacrimi când a zburat prin parbriz.

Ar fi nedrept să spun că Sylvie l-a omorât pe Phineas. Ea a fost instrumentul morții lui, dar nu și cauza. Dacă ar fi fost cu mine, Finny ar fi încă în viață. Dacă ar fi fost cu mine, totul ar fi fost diferit. Dar a cui e vina că n-a fost?

Îl văd pe Finny în mașina roșie, perfect și neatins. Ploaia cade prin gaura din parbriz, dar el n-o simte. Nu simte nimic. Nu se gândește la nimic. E în viață.

Rămâi, îi șoptesc. Rămâi în mașină. Rămâi în momentul ăsta. Rămâi cu mine.

Dar bineînțeles că nu face asta.

Brusc, ca și cum ar fi fost lovit, își revine în simțiri. Simte pielea caldă a scaunului prin blugi și strânge volanul atât de tare, încât degetele i se albesc. Vede cioburile strălucind în jurul lui și gaura din față. Și prin gaura unde obișnuia să fie parbrizul, o vede pe ea. Prin întuneric și prin ploaie o vede pe Sylvie întinsă pe jos, nemișcată, tăcută.

Rămâi, îi șoptesc.

La fel de brusc, își ia mâinile de pe volan și își desface centura care i-a salvat viața, deschide ușa și aleargă spre ea.

Văd balta de apă de lângă capul ei, deși el n-o vede. Văd cablul de electricitate pe care furtuna l-a rupt și l-a trântit în apă. Finny nu-l vede; o vede doar pe ea, vede doar ce crede că e destinația lui.

Sylvie zace de partea cealaltă a bălții, teafără, nemișcată, așa cum e mai bine pentru ea.

Îngenunchează în dreptul ei. Îi rostește numele. Ea nu se mișcă. El e cuprins de o frică și de o panică la fel de mari ca ale mele când privesc momentul ăsta. Ca să se liniștească, pune mâna jos, lângă capul ei.

Moartea îl lovește mai repede decât pot descrie și mai repede decât vreau să-mi imaginez.

optzeci și șase

E sfârșitul lunii septembrie. Fără să vorbim despre asta, am știut cu toții că nu o să mai merg la facultate anul ăsta. Stau în camera mea aproape toată ziua și le spun mamelor că citesc. Mătușa Angelina doarme la noi în fiecare noapte, dar deja mama nu mai trebuie să se roage de ea să mănânce. Tata mă scoate în oraș la prânz o dată pe săptămână; crede că-mi distrage atenția atunci când vorbește despre cum o să mă ia cu el în următoarea excursie în străinătate.

A trebuit să mă duc să-l văd iar pe doctorul Singh. Mi-a pus o groază de întrebări și i-am spus o groază de minciuni. Mi-a mărit doza și m-a lăsat să plec.

Nu mi-am mai luat pastilele de o lună.

Azi e mijlocul perioadei dintre zilele noastre și frunzele au început să-și schimbe culoarea. Stau întinsă pe pat și mă uit spre fereastra lui Finny. Luna asta e atât de călduroasă și de uscată, încât unele frunze și-au schimbat deja culoarea și au murit și, pe fundalul ăsta, începutul toamnei are mai degrabă culoarea unui bronz tern decât a aurului. Văd unii trandafiri înflorind în continuare în grădina mamei. Maro pe la margini, dar puternic colorați în rest, se deschid cu petalele în jos, apropiindu-se de moarte din momentul în care viața lor începe.

Li s-a dus vremea și îmi dau seama că și mie la fel.

La urma urmei, decizia mea depinde de un singur lucru: cred că Finny m-ar ierta. Nu ar fi ce și-ar fi dorit pentru mine, dar m-ar ierta. Și dacă încerc în continuare să supraviețuiesc fără el, sunt tot felul de drumuri pe care aș putea s-o iau, despre care și el ar crede că sunt chiar mai rele.

Orele trec și seara ia locul după-amiezii, noaptea ia locul serii. Aștept până când nu le mai aud pe mame vorbind înainte de culcare. Pășesc pe scări cu atenție, încercând să evit toate zonele unde podeaua scârțâie. Pun un bilet pe masa din bucătărie. Mi-a luat mai mult decât mă așteptam să îl scriu. A trebuit în final să accept că nu voi putea spune toate lucrurile pe care le voiam. Mă duc până la sertarul în care mama ține cuțitele și ăsta e singurul moment când mă opresc o secundă, însă doar ca să mă gândesc dacă ar fi bine să iau cel mai mare cuțit, din moment ce asta mi-am imaginat, sau dacă nu cumva ar fi mai practic să-l aleg pe cel mai eficient. Dar, dacă sunt prinsă cu biletul ăsta, va trebui să spun multe minciuni zile întregi, poate chiar săptămâni, până când mă vor lăsa singură suficient de mult ca să încerc din nou, așa că decid că, dacă sunt suficient de hotărâtă, nici nu contează ce cuțit aleg, deci îl iau pe cel mare.

Când mă strecor afară pe ușa din spate, mă uit pentru o clipă la curțile în care ne jucam împreună, la copacul în care nu am construit niciodată o căsuță. Dar încep să merg repede și trec în fugă pe lângă locul unde m-a sărutat prima dată.

Mătușa Angelina își pierde mereu lucrurile, așa că ține o cheie în plus sub ghiveciul gol de lângă intrarea din față. După ce descui ușa, pun cheia la loc, ca să nu-și dea seama că am folosit-o și să nu se învinuiască. Măcar atât pot să fac; oricum e nedrept față de ea. Dar tentația de a fi aproape de el pentru ultima dată e prea mare ca să-i pot rezista.

Casa e cufundată în tăcere, pustie, plină doar de umbre. Scările scârțâie sub apăsarea pașilor mei, dar nu e nimeni să mă audă, așa că mă bucur de sunet, îmi aduc aminte cum alergam sus împreună.

Ușa de la camera lui Finny e închisă. Știam că așa o să fie. Nimeni nu a mai intrat acolo de când noi doi am ieșit ținându-ne de mână.

Lipesc pe ușă, cu scotch transparent, biletul pe care l-am scris.

Vă rog, nu încercați să dărâmați ușa. E prea târziu să mai faceți ceva. Chemați poliția și lăsați-i pe ei să se ocupe de asta.

Intru în camera lui și închid ușa în urma mea.

optzeci și șapte

În cărți, oamenii se trezesc mereu la spital și nu-și mai aduc aminte cum au ajuns acolo, după care ușor-ușor încep să-și amintească.

Eu am deschis ochii și am zis:

— O, rahat!

*

Stau turcește în mijlocul patului, într-o cămașă de noapte albastră, care mă înțeapă. Pătura de la spital e deprimant de scurtă și de subțire, seamănă mai degrabă cu un prosop de plajă. Am o perfuzie într-o mână și venele îmi sunt așa de atent bandajate, încât mă face să mă gândesc la persoana care s-a ocupat de asta. Îmi studiez bandajele când asistenta îmi ia tensiunea și mă întreabă dacă știu ce zi e.

— Îți aduci aminte de ce ești aici, scumpo? mă întreabă.

Nu-mi place vocea ei.

— Autumn?

— Îmi amintesc.

Îmi amintesc mai multe decât aș vrea, din moment ce am de gând s-o mai fac o dată.

Îmi mai pune câteva întrebări. Mormăi niște răspunsuri. N-ar trebui s-o întreb cine m-a bandajat, ar fi ciudat și trebuie să ies de acolo cât se poate de repede. Finny m-ar ierta. Nu, Finny chiar o să mă ierte când o să-i explic totul. Ating bandajul cu un deget.

— Și când ți-a venit ultima dată ciclul, scumpo?

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, totul în mine amuțește.

— Când ți-a venit ciclul ultima dată, Autumn?

Mă uit la ea pentru prima dată. E mai tânără decât mă așteptam.

— Nu-mi aduc aminte, îi zic și ea se încruntă.

optzeci și opt

Finny n-ar fi de acord să mai încerc o dată, dacă sunt însărcinată. Aș putea să mă cert cu el ore în șir, ar fi de neclintit. Finny nu suporta să lase râmele să moară pe trotuar; n-aș putea niciodată să-l conving că așa e cel mai bine.

Îi văd expresia feței. Se încruntă. Încerc să-i explic, dar ridică din sprâncene.

Oamenii fac lucruri de genul ăsta. Mătușa Angelina a făcut asta.

Am putea locui cu mamele la început; s-ar bucura să aibă grijă de noi. Aș putea să devin chelneriță și să strâng bani pentru facultate, măcar pentru câte un curs pe rând. Aș putea scrie noaptea, poate nu chiar în fiecare noapte, dar tot ar fi ceva.

Doar pentru că ceva pare imposibil, asta nu înseamnă că nu trebuie să încerci.

Și, bineînțeles, n-ar fi ca și cum s-ar fi întors la mine. Nu chiar. Dar ar fi mai bine decât nimic. Îmi aduc aminte de momentul în care a ținut în brațe bebelușul lui Angie, la spital, modul în care s-a uitat fascinat la fețișoara lui.

Și Finny zâmbește larg, pentru că știe că a câștigat.

optzeci și nouă

— Astea sunt regulile spitalului, scumpo, îmi zice asistenta.

Clipesc nedumerită.

— Ce anume?

— Testul.

— Ah, OK.

— O să ies din cameră un minut. Salonul e încuiat. O să fii cuminte și o să mă aștepți aici?

— Da, îi zic, o să aștept.

Mă lasă sigură. Îmi strâng mâinile în jurul abdomenului și apăs pe încheieturi până mă dor. Închid ochii. O să aștept. O să fie bine.

Și, pentru prima dată în ultimii ani, simt că totul va fi așa cum a fost dintotdeauna menit să fie.

Mulțumiri

Soțului meu, Robert, care m-a ținut de mână și la propriu, și la figurat, în timp ce am încercat să-mi îndeplinesc visul. Iubitule, am reușit.

Părinților mei, Gary și Susan Nowlin, care m-au învățat să mă iubesc și să iubesc cărțile. Mamă, mulțumesc că mi-ai dăruit pasiunea pentru frumos, în toate formele lui. Tată, mulțumesc că ai fost opusul tatălui lui Autumn.

Surorii mele mai mari, Elizabeth Nowlin, care e foarte tare. Mulțumesc că m-ai învățat să fiu mai puternică.

Socrilor mei, Jay și Tina Rosener, două dintre cele mai iubitoare și mai generoase persoane pe care le-am întâlnit vreodată. N-aș fi putut face asta fără sprijinul vostru.

Agentei mele, Ali McDonald, care mi-a împlinit visul. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Și Îți mulțumesc Ție, Doamne, pentru toate aceste lucruri și pentru toate binecuvântările pe care mi le-ai dăruit.